KAVGANIN TÖRESİ: KAN KANLA YIKANACAK!

Emperyalizmin ve Siyonizm'in haksız savaşına karşı haklı savaş sürecektir. Kitlesel kıyımlardan sonra gene kitlesel kıyım için başları koparak zafer umanlar uzun süreli savaşın henüz başındalar. Yenilgiye tahammül etmeyi bilenler kazanacak, tahammülsüzler kaybedecek...

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR!
özgür gelecek için
Yeni Demokrasi
gazetesi
2 EKİM - 16 EKİM • SAYI: 171 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

ne gözyaşı ne de yas tek kurtuluş isyandır

EMEK 4

SULAMADIKLARI ÇİÇEĞİN KURUYUŞUNU NANKÖRLÜK SAYIYORLAR

Bu ortak açıklamalarda işçiler-emekçiler için kötü yaşam koşullarını oluşturan emek sömürüsü üzerine kurulu düzene dair elle tutulur bir ifade yer almadı. Birkaç yerde şube başkanlığı düzeyinde vergi adaletsizliğinin, ekonomik krizin, yüksek enflasyonun asıl sorumlularının sermaye ve mevcut iş birlikçi siyasi iktidar olduğu cılız da olsa ifade edildi.

EKONOMİ 16

EMPERYALİSTLER ARASI MÜCADELE TEDBİRLERLE DEVAM EDİYOR

Emperyalistler arası çekişme daha derin sulara doğru ilerledikçe ekonomi politikaları da bu çekişmeye endekslenmekte, daha fazla risk biriktirmekte ve ağır sonuçlar üretebilmektedir. Bu ağır sonuçların bedelini ödemek durumunda bırakılan ise dünya halklarıdır.

KOLEKTİF DOĞRULTU / Tarımda Yarı Feodal İlişkilerin Temel Dayanağı: Küçük Üretim-V SAYFA 12-13

Ulucanlar Katliamının 25. yılı: Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!

Ulucanlar Katliamının 25. yılında Ankara'da Ulucanlar Hapishanesi önünde ve İstanbul'da Ümit Altıntaş'ın mezarı başında bir araya gelen devrimci-demokrat kurumlar "Tarihimizden ve şehitlerimizden aldığımız güç ile her alanda direnişi yükselteceğiz" dedi.

Ankara'da BDSP, Devrimci Parti, Partizan ve TAYAD'lı Aileler tarafından örgütlenen eylem Ulucanlar şehitleri için saygı duruşunda bulunulmasıyla başladı. "Ulucanlar Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız! Ulucanlar Şehitleri Ölümsüzdür!" şiarlı pankartın açıldığı eylemde Ulucanlar şehitlerinin isimleri okunarak "Yaşıyor" diye haykırıldı. Sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz", "Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz" sloganları atıldı.

"ULUCANLAR NE İLK NE DE SON"

Saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu. "Devletin teslim almaya dönük bu saldırısı karşısında tutsaklar ölümüne bir direniş sergilediler. İşte tam da bu nedenle Ulucanlar, katliamın olduğu kadar direnişin de adıdır." denilen açıklamada Ulucanlar'ın ilk ve son olmadığına dikkat çekildi.

"HER ALANDA DİRENİŞİ YÜKSELTECEĞİZ"

Şu sözlerle bu saldırıların halen devam ettiğine dikkat çekildi: "Hapishanelerde tutsaklara dönük saldırılar bugünde çeşitli yönleriyle devam etmektedir. Adına S, R, Y tipi denilen kuyu tipi hapishaneler bunun son örneğidir. Hapishanelerin bir işkencehaneye dönüştürüldüğü bu örneklerde tutsakların dış dünya ile tamamen yalıtılması hedeflenmektedir. Kuyu tipi hapishaneler her yönüyle insanlık dışıdır. Geçmişten günümüze devletin hapishanelere yönelik saldırılarının biçimi ve kapsamı değişse de hedef aynı kalmıştır. Bunun karşısında tutsaklar her seferinde direnmiştir ve bugün de direnmeye devam etmektedir."

Açıklama şu sözlerle bitirildi: "Biz de saldırılar karşısında baş eğmeyecek, tarihimizden ve şehitlerimizden aldığımız güç ile her alanda direnişi yükselteceğiz. Devrimci irade teslim alınamaz!"

"HESABINI SORACAĞIZ"

İstanbul'da ise Ümit Altıntaş'ın mezarı başında anma gerçekleştirildi. İlerici, devrimci kurumların ortak çağrısıyla düzenlenen eylemde "Ulucanlar Katliamının 25. Yılında, Hesabını Soracağız!" yazılı pankart taşındı. Karacaahmet Mezarlığı girişinde buluşan kitle sloganlarla mezar başına yürüyüş yaptı.

BDSP, Devrimci Parti, DKDER, ESP, Kaldıraç, KÖZ, Partizan, SMF ve SMİ adına okunan ortak açıklamada 10 devrimcinin yaşamını yitirdiği Ulucanlar Katliamının politik arka planı aktarıldı. Eylem boyunca "Devrimci İrade Teslim Alınamaz!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasında hapishanelerde saldırıların yeni boyutlar kazanarak sürdüğüne dikkat çekildi ve "Saldırıların dozunu artırarak yıllardır başaramadıklarını başarmayı, devrimci iradeyi teslim almayı hedefliyorlar" denildi.

Açıklamada son olarak şu ifadelere yer verildi:"Sömürü düzeni her ne kadar yeni saldırılar, ekonomik ve siyasal baskı politikaları uygularsa uygulasın bu topraklardaki mücadele geleneğini yok edemeyecek. Bu topraklar sayısız katliama ve buna karşılık direnişe ev sahipliği yaptı. Her bir direniş bize büyük bir miras ve ışık oldu. Onlardan devraldığımız bayrağı sömürüsüz, özgür, eşit bir ülke ve dünya kurana dek taşıyacağız."

Munzur Çevre Derneği üyeleri Dersim'de kahvaltıda buluştu

Munzur Çevre Derneği (MÇD) üyeleri MÇD Dersim Temsilciliğinin çağrısıyla kahvaltı etkinliğinde bir araya geldi.

Dersim Belediyesi Eş Başkanı Cevdet Konak, Hozat Belediye Başkanı Aydın Kaya, DEM Parti ve Partizan'ın da katıldığı etkinlikte Dersim'de yapılmak istenen doğa talanına dikkat çekildi. Özellikle son süreçte Tağar Çayı üzerine yapılmak istenen HES inşaatına karşı mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı. Yapılan konuşmalarda rant uğruna doğanın talan edildiği belirtildi. Dersim coğrafyasının madenler aracılığıyla sermayeye peşkeş çekilmek istendiği, coğrafyanın her karışında bedeller ödenerek var olunduğu ifade edildi.

Çevre mücadelesinde birlikte mücadelenin önemine değinilerek böylesi bir araya gelişlerin daha sık örgütlenmesi ve halkla buluşmalarını daha fazla olması gerektiği ifade edildi.

İzmir'de 3 Mücadele Birliği okuru tutuklandı

Mücadele Birliği Platformuna yönelik ev baskınlarında gözaltına alınan 4 kişiden 3'ü tutuklandı.

İzmir'de 25 Eylül'de ev baskınlarıyla gözaltına alınan Mücadele Birliği muhabiri Lütfiye Burcu Kara Devrimci Öğrenci Birliği'nden Cemal Kara ve Yapı Yol İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Evrim Özten "örgüt üyeliği"nden tutuklandı.

28 Eylül günü akşam saatlerinde Lütfiye Burcu Kara, Cemal Kara ve Evrim Özten tutuklanarak hapishaneye gönderildi.

Dosyaya "bildiri dağıtımı, anmaya katılma, yazılama yapma ve basın açıklamasına katılma"nın "örgüt üyeliği"ne gerekçe olarak sunulduğu öğrenildi.

Mücadele Birliği Platformu tutuklamalara tepki göstererek: "Devrimcileri tutuklayarak, baskı altına alarak, katlederek devrimi engelleyemeyeceksiniz. Baskılarınız bugüne kadar sökmedi, bundan sonra da sökmeyecek! Tutuklananlar derhal serbest bırakılmalıdır. Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!" dedi.

POLİTİK GÜNDEM

KAVGANIN TÖRESİ: KAN KANLA YIKANACAK!

Orta Doğu'da ABD emperyalizmi 2020'den itibaren Siyonist İsrail'in Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn ile başlayan Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır, Sudan vd. ile devam edeceği düşünülen İbrahim Anlaşmaları bir süre önce ciddi bir noktaya gelmiştir. Zorbaların "Barış" rüzgârı direnişin gücünü dize getirmiş görünüyordu. G-20 Hindistan Zirvesi'nde İbrahim Anlaşmalarının unsurlarını da kapsayan Hindistan-Orta Doğu-Avrupa Ekonomik Koridoru anlaşması imzalanmışken; Siyonist İsrail'in bölgedeki varlığını garantiye alma ekseninde Orta Doğu'daki siyasi ve ekonomik hegemonya pekiştirilirken; Filistin ulusal haklarını yok sayan, boğuntuya getiren, anti işgalci bağımsızlık mücadelesini adım adım tecrit edilirken; Mahmut Abbas önderliğinin temsil ettiği teslimiyetçi çizginin egemenliği altında Filistin davası İsrail'in yerleşimci politikasıyla sürekli daralır ve yalancı "iki devletli" çözüm girdabında sür git devam ettirilirken bu büyük plan 7 Ekim'de Gazze'de Filistin Direniş Grupları Ortak Operasyon Odası'nın "Aksa Tufanı" ile büyük bir saldırıya maruz kaldı.

Aksa Tufanı emperyalizmin, Siyonizm'in ve bölge gericiliğinin "Filistinsiz çözüm", "Filistinlilerden arındırılmış Gazze" planlamasına karşı önemli ve tarihsel bir karşı duruş olmuştur. Bu hamle aynı zamanda Filistin ulusal kurtuluş mücadelesinde gerçekleşen intifadalardan sonra mücadeleye yeni bir soluk ve direnç katmış, tabiri caizse güçlü bir rota çizmiştir. Tüm burjuva odaklardan gelen nefret sözleri ya da ikircikli yorumlar bu güçlü rotanın neler hissettirdiği ile ilgilidir. Bugüne değin kanla yazılan tarih kanla yazılmaya devam etmektedir. Sorumlusu oldukları halde burjuvalar bu tarihsel tecrübeyi yadsır görünüyorlar. Sahnede kanlı kılıçlarıyla duranların kan nefreti apaçık bir ikiyüzlülüktür.

Aksa Tufanı'nın üzerinden tam bir yıl geçti. Filistin davasının gerçek dostları, dost maskeli düşmanları ve açık-azılı düşmanları belirgin şekilde bu bir yıl içinde ortaya çıkmıştır. İbrahim Anlaşmalarının ve Hindistan'dan Avrupa'ya uzanan ekonomik koridorun tüm tarafları Filistin'e karşı açık düşmanlıklarını artık gizlememektedir. Zira Siyonist İsrail direnişten yediği darbeye karşı Gazze'de bir yıl içinde kadın, çocuk ayırt etmeksizin 42 bin insanı katlederken Gazze'yi insansızlaştırma amacı güden bir soykırımı da sürdürmektedir. En güçlü destekçileri ise kendi ülkelerinde Filistin'le dayanışma eylemlerini yasaklayan, silah tedarik eden, fiilen kayıtsız-şartsız siyasal destek sunan ABD, emperyalist AB devletleri, bir bütün Batı emperyalist ittifakı olmuştur. Yine Netanyahu'nun 27 Eylül 2024 BM kürsüsünde "Nimet Haritası"nın özneleri olarak gösterdiği Körfez ülkeleri, Mısır, Sudan, Ürdün gibi katliama gözlerini kapatan devletler benzer bir destek güç olmuştur. "Nimet Haritası"nda yer almayan Türkiye gibi ülkeler ise İsrail ile ticareti aralıksız sürdürürken Filistin davasını kendi kirli çıkarları için sadece politik bir sakıza dönüştüren konumlanışla bölgede "Sünni ümmet liderliği"nde siyasal güç devşirme hesabına girmiş, "ABD'nin papazı" rolüyle konumlanmıştır. İran ise Filistin direnişinin Gazze'de, Batı Şeria'da, Kudüs'te boğulmasını izlemekle yetinen, Filistinlilerin kan deryası içinde oyun bozan hamlesini ve direnişini çıkarları için kaldıraca dönüştürmeye çalışan bir tutumda demirlemiştir. Filistin davasının çıkarsız, hesapsız ve gerçek dostları ise örgütsüz, dağınık durumuna rağmen eylem ve protestolara duran bölge ve dünya halkları olmuştur.

Siyonist İsrail 7 Ekim'den bugüne saldırı dalgasına çok yönlü ve genişleterek sürdürmeye devam etmektedir. Gazze'de soykırıma varan saldırılarını, Batı Şeria ve Doğu Kudüs'te katliam yanında 11 bin Filistinliyi tutuklayarak artırmıştır. Filistin davasının en büyük destekçisi ve sahiplenicisi Lübnan ulusal direniş hareketleri ve halkı ise yine Siyonizm'in temel hedeflerinden olmuştur. Siyonist barbarlık, 7 Ekim'den bugüne yürüttüğü saldırılarda, genişletmeye ve tüm bölgeye yaymaya çalıştığı savaş kışkırtıcılığında belirlenmiş ya da meşru olarak yerleşmiş tüm sınırları aşmıştır. "Barışın" tek şartı Filistin Direnişinin imha edilmesi, silahsızlandırılması ve teslim olması olarak belirlenmiştir. Bu şartın bir hançer olan İsrail'in reddedilmesine karşı dile gelmesi tarihin bir ironisi olmalıdır.

Emperyalizmin bölgenin bağrına sapladığı kanlı hançer kitle kıyımları yanında direniş güçlerinin liderliklerine yönelik saldırılara da odaklanmıştır. Filistin ve Lübnan Ulusal Direnişleri uzadıkça, Siyonizm'in saldırılarının dozu da ona uygun olarak artmıştır. Direniş yenilgiye uğratılamadığı düzeyde savaşın kapsamı, hedefleri genişlemiştir. Siyonizm tüm istihbarî, askerî, teknolojik yeteneklerini ve üstünlüğünü devreye sokmuştur. Tüm siyasi-ekonomik-medya gücü ile Filistin ve Lübnan Ulusal Direnişlerinin tedarik hatlarına saldırı, kontrol ve sabotaj yanında, direniş hattı içinde güvensizliği büyütecek dezenformasyon çalışmaları, direnişin sembolü olan liderlere suikast girişimleri eksik olmamıştır. Aksa Tufanı'nın yıl dönümü yaklaşırken "yenilmez olduğunu" kanıtlamak üzere savaşı tırmandıracak adımlar atmıştır. Önce İsmail Haniye'yi İran'da katletmiştir. Eylül ayı başından itibaren ise Lübnan'a odaklanmıştır. Güney Lübnan'da işgali kolaylaştıracak ve bu eksende adımlar atmayı örgütleyecek adımlar gelmiştir. Hizbullah Genel Sekreteri Hasan Nasrallah ve direniş liderlerini hedefleyen saldırıları başlatmıştır. Birkaç gün içinde onlarca ton bomba tünelleri de hedefleyecek biçimde Lübnan'ın üzerine yağdırılmıştır. Binden fazla Lübnanlı acımasız saldırılar altında katledilmiş, binlercesi yaralanmıştır. Bu saldırıda Hizbullah Lideri Hasan Nasrallah da katledilmiştir. Saldırının olduğu gün BM kürsüsünde zafer sarhoşluğu ile konuşan Netanyahu, tıpkı 11 Eylül'de ABD'nin yaptığı gibi Orta Doğu'yu kapsayacak şekilde "ya bizdensiniz ya bize karşı" mesajı vermiştir. Bununla yetinmemiş hedefini "lanet" diye tanımladığı İran, Yemen, Suriye, Irak, Lübnan ve elbette Filistin olarak ilan etmiştir.

Siyonizm, Hasan Nasrallah'ın katledilmesi ile Lübnan direnişini kırmak, Güney Lübnan'da işgal zemini oluşturarak savaşı Lübnan içinde tutma hevesi içindedir. Bu aşağılık katliamdan sonra ABD Başkanı Biden'ın "ateşkesin tam zamanı" açıklamasının tercümesi ise Lübnan'ın işgali için yeşil ışık yakmaktır. Zira ABD emperyalizmi Siyonizm'in kanlı hamleleri gelirken Orta Doğu'daki uşaklarını markaja alarak "Filistin'in umurlarında olmadığı" mesajını kamuoyuna yayıyordu. Savaşın Lübnan'a doğru artık daha güçlü genişletilmesini örgütleyen tutum açık hale gelmiştir.

Hasan Nasrallah'ın katledilmesi aynı zamanda Orta Doğu halklarının inançlar doğrultusunda saflaşması, parçalanması için bir psikolojik harp aracına da dönüştürülmüştür. İbrahim Anlaşmalarının tarafı olan devletlerin yanında bu saflaşma ve sıralanmaya Türkiye de büyük bir iştahla eşlik etmektedir. Filistin için "ağlama seansları" düzenleyen AKP-MHP bloku ve tüm uzantıları, Nasrallah'ın katledilmesi karşısında "Suriye kasabının" katledilmesinin memnuniyetini yaşamaktadır. Açık bir şekilde "Sünni safları" sıklaştırma, Lübnan ve Filistin Ulusal Direnişlerini bu şekilde zehirleme emellerini ortaya koymuşlardır.

Siyonist İsrail, Filistin'i yok etme, Lübnan'ın güneyini işgal ederek alanını genişletme, Yemen'i ve İran'ı topraklarında vurarak savaşa kışkırtma, Suriye'yi savaşa doğru çeken provokasyonlarla bölgesel savaşa doğru süreci sürükleyen adımları atmaktadır.

Filistin ve Lübnan direnişçilerin, gerçek anlamda tarihsel misyon yüklenmiş liderlerin katledilmesiyle haklı ulusal davanın ortadan kalkmayacağı açıktır. Siyonizm'in yenilmezlik iksirine sahip olmadığını 7 Ekim Aksa Tufanı ispatlamıştır. Büyük kitlesel kıyımların ve direniş liderlerinin katledilmesinin direniş hattı önünde sadece "bir büküntü" olacağını tarihin hafızasından beslenenler bilir ve unutmazlar. Mazlum Lübnan ve Filistin ulusları öfkelerini daha fazla bileyerek daha fazla silahlanacak, daha güçlü örgütlenecek ve kurtuluşun bağımsız çizgisini kavrayacak emperyalizme ve Siyonizm'e karşı ulusal özgürlüğünü savunacaktır. Emperyalizmin ve Siyonizm'in haksız savaşına karşı haklı savaş sürecektir. Kitlesel kıyımlardan sonra gene kitlesel kıyım için başları kopararak zafer umanlar uzun süreli savaşın henüz başındalar. Yenilgiye tahammül etmeyi bilenler kazanacak, tahammülsüzler kaybedecek…

SULAMADIKLARI ÇİÇEĞİN KURUYUŞUNU NANKÖRLÜK SAYIYORLAR

Geçtiğimiz aylarda başta işçi sendikaları üyesi işçilerden ve sendikasız çalışan birçok iş yerinden işçilerin düşük ücretler, vergi yükü, asgari ücretin yetersizliği konusunda sesleri, isyanları dağınık olsa da kamuoyuna çokça yansıdı.

Tabandan yükselen bu sese üç işçi sendikası konfederasyonu asgari ücretin de çok yoğun olarak tartışıldığı bir dönemde bir araya gelerek ortak açıklama yaptı.

Vergi yükü, yoksulluk, ek zam ve asgari ücretin sürekli erimesi konuları işçi sınıfı ve hemen hemen halkın her kesiminden çeşitli tartışmalara da sahne oldu ve emekçi halkın gündemine girmiş oldu. Başta vergi yükünün ciddi ağırlığını omuzlarında taşıyan, asgari ücretle geçim savaşı veren işçiler haklı olarak dört gözle başta üye oldukları sendikalardan ya da bir şekilde ilişkilendikleri emek örgütlerinden "ciddi, somut adım atılması" talebini yüksek sesle dile getirdi.

İşçilerin sendikaları tedirgin eden, kısmen de korkutan bu canhıraş ifadeleri üç konfederasyonu (TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DİSK) bir araya getirdi ve konfederasyonlar iktidara ilettiği 10 maddelik taleplerini kamuoyuyla da paylaşmıştı.

Bu talepler üzerine TÜRK-İŞ işçilerin tepkisi üzerine 81 ilde temsilcilikler önünde "Zordayız, Geçinemiyoruz" ve "Vergide Adalet İstiyoruz" eylemleri yaptı. DİSK ise gücünden mütevellit birkaç yerde ortak açıklama yaptı, birkaç ilde de miting. HAK-İŞ ise sokakta neredeyse hiç yok gibiydi. Değil eylem, cümle bile kuramadan süreci geçiştirdi.

Daha çok işçi konfederasyonlarının üye tabanları başta olmak üzere iş yeri temsilcileri ve kimi şubeler tarafından oluşturulan basınç ile eylem kararı alan TÜRK-İŞ'in 81 ilde okuduğu ortak açıklamalarda işçilerin ek zam talebine değinme gereği bile duyulmadı. Eğer ilgi göstermiş olsaydı bu gerçekten yola çıkarak sorumluluk alması gerektiği, bunun için de harekete geçmesi gerektiğinin bilincinde olduğu için süreci propaganda yapıp işçilerin bildiğini bir kez daha işçilere söylemekten öte bir şey yapmadı. 81 ildeki açıklamaların büyük çoğunluğunda işçilerin eyleme temsili düzeyde katılması da milyonlarca üyeden yüz binleri bulmayan açıklamalar da sonu baştan belli bir film gibi görünüyor.

Gerçekleşen eylemlerde ek zam, ara zam, sözleşmelerin enflasyon, vergi yükü karşısında güncellenmesi sendika üyeleri ve işçiler arasında çokça konuşulsa da bu talepler ne TÜRK-İŞ'in aklındaydı ne de herhangi bir metinde açıklamada yer aldı. TÜRK-İŞ içinde bazı ilerici şubeler fabrika açıklamalarında yer alsa da geneli belirleyen bir güce, bir anlayışa dönüşmedi. Değinilen konular, söylemler ağırlıklı olarak "Geçinemiyoruz, vergide adalet istiyoruz, işçiden fedakârlık beklemeyin, işçinin dayanacak gücü kalmadı, enflasyon oranları kabul edilemez, gerçek enflasyon oranları açıklansın, çok kazanandan çok vergi alınmalı, az kazanandan az vergi alınmalı, kıdem tazminatının gaspına hayır" şeklindeydi. Yalnız bu konularda da geleceğe dair bir sendikal duruş, eylem planı veya işçi aleyhine oluşan bu kötü koşullara karşı mücadele ibaresi yoktu.

Bu ortak açıklamalarda işçiler-emekçiler için kötü yaşam koşullarını oluşturan emek sömürüsü üzerine kurulu düzene dair elle tutulur bir ifade yer almadı. Birkaç yerde şube başkanlığı düzeyinde vergi adaletsizliğinin, ekonomik krizin, yüksek enflasyonun asıl sorumlularının sermaye ve mevcut iş birlikçi siyasi iktidar olduğu cılız da olsa ifade edildi. TÜMTİS, Harb-İş, Sağlık-İş, TGS, Petrol-İş, Belediye-İş, TEKSİF, Tez-Koop sendikalarının bazı şubeleri konuya doğru açıdan yaklaşan sendikalar arasında.

Oysa bu eylemlerin ortaya çıkışını var eden asıl etmen ekonomik çaresizlikle yaşam mücadelesi veren işçilerin ek zam talepleri idi. Sendikalı sendikasız işçilerin ezici çoğunluğu fabrikada, tarlada, sokakta, evde en çok konuştuğu, yakındığı konu ücretlerdeki erime ve kölelik ücreti ile geçim savaşı vermeleriydi. Hem TÜRK-İŞ hem DİSK'in açıklamalarının ardından işçileri dinlediğinizde veya açıklama sonrası emekten yana gazetelerin işçilerle yaptığı röportajları okuduğunuzda en büyük derdin ek zam talebi, ardından vergi yükünün olduğu görülebilir.

DİSK açısından ise söylemler oldukça politik içerikli ve sistem teşhirini taşısa da buradaki açmaz ise alana taşıdığı işçinin ciddi oranda azlığı sendikal örgütlenmedeki yetersizliği gözler önüne seriyordu. DİSK'in açıklamalardaki kitlesinin ciddi bir bölümü ise emekten yana sol-sosyalist-devrimci-yurtsever kurumlar, siyasi partiler, sendika dışı emek dostu örgütlerden oluşuyordu. İşçisiz, işçiler için taleplere dönüşen eylemler oldu.

Açıklamaların bir başka yönü ise ülkenin en büyük işçi sendikası konfederasyonu olan ve kamuda da ciddi üye sayısına sahip TÜRK-İŞ Genel Başkanı Ergün Atalay'ın işçilerin sefalet ücretiyle, patronun binbir türlü baskısıyla, kölelik koşullarını aratmayan çalışma hayatında, yoksullukla boğuşurken, bıçağın artık kemiği delip geçtiği bir yaşam standartında bu talepleri dile getirme üslubuydu.

Ergün Atalay "Sendikacılar olarak toplumun sıkıntılarını dile getirmeye devam edeceğiz. Bu ülkede 12 bin 500 liraya nefes almaya çalışan emekliler, 17 bin liraya geçinen asgari ücretliler var. Sendikalı işçilerin ücretleri de bu düzeye geldi. Kamu dahil, özel sektör dahil işçilerin aldıkları ücretler ortada. Buradan sesleniyorum; bizim sıkıntılarımızı giderin. Siz duyana kadar Türkiye'nin 81 ilinde bu sıkıntıları dile getirmeye devam edeceğiz" dedi.

Değindiği konular önemli olmakla birlikte sorunları yaratan, sorunları görüp sessiz kalan, bu sorunları daha fazla kâr elde etmek için devam ettiren veya sürdüren sistem, iktidar ve patronlar tarafına yani emek düşmanlarına adeta yalvarır tarzda rica etmesidir. İpinin boyu kadar konuştuğu bellidir. Kaldı ki bu gerçek sadece bizim tarafımızdan değil, işçi kitleleri tarafından da bilinmektedir. Böyle olduğunu kendileri de işçi sınıfı da farkında. İşte bu yüzden kendinin eleştirildiği mitinglerde yine Ergün Atalay'ın kendi ifadesini söyleyelim. O ne kadar yumuşatsa da durum ayan beyan ortadadır. Genel Merkez önünde yapılan açıklamada konuşan TÜRK-İŞ Genel Başkanı Ergün Atalay, "Zaman zaman bazı yerlerde arkadaşlarımız kendi evini taşlıyor. Onlara fırsat vermeyin. Onlar sermayenin eline fırsat veriyor." diyen Atalay sendika tutumunu, yıllardır açık mikrofon ve benzeri vakalarla ortaya çıkan sendika çizgisini sert eleştiren işçiler olunca da "kendi evini taşlayan" insan benzetmesi ile eleştirel bakan, her dediğine biat etmeyen yaşadığı sorunları acımasızca dile getiren üyesini, temsilcisini, şube yöneticisini ötekileştirmeden geri durmuyor. Bu tutum işçi sınıfının en baştan bu yana yaşadığı sorunlara karşı işçi konfederasyonların nasıl bir algılayışla yaklaştığının, çözüm hedeflerinin hangi yoldan olacağının da kanıtı durumunda. Kısmen DİSK, genel olarak da TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ'in aldıkları tutumu sanırız şu söz iyi tarif eder: "Sulamadığı çiçeğin kuruyuşunu nankörlük sayıyorlar."

İşçi sınıfının yaşadığı sorunları daha yakından hissetmek, beklentilerini anlamak, mücadelede daha ileri çizgileri tartışmak, tartıştırmak, az ile çoğa çok ile değişime ulaşmak. Güç için değiştirmek, değişim için temas etmek, kendi kalıplarımızı her gün yıkıp, yeninden her an işçiyi anlayacak bilinci kuşanarak işçiye gitmek başta bizim sonra tüm sınıf dostlarının güncel ödevleridir. Sınav gününde tesadüflerin değil çalışkanlığın başarısı bizi geliştirecek, büyütecektir.

KOKUŞMUŞ TARTIŞMADA YENİ ANAYASA ARAYIŞI

Yeni anayasa tartışması gündemin öne çıkan başlıklarından biri. HÜDA-PAR Genel Başkanı Zekeriya Yapıcıoğlu bir TV programında bir soruya Anayasanın 4. maddesinin değiştirilmesi düşüncesini ifade edince bu eski tartışma yine gündeme girdi. Tartışmayı başlatan HÜDA-PAR lideri olunca öne çıkan haliyle laiklik oldu. Esas amacın "laiklik" olduğunu ifade eden muhalefet sözcüleri ilgili tartışmadan hareketle Cumhur İttifakı içine "nifak tohumları" serpip MHP'yi laikliğe sahip çıkmaya çağırdılar. Ne de olsa muhalefete göre HÜDA-PAR ve MHP'nin yan yana gelmesi kabul edilebilir değildi. HÜDA-PAR'ın Kürt orijinli olmakla birlikte anti laik karakteri muhalefetin iktidarı karıştırmak için kaşıdığı bir özellik olmaya devam ediyor.

Yeni anayasa yapılması, en azından konunun tartışılması yönünde ısrarcı olan AKP, Erdoğan'ın ağzından ilk 4 maddenin tartışılmasını doğru bulmadıklarını ifade etti. Bununla birlikte tartışma başlığının Erdoğan açısından kabul edilebilir olduğu aşikâr. Tartışmayı kabul edilebilir kılan şey Yapıcıoğlu'nun talebinin Erdoğan'da ifadesini bulması değil, Erdoğan'ın ilgili tartışmadan hareketle gündemin sınırlarını belirleyebilme imkânıdır.

O sözleri sarf etmesi için Yapıcıoğlu'na telkinde bulunanın Erdoğan olduğunu iddia etmiyoruz tabii. Bununla birlikte Yapıcıoğlu'nun tartışmayı ilk üç madde üzerinden değil de "4. madde" üzerinden yani "ilk 3 maddenin değiştirilemeyeceği ve teklif dahi edilemeyeceği" üzerinden yürütmesi Erdoğan'ın elini rahatlatan bir kapsamdır. Böylece tartışma muhalefetin kaşımak istediği noktaya sürüklenmekten devam ettirilebilir olmaktadır. Buna rağmen Yapıcıoğlu'nun anayasa ile ilgili çıkışının yersizliğine dair iktidar blokundan gelen uyarılar "içerideki" gerilimin yansıması olarak kaydedilebilir. Hem ilgili tartışmadan hem de muhalefetin itirazından ve iktidar bloku içindeki gerilimden önce anayasaya değinmek faydalı olacaktır.

Anayasalar ya da "toplumsal sözleşme" diye imlenen ilgili metinler esas olarak mülkiyet ilişkilerinin düzenlenmesini içerirler. Mülkiyet ilişkilerinin düzenlenmesi aynı anlama gelmek üzere toplumsal ilişkileri tarif eder. Bu ilişkiler egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesini ve sınırlarını da içerir. Türkiye'deki anayasa tartışmalarının ya da yeniden hazırlanan anayasaların bu bağlamda ele alınmaması eşyanın tabiatına uygundur. Çünkü tartışma başlıklarını belirleyenler, yürütenler sadece egemenlik ilişkilerini yönetenlerdir. Diğer taraftan tartışmanın belli başlıklarda yürütülmesi -laiklik gibi- kesinlikle tesadüfi değildir. Tartışmanın sınırlarının ikinci klik, günümüzdeki yaygın ifade ile İslami orijinli çevreler, tarafından dile getirildiğinde laiklik duvarına toslamasının ya da Kürt sorununa dair talepler ekseninde dile getirildiğinde ise ülkenin bölüneceği heyulasının ortaya atılmasının hâkim sınıflar içindeki erkek egemen olma kavgasının en yaygın ve bilindik argümanları olduğu unutulmamalıdır.

HÜDA-PAR'ın fitilini ateşlediği tartışmadan hareketle Anayasa'nın dördüncü maddede düzenlenen "değiştirilmesinin teklif dahi edilemeyeceği" maddelerle neyin korunduğuna, hangi ilişkilerin "sonsuz"a dek yaşatılmak istendiğine bakmak isabetli olacaktır. 1. madde devletin şeklinin "Cumhuriyet" olduğunu ifade eder. Kulağa hoş gelen bu tanım bağlamsız ele alındığında içerdiğinden öte bir anlam yükleneceği, yanlış çıkarımlarda bulunulacağı kesindir. Evet "Cumhuriyet" yönetimi "Padişahlık" yönetiminden ileridedir. Hem "Padişahlık" hem de "Cumhuriyet" egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesinde ifadesini bulur. Egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesi hem erk bağlamında hayat bulmuş hem de ekonomik bağımlılığın sonucu olarak önce sömürgecilik sonrasında da emperyalizm bağlamında ifadesini bulmuştur. Padişahlık yani Osmanlı İmparatorluğu ve Cumhuriyet arasına bir ayrım konulacaksa bu ayrım onların ifade ettikleri ilişkilerden, bunların düzenlenmesinden hareketle konulmalıdır. Bu bağlamda imparatorluğun yarı sömürge ve son zamanlarında kısmen sömürge karakteri "Cumhuriyet" kurulduğundan beri yarı sömürge olarak varlığını korumuştur. Onu diğerinden bir adım önde tutan şey bağımlılık ilişkisini ortadan kaldırması değil onu sınırlamasıdır. Anayasa tartışmalarında yüksek perdeden dile getirilen itirazlar bir anlamda bu ilişkinin sürdürülmesine dönük kararlılığı ifade etmektedir.

Anayasa'nın 2. maddesi cumhuriyetin niteliğine dair ifadeler içerir. Yapıcıoğlu'nun ifadelerinden sonra kopan fırtına da bu maddeye dayanmaktadır. İlgili maddede diğer şeylerin yanı sıra devletin laik olduğu iddia edilir. Türk devleti burjuva feodal karaktere sahip faşist bir baskı aygıtı olarak örgütlenmiştir. Onun feodal karakteri, egemenlik ilişkilerinin düzenlenmesinde rol biçtiği feodal unsurlar, devletin örgütlenmesinde, haliyle toplumsal yaşamın düzenlenmesinde ilgili sınıflara taviz vermesini zorunlu kılmaktadır. Feodal sınıfların etki alanını ya da gücünü toplumsal yaşamın örgütlenmesinde her alanda rahatlıkla görmekteyiz. Hatta AKP döneminde -ikinci kanadın temsilcisi olduğundan hareketle- feodal örgütlenmelerin etki alanının daha fazla genişlediğine ya da görünür kılındığına tanıklık etmekteyiz.

Laiklik kavramının salt bir kavram olarak anayasada bulunmasından hareketle onu bağlamsız ele almak doğru sonuçlara ulaştırmayacaktır. Nasıl ki hilafetin kaldırılması emperyalistlerle yürütülen görüşmelerin sonucunda bağımlılık ilişkilerinin düzenlenmesinin güvencesi olarak hayata geçirildiyse laiklik kavramının da devletin esas niteliğine gölge düşürmeden, onun din ile ilişkisini kesmeden; ama salt bir kavram olarak anayasada kendine yer bulması ara sınıfların desteğini sürdürmeye dönük bir adım olarak kaydedilmelidir. Haliyle laiklik siyaseti söylemden öte bir anlam taşımamaktadır. Devletin dinin örgütlenmesine sunduğu olanaklar herkesin malumudur. Dinin örgütlenmesi ve toplumsal yaşama müdahalesi amacı ile örgütlenen Diyanet orta yerde durmaktadır.

Ulusalcılar ve çoğu kez ara sınıflar seküler yaşam ile laiklik olgusunu aynı şeymiş gibi ele almaktadır. Toplumsal yaşamda karşılığı olan sekülerlik burjuva feodal devlete rağmen toplumun talebi, tercihidir. Ne tarikatlar AKP döneminin ürünüdür ne de devletin din ile ilişkisi Ortodoks din siyasetiyle -Sünni/Hanefi çizgisi- toplumsal yaşamın sınırlarını belirlemek AKP'ye özgüdür. AKP döneminde bu ilişkilerin görünürlüğü artmıştır. Bu da ilgili kesimlerin esas olarak AKP'de kümelenmesinden ileri gelmektedir.

Aynı maddedeki cumhuriyetin "sosyal bir hukuk devleti" olduğu ifadelerine metni kaleme alanların dahi itibar etmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Cumhuriyet tarihi geniş kitlelere yalnızca yoksulluk ve sefalet getirmiştir. Onun "sosyal" karakteri toplumun geniş kesimlerine egemenler lehine işlemek üzere yoksulluğu paylaştırmaktan başka bir anlama gelmiyor. Adalet ise devlette ifadesini bulan egemenlik ilişkilerini tarif etmektedir. Devletin ceberut karakterini, onun çürümüşlüğünü en iyi yansıtan şeyin adalet alanında yaşanıyor olması tesadüf değil. Aynı maddenin diğer bir başlığı da "Atatürk milliyetçiliği." Bu farklı etnik kimliklere dönük katliamlarda kararlılık vurgusudur. Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkının gaspı bu milliyetçilikten beslenmektedir. Atatürk milliyetçiliğinin her gözeneğinden kan ve irin akmaktadır. Anayasa'nın 3. maddesi (devletin bütünlüğü ve resmi dili) Atatürk milliyetçiliğinin dayandığı, yukarıda dikkat çektiğimiz Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkının gaspı ve azınlık milliyetlerin haklarının çiğnenmesi, zorunlu asimilasyon politikaları yönünde bir irade beyanından başka bir anlam taşımaz. İlgili maddeler devletin niteliğini aynı anlama gelmek üzere onun faşist karakterini tarif eder. İlgili tartışmanın belki de en trajik yanı Yapıcıoğlu'nun dikkat çektiği Anayasa'nın 4. maddesinin 12 Eylül'ün marifeti olmasıdır. Cuntaya sözde karşı çıkıp Anayasa'nın ilgili maddesi her gündeme geldiğinde şuursuzca çığırmak istemeden değil kesinlikle bilinçli bir şekilde cuntanın arkasında hizalanmak sınıfsal konumlanıştan bağımsız ele alınamaz.

İlgili metinde yer alan ve Cumhuriyetin kurucu değerleri olarak ifadesini bulan maddelerin işçiler, köylüler, Kürtler, azınlık milliyetler ve inançlar, kadınlar ve öteki kimlikler için tek bir anlamı vardır: kokuşmuş ve çürümüş sistem gerçekliği!

GEORGES ABDALLAH'A ÖZGÜRLÜK!

Ekim 1984 - Ekim 2024: 40 yıl hapis, bir ömür boyu mücadele! Georges Abdallah 7 Ekim'de serbest bırakılmalıdır!

Georges Abdallah, Lübnan Devrimci Silahlı Güçleri (FARL) örgütünden biri olarak emperyalist suçlulara ve onların Siyonist müttefiklerine karşı mücadele eden Lübnanlı komünist bir militandır. 1960'ların sonlarından itibaren Siyonist sömürgeleştirme ve işgale karşı Filistin ve Lübnan direnişinde yer almıştır.

Lyon'da 24 Ekim 1984 tarihinde tutuklanmış, bir İsrail gizli servis ajanı ve bir ABD askeri ataşesinin infazına katıldığı gerekçesiyle özel bir mahkeme tarafından önce 4 yıl hapis cezasına, ardından da 1987 yılında müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır. Mahkûmiyetine yol açan polis ve yargı kumpası ve hukuk komedisi başından itibaren kimi üst düzey hükümet yetkilileri tarafından bile kınanmıştır. 2003 yılında Pau'daki mahkeme serbest bırakılmasına izin vermiş, ancak dönemin Adalet Bakanı'nın talimatı üzerine, ABD'nin müdahalesinin ardından Başsavcı'nın temyizi bu kararı bozmuştur. 2009 yılında Temyiz Mahkemesi şartlı tahliye başvurusunu bir kez daha reddetmiştir. Georges Abdallah 2012 yılında tahliye için yeni bir başvuruda bulundu. Lübnan Başbakanı Fransa'ya yaptığı resmi bir ziyaret sırasında ülkesinin Georges Abdallah'ın geri dönüşünü kabul ettiğini bir kez daha teyit etti. Kasım 2012'de Ceza İnfaz Mahkemesi, dönemin İçişleri Bakanı Emmanuel Valls'ın imzalamayı reddettiği sınır dışı kararını bekleterek serbest bırakılmasına karar verdi. 4 Nisan 2013 tarihinde, üç erteleme, iki temyiz ve Fransız Yüksek Mahkemesi'ne yapılan bir itirazın ardından, Georges Abdallah'ın serbest bırakılma başvurusu kabul edilemez ilan edildi. 5 Kasım 2014 tarihinde, serbest bırakılması için yapılan yeni bir başvuru, daha önce bir sınır dışı kararına konu olmadığı gerekçesiyle "kabul edilemez" ilan edildi. Temyiz Mahkemesi 26 Şubat 2015 tarihinde bu kararı onamıştır. Georges Abdallah, 1999 yılından bu yana hapis cezasını çekmesine rağmen, 22 yıldır serbest bırakılma hakkına sahipti. Fransız adalet sistemi, Orta Doğu'daki Fransız emperyalist çıkarlarını korumak isteyen bir hükümetin emriyle Georges Abdallah'ı 40 yıl boyunca hapiste tutuyor. Bugün Avrupa'daki en yaşlı siyasi tutsaktır. 7 Ekim 2024 tarihinde Ceza İnfaz Mahkemesi, Georges Abdallah'ın avukatı tarafından bir yıldan uzun bir süre önce yapılan son şartlı tahliye başvurusunu karara bağlamak üzere Lannemezan Hapishanesinde bir duruşma düzenleyecek.

Gerçek bir devlet meselesi olan Abdallah olayı, Fransız devletinin ve onun sınıfsal adalet sisteminin doğasının ustaca bir örneğidir. Georges Abdallah'ın, serbest bırakılması için verilen mücadelenin, yalnızca iktidardakilerin çıkarlarına hizmet eden bir adalet sisteminin "adli argümanları" temelinde yürütülemeyeceğini, aksine siyasi makamlar düzeyinde -siyasi tutsaklar söz konusu olduğunda adli ritüelin yeri ve ağırlığının belirlendiği yerde- yürütülmesi gerektiğini hatırlatması, analizinin ne kadar yerinde olduğunun sert bir göstergesidir. Bu, Georges Abdallah'ın serbest bırakılmasını sağlamaya giden yolun, Georges Abdallah'ın temsil ettiği her şey için tuzaklarla dolu uzun bir yol olacağının keskin bir hatırlatıcısıdır: Sarsılmaz bir anti emperyalist savaşçı, amansız bir şekilde ayakta duran Filistin davasının görüntüsünde amansız bir direniş meşalesi, mücadele eden halkların yanında her zaman ön saflarda yer alan sadık bir anti kapitalist, kararlı bir anti faşist enternasyonalist. Georges Abdallah'ı tutsak ederek tutsak edilenin direnişin sembolü olduğunu teyit etmektedirler. Tüm dünyada çelişkilerin keskinleştiği ve halk direnişinin iktidarla doğrudan karşı karşıya geldiği ve isyan yoluyla hak ettiklerini talep ettiği bir zamanda inkâr ya da ihanet etmeden ve asla vazgeçmeden tüm cephelerde yürütülen bir direniş var. Ve Abdullah Davası da tam olarak bununla ilgilidir!

Georges Abdallah, mücadele hayatı boyunca hiçbir şeyi inkâr etmedi. 1982'de Siyonist saldırganlığa karşı ülkesini (Lübnan) savunmak için silahlı direnişe katıldığını ya da Filistin'in Ulusal Kurtuluşu için verilen mücadeleye aktif olarak katıldığını hâlâ inkâr etmiyor. Hapishanede ezilen halklar, uluslar ve tüm sömürülenlerle dayanışma içinde, emperyalizme ve gerici rejimlere (özellikle Arap), kapitalist sisteme, devlet terörizmine (başta Siyonist varlığınki olmak üzere), devlet şiddetine (askeri, polis, idari ve hapishane), faşizmin her türüne ve devlet ırkçılığına karşı mücadele etmeye her zaman devam etti ve bugün de devam ediyor.

Georges Abdallah, serbest bırakılmasını desteklemek için izlenecek yol konusunda her zaman çok net olmuştur: "Hapisteki yoldaşlarımıza en önemli desteği mücadele zemininde verebiliriz ve vermeliyiz". Ve kendisinin de çok açık bir şekilde ifade ettiği gibi, "Lübnan Devletinin serbest bırakılmamı 'talep etmesi' ya da daha doğrusu 'istemesi' yeterli değildir; gerçekten var olan güç dengesi, Fransız emperyalizminin temsilcilerine, hapsedilmemin serbest bırakılmamın içerdiği olası tehditlerden daha ağır gelmeye başladığını anlatabilmelidir. Ancak o zaman Lübnan'a sınır dışı edilmeme karşı çıkılmayacaktır. İşte bu nedenle, sevgili dostlar ve yoldaşlar, hapisteki herhangi bir devrimci kahramana verilebilecek en uygun dayanışma, sömürü ve tahakküm sistemine karşı mücadelede giderek gelişen dayanışmadır." (Abdallah, Lannemezan Hapishanesi, 19 Ekim 2019)

Georges Abdallah'ın serbest bırakılması için verilen mücadelede yer almak, her şeyden önce, kendisinin de aktif bir üyesi olduğu ve halen Fransız emperyalizminin topraklarında verdiği ulusal kurtuluş mücadelesinde Filistin halkının silahlı direnişini desteklemek ve bugün Lübnan halkının yanında olmak demektir. Filistinli halk kitlelerinin mücadelelerinin uzun tarihi, Filistin'in Siyonist sömürgeleştirilmesinin dünya emperyalist sisteminde merkezi bir işleve sahip olduğunu göstermektedir: Siyonist varlık, Batılı emperyalist ülkelerin egemenliklerini sürdürmek için askeri, siyasi, ekonomik ve ideolojik bir uzantısı olarak ortaya çıkmaktadır. Önceki sömürgelerden farklı olarak Filistinliler tüm Batılı emperyalist metropollere ve gerici Arap rejimlerine karşı mücadele etmektedir. Sömürgeleştirme tarihinin bize öğrettiği gibi, direnişin ana biçimi olarak silahlı mücadele, tüm apartheid sisteminin ve Filistinlilerin topraklarından sürekli kitlesel olarak sürülmesinin kökeninde yatan indirgenemez sömürgeci- sömürülen çelişkisini çözebilecek, Filistin'i özgürleştirebilecek ve böylece mültecilerin geri dönüş hakkının somut olarak uygulanmasını garanti altına alabilecek, işgal altındaki topraklarda kök salmış tek alternatiftir. Siyonist varlığın sömürgeci karakterini tekrar merkeze koyduğu için, bu mücadele biçimi kimin gaspçı-işgalci, kimin saldırgan ve kimin saldırılan olduğunu, kimin kendini her türlü yolla savunma

hakkına sahip olduğunu netleştirir. Müzakereler tek başına Filistin davasını eşit haklar arayan "komşular" arasındaki bir ilişkiye ya da insani bir davaya indirgemektedir. Bu nedenle Filistin direnişinin silahlı eylemlerini desteklemek ve yaygınlaştırmak, dayanışma biçimlerini geliştirmek, çoğaltmak ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan Filistinli siyasi tutsakların serbest bırakılması için mücadele etmek önemlidir.

Georges Abdallah'ın serbest bırakılması için verilen mücadelede yer almak aynı zamanda tüm devrimci-siyasi tutsaklarla dayanışmamızı ifade etmek anlamına gelmektedir. Serbest bırakılmalarını talep etmek için verilen mücadelenin iki yönlü bir amacı vardır: Bir yandan bu devrimci tutsakların tutukluluk koşullarının üstesinden gelmelerine, mücadelelerini sürdürmelerine ve devam eden mücadeleler hareketinin etkili bir parçası olmalarına yardımcı olur; diğer yandan da baskı ve direnişin kolektif tarihsel hafızasını koruma mücadelesinden vazgeçmeyi reddeden herkesin elinde siyasi bir silahtır.

Georges Abdallah'ın destekçilerinin birçoğu Fransa genelinde ve şimdi de uluslararası alanda bu savaş alanında aktif olarak çalışmaktadır. Bazı medya organlarının ve yanlış bilgilendirilmiş internet sitelerinin haberlerinin aksine, yoldaşımız Georges Abdallah'a destek giderek artmakta ve yayılmaktadır. Kamuoyuna, Fransız ve Lübnanlı siyasi güçlere ve onların bekçilerine Georges Abdallah davasının bir devlet meselesi olduğunu sürekli olarak hatırlatmak için gruplar ve örgütler tarafından birçok girişimde bulunulmaktadır. Yoldaşımızın serbest bırakılması için yürütülen seferberlik giderek artan bir şekilde, kendilerini bilgilendiren, harekete geçen ve müdahil olan yeni hayati güçlerin saflarına katıldığını görmektedir. Yeni destek gruplarının oluşturulması, Fransa'nın ve dünyanın her köşesinde aralıksız girişimlerde bulunulması, giderek daha fazla insanın dahil olması, daha geniş bir siyasi destek yelpazesi ve devrimci basının desteği gibi kampanyanın genişlediğini gösteren birçok örnek var. Dayanışma uluslararası düzeyde her geçen gün artmaktadır. Georges Abdallah'ı alana dek dayanışmayı büyütmeye devam edeceğiz!

Proletarya Partisinden Filistin ve Lübnan ulusal direnişleri için açıklama

Proletarya Partisi, Siyonist İsrail'in Filistin ve Lübnan'a yönelik artan saldırılarına dair internet sitesi tkpml5.net adresinden bir açıklama yayımladı.

Aksa Tufanı'nın 1. yılına yaklaşırken Siyonist İsrail, halklara ve direniş liderlerine yönelik saldırılarını artırdı. Ulusal direnişler de tüm dünya halklarının desteğini almaya devam ediyor.

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) Merkez Komitesi-Siyasi Büro imzalı "Filistin ve Lübnan Ulusal Direnişi Kazanacak, Siyonist Barbarlık Kaybedecek!" başlıklı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"7 Ekim 2023'de Filistin direnişinin Siyonist İsrail'e karşı gerçekleştirdiği Aksa Tufanı operasyonunun birinci yıl dönümü yaklaşırken, Siyonist İsrail, bir yıldır durmaksızın Filistin üzerine ölüm kusarken Gazze'yi insansızlaştırmayı içeren bir soykırım yürütmektedir. Siyonist barbarlık kuşkusuz, Aksa Tufanı'na karşı çocuk, kadın demeksizin on binlerce Filistinliyi katlederken, hastane ve okulları bombalarken, Gazze'yi insansızlaştırmaya çalışırken, egemen devletin sadece intikamcılığıyla açıklanamaz. İsrail, bölgedeki tüm dengeleri yeniden oynatmaya ve politik-ekonomik-askeri dengeleri yeniden kurmaya dair bir hamle yapmaktadır. Bu eksende askeri saldırganlığını işgalci yaklaşımıyla bütünleştirmekte, savaşı İran-Suriye-Yemen-Irak ve Lübnan'a doğru genişletme hevesiyle hareket etmektedir.

"Son bir aylık süre içinde özellikle Lübnan ve özelde Hizbullah'a yönelik saldırılarını tırmandırmaktadır. Bir yandan Filistin ve Lübnan'da kitle kıyımlarını içeren saldırılar gerçekleştirirken diğer yandan Filistin, İran, Hizbullah ve Husilerin lider kadrolarına yönelik katliamlara girişmektedir. İran sınırları içinde Hamas Lideri İsmail Haniye'yi ve aynı zamanda Hizbullah lider kadrolarından Fuat Şükrü'yü de Lübnan'da katletmiştir.

"Siyonist İsrail, Aksa Tufanı'nın yıl dönümü yaklaşırken savaşı tüm gücüyle öncelikle Lübnan'a sonra da bölgeye doğru yayacak adımlar atmaktadır. Hizbullah ve Lübnan'ı hedefleyen saldırılar son 10 gün içinde yoğunlaşmıştır. Önce Hizbullah'ın kullandığı binlerce çağrı cihazına yerleştirdiği bombaları aynı anda patlatarak onlarca kişinin ölümüne ve binlercesinin yaralanmasına yol açan kapsamlı bir saldırı organize etti. Daha sonra Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'ı ve onlarca lider kadrosunu da hedefe koyan ve bir hafta içinde binden fazla insanın katledilmesine yol açan saldırı kampanyasını başlattı. Bu gerici kampanyada sadece 27 Eylül'de Hasan Nasrallah'ı da hedefleyen ve 80 ton bombanın kullanıldığı tek bir saldırıda 300'den fazla Lübnanlı katledildi. Hasan Nasrallah ve Hizbullah'ın komuta kademesinin önemli bir bölümü de bu saldırıda katledildi.

"Hasan Nasrallah'ın katledildiği 27 Eylül saldırısı, Netanyahu'nun Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda katliamlara devam edeceği mesajını tüm dünyaya ilan ederken yapıldı. Netanyahu konuşmasında, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'yı ikiye bölen bir haritayla adeta bölgesel bir savaş mesajını veriyordu. Netanyahu, G-20 zirvesinde ABD öncülüğünde Hindistan-Orta Doğu-Avrupa Ekonomik Koridorunu içeren Suudi Arabistan-Birleşik Arap Emirlikleri-Sudan-Mısır ve İsrail'i 'Nimet Haritası', İran-Lübnan-Yemen-Irak ve Suriye'yi ise 'Lanet Haritası' olarak tanımlayarak bölgeyi açık bir şekilde iki kampa böldü. Siyonist İsrail, Filistin ve Lübnan'da halka ve direnişin önderlerine yönelik katliamları gücünü gösterme ve baş edilemez olduğunu kanıtlamaya odakladığı kadar tüm bölgeyi ikiye bölerek savaşı genişletme hesapları üzerinden yapmaktadır. Haklı ve meşru olan Filistin ve Lübnan direnişlerini yok ederek ve önderliksiz bırakarak ABD emperyalizmi ile birlikte ekonomik ve politik çıkarlarını sağlama almaya çalışmaktadır. Filistin ve Lübnan direnişlerini etkisiz kıldığı, yılgınlığa ve teslimiyete sürüklediği oranda ekonomik ve politik çıkarlarını güvenceye alacağı düşüncesi içindedir. Tüm bölge halklarına ve devletlerine bu katliamcı çizgisi ve savaş kışkırtıcılığı ile mesaj vermektedir. Siyonist İsrail, ne kadar bölge halklarını savaş makinasıyla ezmeye çalışırsa çalışsın, Hasan Nasrallah gibi Siyonizm'e karşı direniş ve yenginin sembol liderlerini katlederse etsin, 7 Ekim Aksa Tufanı gibi, 2006'da Lübnan yenilgisi gibi akıbetlerden kurtulamayacaktır. Filistin ve Lübnan ulusal mücadelelerinin direnci, kararlılığı ve azmi yok edilemeyecektir. İsrail haksız ve gerici savaş çığırtkanlığı, bölge halklarının öfkesini, nefretini ve daha güçlü ve ileri düzeyde örgütlenme ihtiyacını ortadan kaldıramayacaktır. Emperyalizmin ileri karakolu, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'nın böğrüne saplanmış Siyonist gericilik ve onun yalın kat haksız savaşına karşı ezilen Orta Doğu halkları ve ulusları haklı ve meşru silahlı direniş ve mücadele çizgisini büyütecektir. Filistin ve Lübnan Ulusal Direnişleri ve mücadelesi mutlaka kazanacaktır. Daha güçlü Aksa Tufanları, daha kararlı ve tutarlı direniş önderleri ve çizgisi, Filistin ve Lübnan ulusal kurtuluş mücadelesinin bağrından çıkacak, Siyonizm'i ve emperyalist gericiliği alt edecektir.

"Emperyalizm ve Siyonist Saldırganlık Kaybedecek, Direnen Filistin ve Lübnan Halkları Kazanacak!"

"Özgürlük Savaşan ve Direnen Halkların Olacak!"

"Yaşasın Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı"

BİR "HİZBULŞEYTAN" MESELESİ

TC'NİN KULLANIŞLI APARATI HÜDA-PAR

Derinleşen ekonomik krizle birlikte egemenlerin yeni pazar arayışlarının bir sonucu olarak TC'nin Kürt Ulusal Mücadelesinin imhası üzerine kurduğu faşist politikalarının kapsamı gittikçe genişlemektedir. Bununla birlikte emperyalistlerin Orta Doğu'daki stratejik uşaklarından biri olarak konumlanması ve askerî bakımdan teknolojik üstünlüğe sahip olması TC'yi önemli bir düşman haline getirmektedir. Öte yandan TC'nin Kürt Ulusal Mücadelesinin imhasına, hiç değilse gelişimine ket vurma çalışmalarının niteliğine de özel harp yöntemleri bağlamında parantez açmak gerekmektedir. Irak ve Suriye parçalarında faşist saldırganlığı ayyuka çıkaran TC, Türkiye Kürdistanı'nda da çeşitli yol ve yöntemlerle millî baskı politikalarını derinleştirmektedir. Kürt Ulusal Mücadelesini imha etmek uğruna Irak'ta KDP, Suriye'de ÖSO ve ENKS gibi gerici güçlerle iş birliği yapan TC, T. Kürdistanı'nda Hüda-Par/Hizbullah ile ilişkilerinde ise denge siyaseti izlemektedir. Şüphesiz TC'nin T. Kürdistanı'nda Hüda-Par/Hizbullah ile çizdiği yol haritasının dinamikleri özsel olarak geçmiş dönemlerden farklı olmamakla birlikte, içerisinde bulunduğumuz döneme özgü bir dizi taktik politikalar içermektedir.

HÜDA-PAR KÜRTLER İÇİN BİR SEÇENEK MİDİR?

Tasfiye rüzgârlarının güçlü estiği aynı zamanda her zamankinden daha etkili olduğu, devrimci çizginin reformizmle aşındığı, KUH'un (Kürt Ulusal Hareketi) ülke içerisinde hareket alanının daraldığı, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının demokratik hak taleplerinin bile amansız baskı ve cebir politikalarıyla sindirilmeye çalışıldığı bir dönemden geçmekteyiz. Devrim için objektif koşullar olgun olmasına rağmen (malî ve siyasî krizin açmazlarını ve kitlelerin memnuniyetsizliğini kastediyoruz) ilerici-devrimci güçlerin zayıflığının yarattığı boşluklar kaçınılmaz olarak sistemin ideolojik saldırılarıyla doldurulmaktadır. Bugün T. Kürdistanı'nda yaşanan da budur. Öz yönetim direnişlerinden bugüne güç kaybı yaşayan KUH'un yarattığı boşluklar faşist devlet aygıtı tarafından doldurulmaktadır. Dolayısıyla ordu-polis gücü ile bölgenin bilfiil açık hava hapishanesine dönüştürülmesi, seçimlerle faşist partilerin T. Kürdistanı'ndaki faaliyetlerinin teşvik edilmesi, "Kültür Yolu" vb. organizasyonların hayata geçirilmesi gibi bir dizi ideolojik saldırıyla bu süreç örgütlenmiştir. Gene de TC'nin ideolojik kuşatma hamleleri Kürt halkını teslim almaya yetmemiştir. Örneğin Sur'da düzenlenen Kültür Yolu Festivaline halk "cenaze evinde düğün yapılmaz" diyerek tepki göstermiş, TC ise hamaset gösterisi yapma hayaliyle yüksek tuttuğu beklentisinden umduğunu bulamamıştır. Hüda-Par/Hizbullah ile kurulan ilişkiler de bu sürecin tezahürü olarak karşımızda durmaktadır.

2023'ün nisan ayında Z. Yapıcıoğlu, Erbil'i ziyaret ederek Barzani ile görüşmüştü. Görüşme sonucunda Hüda-Par ile KDP arasındaki ilişkilerin ilerleyen süreçte geliştirilmesi yönünde mutabakata varıldığı açıklanmıştı. Bu görüşmenin hiç kuşkusuz KUH'a yönelik sürdürülen imha savaşını güçlendirmek gibi bir anlam taşıdığı açıktı. Zira TC'nin I. Kürdistanı'ndaki iş birlikçisi KDP ile Hüda-Par'ı bir araya getiren temel etken de buydu. TC, Kürt Ulusal Mücadelesini ortadan kaldırmak için bölgedeki tüm gerici güçlerle ittifaka açık politikalarla bu güçler üzerindeki birleştirici rolünü oynamaya devam etmektedir. Genel seçimlere girmesiyle gündeme gelen Hüda-Par, iktidar kliğiyle gerçekleştirdiği görüşmeler sonucunda, AKP'nin Müslüman Kardeşlere olan yakınlığı, Hüda-Par'ın ise İran'a olan yakınlığı gibi bir tezatlığa rağmen, cumhur ittifakı kontenjanından kendisine yer edinmeyi başarmıştı. Kuşkusuz, iktidardaki faşist kliklerin Hüda-Par ile ortaklığı, kitlelerin değişim istemiyle, Kürt Ulusal Mücadelesinin diğer parçalardaki gelişimiyle ve faşizmin güç kaybetmesiyle doğrudan ilintilidir. Zira faşist klikler, kitleler nezdinde güç kaybettiği her dönemde T. Kürdistanı'nda Özel Harp Dairesinin bir uzantısı olarak tarif edebileceğimiz Hizbullah'ı ilerici-devrimci güçlere karşı, özel olarak da KUH'a karşı, kanlı eylemlerle sahaya sürmüştür. Bu bağlamda, denebilir ki Kürt Ulusal Mücadelesine karşı bir kez daha gericilerin -geçici- birliği söz konusudur.

Hizbullah'ın önü bu kez legal alanda da açılmıştır. Hüda-Par'ın 2023 genel seçimleriyle AKP kontenjanından meclise vekil göndermesi ve 2024 yerel seçimlerinde birçok bölgede seçim çalışmalarında kendi adaylarını çıkarması muhafazakâr Kürt kitlesi için alternatif bir seçenek olarak sunulmuştur. Ayrıca bu gelişmeler Hizbullah'ın legal alandaki olanaklarını da genişletmiştir. İki yıl öncesine kadar yeraltına çekilmek zorunda kalan Hizbullah için artık gizli faaliyetler legal alanın sunduğu olanaklarla desteklenmektedir. Hizbullah bu olanakları sonuna kadar kullanmaktadır. Muhafazakâr Kürt kitlesini dinî argümanlarla kazanmaya çalışan Hüda-Par, zaman zaman ulusal talepler de içeren argümanlara ve Kürdistanî değerlere sarılmaktadır. Ancak Hüda-Par'ın ulusal argümanlara sarılması yanıltıcı, iki yüzlü bir durumdur. Nitekim Hüda-Par/Hizbullah, Kürt halkının ulusal kurtuluş taleplerini "bölücülük" olarak değerlendirdiğini ve erkan-ı ümmetin birleşmesini talep ettiğini bariz bir şekilde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla dönemsel olarak Kürt ulusal talepleri kapsamında geliştirdiği argümanlar millî baskıya maruz kalan muhafazakâr Kürt kitlesini dinî motiflerle bezenmiş bağnaz siyasetlerinin çevresinde toparlama ve kitleselleşerek KUH'u etkisiz kılma hedefinden başka bir şey içermemektedir.

Son süreçte ajitasyon ve propaganda

çalışmalarını Filistin ulusal direnişi ekseninde yürüten Hüda-Par/Hizbullah, "din kardeşliği" argümanına sarılarak T. Kürdistanı'nda bölgesel mitingler düzenleyerek sözde Siyonist İsrail'i lanetlemektedir(!) Kitlelerin inanca dayalı değerleri ve kültürel değerleri bu mitinglerin örgütlenmesinde manipülatif bir araç olarak kullanılmaktadır. Örneğin Hüda-Par'ın Amed'de diline pelesenk ettiği Şeyh Sait ve Selahaddin Eyyubi vurgusu, bu beylerin ulusal baskıya karşı çıkan demokratik yönünü değil, dini yönünü ön planda tutarak muhafazakâr Kürt kitlesinin vicdanını kaşımaktadır. Peki gerçekte Hizbullah, Siyonist İsrail'e karşı mıdır? Elbette hayır! Siyonist İsrail ile ticari anlaşmalarını sürdüren TC, Filistin meselesinde ne kadar iki yüzlü bir tutuma sahipse, Hüda-Par da o kadar iki yüzlü bir tutuma sahiptir. Zira Siyonizme lanet okuyan Hüda-Par fiili olarak AKP-MHP faşist blokunun ortağı durumundadır. Düzenlediği mitinglerde Hamas'a selamlar gönderen Hüda-Par, Filistin'in bağımsızlık için direnme savaşını desteklemektedir(!) Peki Filistin'in bağımsızlığını isteyen Hüda-Par anti emperyalist midir? Hayır! Kürt ulusuna ilhak ve işgal altında yaşamayı salık veren bir anlayış ne kadar anti emperyalist olabilir? Filistin ulusuna yönelik soykırıma karşı çıkan(!) Hüda-Par, İsrail ile uyumlu çalışan Kürecik NATO üssü söz konusu olduğunda TC'ye en ufak bir eleştiride dahi bulunmamaktadır. Doğrusu, bu içerikte bir ikiyüzlü siyaset, gericilere özgü siyasettir ve Hüda-Par/Hizbullah nezdinde açığa çıkan da budur.

Kürt halkı içerisinde Hizbullah için kavramsallaşmış bir tanım vardır: "Hizbulşeytanlar." Bu tanım, Hizbullah'ın öteden beri T. Kürdistanı'nda halk düşmanı pratiklerin altına imza atmasından ileri gelmektedir. Hizbullah halk düşmanı niteliğini güncel olarak da korumaktadır. Geçtiğimiz aylarda Sur'da DEM Parti taraftarlarına ait işletmelere silahlı ve bombalı saldırılar düzenlenmişti. Bu saldırılar her ne kadar bireysel husumetlerden kaynaklı zuhur etmiş gibi görünse de saldırganların Hizbullah ve IŞİD ile bağlantılı oldukları açığa çıkmıştı. Yine aynı şekilde Bağlar'da Filistin'e sözde destek için araç konvoyu oluşturan bir grup Hüda-Par'lı keleşlerle havaya ateş açarak halkta tedirginlik yaratmıştı. Hizbullah faaliyetinin olduğu bölgelerde Dem Parti belediyelerine yönelik çeşitli çalışma alanlarında sabotaj teknikleriyle saldırılar düzenlenmiş, halkta KUH'a karşı antipati yaratılmak istenmiştir. Yalnızca son birkaç ay içerisinde yaşanan bu örnekler çoğaltılabilir.

TC'nin, KUH'un imhası üzerine kurduğu denklemde Hizbullah'a, legal zemine çekilerek meşruluk kazandırması kitlelerin vicdanına oynayarak bu gerici gücü alternatif bir seçenek haline getirmesidir. Ancak Hüda-Par'ın T. Kürdistanı'nda geniş kitlelere sirayet edememesi faşist ittifakı zorlayan bir durumdur. Zira Hüda-Par halk nezdinde kafatasçı bir zihniyete sahip, dinî ve ulusal değerleri kendi çıkarları uğruna kullanan, faşist devlete hizmet eden bir figür olarak karşılık bulmaktadır. Dolayısıyla Hüda-Par'ın Kürtler için alternatif bir seçenek olması, halkın tarihsel belleğindeki yeri bakımından pek olanaklı değildir. Halkın "Hizbulşeytan" metaforu ise bu olanaksızlığı betimleyen en objektif tariftir.

PROLETER ÖNDERLİKLE KURTULUŞU ÖRGÜTLEYELİM

Tarihsel olarak burjuva ulusal kurtuluş mücadeleleri devri sona ermiş olsa da sömürge ve yarı sömürge ülkelerde ulusal sorunlar en ihtilaflı haliyle güncelliğini korumaktadır. T. Kürdistanı da bu gerçeklikten mustariptir. Emperyalistlerin çıkar dalaşı dört parçada da farklı misyonlar üstlenmeyi gerektirmektedir. Ancak altını çizmemiz gereken olgu şudur: Dört gerici devlete teslim edilmiş Kürdistan coğrafyasının ilhak altında olması gerçekliği emperyalistlerin bölgesel çıkarlarına hizmet etmektedir. Dolayısıyla Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı talebinin -ki bu bağımsızlık talebinin de hukukî bir karşılığıdır- kırılması yalnızca dört egemen devleti değil, aynı zamanda emperyalistleri de yakından ilgilendirmektedir. Zira ulusal kendi kaderini tayin hakkı talebi yalnızca ilhakçı devletlerden değil, emperyalistlerden de kurtuluş anlamına gelmektedir.

Ezilen ulusların ulusal bağımsızlık talebi anti faşist, anti emperyalist bir muhtevaya sahiptir. Emperyalistlerin ve yerli iş birlikçilerinin istediği ise ezilen ulusların bağımsızlık taleplerinden vazgeçmeleri, sömürüyü ve köle ulus olmayı kabul etmeleridir. Kürt Ulusal Mücadelesini imha etmek, Kürt halkının devrimci-yurtsever bilincini karartmak, egemenlerin sömürü düzeninin önündeki engelleri kaldırmak için Hüda-Par/Hizbullah gibi faşist odaklara kürsüde yer verilmektedir. Önümüzdeki dönemde faşist klikler T. Kürdistanı'nda bu tarz taktik politikalar üretmeye devam edecektir. Çünkü eskisi gibi yönetilmek istemeyenler, eskisi gibi yönetemeyenlere artık rıza göstermemektedir. Buna bağlı olarak faşizmin özel saldırı politikalarının artacağını ön görmek mümkündür.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin en temel sorunlarından birisi önderlik sorunu olmuştur. Önderlik sorunu, Kürt Ulusal Mücadelesinde de yakıcı bir sorun olarak gündemdeki yerini korumaktadır. Zira Kürt burjuva ve feodal sınıflarının bir kesiminin ulusal mücadeleye önderliği söz konusudur. KUH'un sınıf uzlaşmacı, liberal bir çizgiyi programına alması, ulusal-kültürel özerklik sloganına UKKTH (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı) etiketini yapıştırması, Kürt Ulusal Mücadelesini, bir ulusal kurtuluş mücadelesine dönüşmemesi için dizginlemekte ve Kürt ulusunun tam hak eşitliği için mücadelesine engel olmaktadır. Tarihsel olarak burjuvazi, en geniş tanımıyla toprak devrimine önderlik edecek niteliğini yitirmiş, proletaryanın mücadelesinin gelişmesiyle en devrimci sınıf olmaktan çıkmıştır. Dolayısıyla artık Kürt ulusunun kurtuluşu, ulusların eşitliği ve halkların kardeşliği, yalnızca Proletarya Partisinin proleter önderliğiyle mümkündür. *"Bu nedenle, orta çağın tüm kalıntılarına ve ... yeniden biçimlendirme yolundaki tüm girişimlere karşı yürütülecek mücadeledeki ideolojik lider de proletaryanın partisi olmalıdır."* **(Lenin)** Bu noktada komünistlere düşen en önemli görev Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden işçi sınıfını demokratik halk devrimine örgütlemek ve Proletarya Partisinde birleştirmek için Kürt ulusal meselesindeki tarihsel sorumluluğunu, yani önderlik misyonunu yerine getirmesidir. Unutmayalım ki, Proletarya Partisinin Kürt ulusal meselesindeki tutarlı programı, önder yoldaşın T. Kürdistanı'nı isabetli bir şekilde tahlil etmesiyle ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Proletarya Partisinin programı, T. Kürdistanı'ndaki feodal kalıntıların yaşaması lüksüne de son verecektir. Kürt ulusunun köklü kurtuluşu, milli meselede en tutarlı programa sahip olan Proletarya Partisinin önderliğiyle gerçekleşecektir. Bu objektif gerçeği doğru kavrayalım, proleter önderlikte ısrarcı olalım ve yenilmez ideolojimize dayanarak ulusal ve sosyal kurtuluş için görevlerimize dört elle sarılalım.

DEM Parti Sultangazi İlçe Örgütü binasına silahlı saldırı

28 Eylül günü DEM Parti Sultangazi İlçe Örgütü binasına silahlı saldırı düzenlendi.

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi'nin (DEM Parti) İstanbul Sultangazi'de bulunan binasına kimliği belirsiz kişi veya kişilerce silahlı saldırı düzenlendi. Kurşunların isabet ettiği camlar kırıldı. Sultangazi İlçe Eş Başkanı Faruk Kaya, saldırının saat 05.00 sularında gerçekleştiği bilgisini aldıklarını paylaştı.

SALDIRI PROTESTO EDİLDİ

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi Sultangazi İlçe Örgütü, parti binasına düzenlenen silahlı saldırıyı yaptıkları açıklama ile protesto etti.

"SALDIRI AYDINLATILSIN"

Açıklamada ilk söz alan Sultangazi İlçe Örgütü Eş Başkanı Faruk Kaya, ilçe binalarına yapılan saldırının aynı zamanda Türkiye halklarına yapılan bir saldırı olduğunu belirterek, "Kürt halkı ve Kürdistan'a dönük baskı ve yasaklamalar 21'inci yüzyılda hâlâ devam ediyor. Biz buraya gelen Sultangazi İlçe Emniyet Müdürü'ne çağrıda bulunarak; eğer haklarımızı korumak istiyorsanız bu olayı aydınlatacaksınız. Eğer aydınlatmazsanız siz de aynı şekilde töhmet altında kalacaksınız" dedi.

"FAİL BELLİ"

Ardından konuşan DEM Parti İstanbul vekili Çiçek Otlu, Gazi Mahallesi'nin demokrasi mücadelesi açısından tarihsel bir öneme sahip olduğunu ve bu nedenle iktidarın öncelikli hedefi haline geldiğini söyleyerek şunları ifade etti:

"Demek ki biz devrimciler ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin sokak sokak kitleyle buluşmaya ve örgütlenmeye ihtiyacı var. Fail belli. İktidar sokak çetelerini Kürt Özgürlük Hareketi ve devrimcileri yok etmek için açığa çıkardı." dedi.

ÇETELEŞMEDE DEVLET POLİTİKASI

İnsan emeğini düzenli ve sistemli bir biçimde sömürmek isteyen emperyalist-kapitalist sistem, geleceğini güvence altına almak için belirli mekanizmalara ihtiyaç duyar. Bunları incelediğimizde karşımıza ilk olarak asker, polis, yargı vb. bürokratik yapılar çıkar. Sömürü sistemi, kendini güvenli ve sorunsuz var edebilmek için kolluk gücüne yani kısacası "zor" kullanmaya mecburdur ancak bunlar esaslı olarak onun varlığını sürdürmesinin tek ve esaslı nedeni değildir. Sistem varlığını devam ettirmek için güçlü bir ideolojik, kültürel saldırıya ihtiyaç duyar. Bununla birlikte kendi açısından zararsız, yaşadığı sistem gibi düşünen, yozlaşmış topluluklar ve bireyler ortaya çıkarır. Zihinlere yönelik bu saldırı, gençlik döneminde önemli hale gelir ve genç kitleler içerisinde daha yoğun biçimde kendini var eder. Eğitim hayatına başladığımız günden itibaren bu insan modeli için sistem tüm çabasını harcar ve bu alanda insana yön verir.

İdeolojik olarak etkisi altına aldığı her birey onun için zaten zararsızdır ve o birey bu sistemin bir parçası ve devam ettiricisidir. Bu saldırıların niteliği devletin ekonomik düzeyine ve gelişmişliğine göre farklılık gösterir. Örneğin diğer ulusların ekonomik gücünü sömüren bir emperyalist devletle Türkiye gibi yarı feodal, yarı sömürge bir ülkenin ideolojik kuşatması birbirinden farklıdır. Bizim gibi ülkelerde geleneksel feodal yapı korunurken en geri politikalar ile gençliğin sorgulaması engellenir.

EMEKÇİ MAHALLELERDE GENÇLİK

Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik-siyasal krizin etkisi, bütün yoksul ve emekçi halkın omuzlarına yüklenmiş durumda. Bu durum doğaldır ki en yoksul kesimi her yönüyle etkilemektedir. Ekonomik rahatlığa sahip olmayanlar yaşamak için mücadele ederler. En temel haklardan dahi yoksun olma durumu daha iyi yaşam için fırsatları değerlendirmeyi koşullar. Bu fırsatı sonuna kadar sunan bir mekanizma bulunduğunda da "faydacı" yaklaşılır. Bireyciliği, bencilliği dayatan devlet politikası etrafını kuşatmışken ve örgütsüz bırakılmışken böyle düşünmesi kesinlikle anlaşılır bir durumdur.

Emekçi mahallerde gençliğin sürüklendiği bataklığı; çeteleşme, uyuşturucu ve yozlaşma tarif ederken içine doğdukları mahallenin özelliğini ve devletin bu mahallelere olan özel politikalarını göz ardı etmemeliyiz.

Kürtlerin ve Alevilerin yaşadığı mahalleler sınıf mücadelesinin de yoğun olduğu yerlerdir. Devletin inkârcı politikalarından nasibini alan mahalle halkının çelişkileri daha boyutlu olduğu için mücadelenin de adresleri haline gelir. Örgütlü mücadelenin filizlendiği, dayanışmanın ve birlikte var etmenin örneklerinin sergilendiği bu mahalleler doğaldır ki devletin de özel politikalarının uygulandığı yerlerdir. Çünkü devletin çıbanbaşı olarak gördüğü bu mahalle halkı sistemin tüm zor aygıtıyla karşı karşıya kalmış, köy yakmalarından son-

ra 1 Mayıs, Sarıgazi, Okmeydanı gibi mahallelere yerleşmiş ve buralarda da barınma hakları için mücadele etmiş, aynı köylerini yakan devlet gecekondularını da başlarına yıkmıştır. Haliyle sistemle çelişkileri başta sınıfsal olmak üzere ulusal ve inanca dayalı baskılar katmerlenerek devam etmiştir. Devlet özel bir politika ile devrimcilerle kurulacak bağı yok etmek için çeteleştirdiği özel figüranlarla etkisi altına almaktadır. Bu mahallelerde yaşayan gençlerin hemen hepsinin devrimcilerle bir teması olmuştur. Bugün bahsettiğimiz bu emekçi mahallerde sınıf mücadelesinin geriye düşmesi nedeni ile devletin cirit attığı, gençliğin kolay paraya özendirildiği, çeteleşmenin yolu açılarak "mahallenin abilerine" alan yaratıldığı bir durum yaşanmaktadır. "Mahallenin abileri" diye tarif edilenler, mahallenin içinden çıkan hatta birçoğu devrimci bir yapının çevresinde bulunan kişilerdir. Mahalle halkına yardımı esirgemeyen "Ramazan çadırlarından, Muharrem cemlerine" her kesime yardım eli uzatan ve halkın dualarını alan kişiler haline dönüşmüş durumdalar. Bu iyilik timsali abilere özenti, onlar gibi olma hali bütün gençliğin hayali haline gelirken onun gibi giyinme, saç modelini aynı yapma, racon keserken onun cümlelerini kullanma normalleşmektedir. Önceden devrimci yapıların ne yaptığını konuşan gençlik bugün "…. abim şuna sıkmış, helal olsun" demektedir.

Bahsettiğimiz gerçeklikler her geçen gün boyutlanarak devam ederken emekçi mahallelere kurulan kalekollar, gençlerin çeteleşmesine ve yozlaşmasına hizmet etmektedir. Gezi direnişinden sonra özel ele alınan Gülsuyu, Gazi, Sarıgazi, 1 Mayıs gibi devrimcilerin yoğun olduğu mahalleler seçildi. Kalekollar inşa edildi. Bu kalekollar, halka korku salarak sokakta hak arama mücadelelerine saldırmanın yeni bir adımı oldu. Sonra 15 Temmuz "darbesi"yle devrimcilerin halkla buluşma adresleri olan dernekler vb. kapatıldı. Halkı sindirirken halkın devrimcilerle olan bağını koparmaya çalışan devlet, çeteleşmeyi ve uyuşturucuyu gençlik üzerinden yaygınlaştırdı.

Sorunu ele alırken gençlerin neden çeteleşmeye ve uyuşturucuya bu kadar yöneldiğini, kolay para kazanmanın altında yatan gerekçelerini doğru tarif etmeliyiz. Emeğin bu kadar ucuz olduğu bir süreçte açlık sınırında yaşamak zorunda kalan gençliğin gezmek, eğlenmek, kendisine zaman ayırmak için ekonomik olarak daha iyi koşullarda yaşama isteği daha cazip olana kapı aralamasına neden oluyor.

Uyuşturucu bağımlısı bir insan sistem için zararsız hale gelir. Çeteleşen bir gençlik enerjisini birbirlerine zarar vermeye yöneltir, harcanır ve sistemin bundan bir zararı olmaz. Her halûkarda buna sebebiyet veren esaslı şey devletin kendisidir. Emperyalist-kapitalist devletler uyuşturucu ticareti üzerinden hem yüksek kârlar elde eder hem de kendine yabancılaşmış, etrafının ve çelişkilerinin esas nedenini göremeyen bir insan yığını yaratır.

GENÇLİĞİN YARATICI GÜCÜNÜ ÖRGÜTLEYELİM!

Çeteleşmeyi devletin örgütlü politikası olarak görmemiz gerekmektedir. Düşünmeyen, sorgulamayan bir gençlik yaratmak isteyen egemenlerin gençliğe bir gelecek sunmadığını biliyoruz. Yozlaşmanın bu kadar boyutlu yaşandığı koşullarda öncelikle halk gençliği ile buluşacağımız alanların yaratılmasını sağlamamız gerekmektedir. Temas kurup yaşamlarına girdiğimiz oranda değiştirip dönüştürme olanağımız dün olduğu gibi bugün de mümkündür. "Gençlik gelecek, gelecek ellerimizde" şiarında olduğu gibi gençliğin yıkıcı ve yaratıcı gücünü örgütlemeliyiz. Bulunduğumuz her alanda devletin gençlik üzerinde yaratmak istediği politikalarının teşhirini yapıp devlet eliyle çeteleştirilmek istenen gençliği mücadele saflarına kazanarak bu gerici politikanın üstesinden geleceğiz.

Tarih bize mücadele etmeden ve dahası büyük bedeller ödemeden hiçbir şey kazanamayacağımızı, zaferler elde edemeyeceğimizi göstermiştir. Tüm sistemin dünya üzerinde derin bir kaosa sürüklendiği ve halklara karşı korkunç saldırılar gerçekleştirdiği bir zamanda bireysel kurtuluş yolları, mahalle kabadayılığı ve her türden kibirli karakter halkın kurtuluşu önündeki büyük engelleri ifade eder. Bu gerçekliği göstermek üzere öncelikle kendimizi en disiplinli şekilde sisteme karşı örgütlemeliyiz ve bununla iç içe olacak şekilde gençleri savruldukları bataklıktan çıkmaya, bu bataklığa yönelmemeye çağıralım. Geç kalınmış hiçbir şey yoktur, gelecek halihazırda düşmanın pençesindeyken geç kaldığını düşünmek aymazlıktır. Öyleyse vakit kaybetmeden; ama sabırla ve inatla burjuva-feodal düzenin halk gençliğine yönelttiği sistemli saldırılara karşı örgütlenerek karşı koyalım!

NEDEN VE NASIL BİR ÖZ ELEŞTİRİ?* -II

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz! (V.I. Lenin)

(...)

Yukarıda değinmeye çalıştığımız şey, toplu olarak ele alındığında bir olaya yaklaşırken nasıl bir yol izleyeceğimizi gösterir. Yani, somutta öz eleştiriyi, nasıl bir perspektif ve yöntemle yapmamız gerektiğini açıklar. Bunun bütünü diyalektiktir. Diyalektik, bir şeyi incelemenin en doğru metodudur. Biz de anlatmaya çalıştıklarımızı şöyle genelleştirebiliriz. Öz eleştiriye yaklaşımımız diyalektik olmalıdır.

Burada karşımıza şu soru çıkıyor; dogmatizmi, iradeciliği, kendiliğindenciliği, tek yanlılığı nerede arayacağız? Amacımız soyut bir tarzda, bu kavramların teorik içeriğini kavramaya çalışmak değildir. Amaç, bu tür sakatlıklar taşıyan bir bakış açısının pratiğimizdeki rolünü tartışmak ve açığa çıkarmaktır. Öz eleştiri, bir düzeltme kampanyası olarak ele alınacaksa, buna baştan başlamak gerekir. Bizi yanlışlıklara iten (bir dizi objektif ve subjektif etkenin yanında) bu idi; kanımızca bunun baş nedeni, bakış açısı, düşünce sistemi sorunudur. Çünkü, olaylara doğru yaklaşmayan bir bakış açısı, ondan doğru sonuçları çıkaramaz. Yani işin başı, bakış açısı ve düşünce sistemi sorunudur.

Bu nedenle, öz eleştiri çalışmasının baş hedefini bu olumsuz bakış açısı ve düşünce sistemi oluşturmalıdır. Bu ilk adım atılmadan bundan sonra atılacak adımları doğru olarak atmak mümkün olmaz. Bakış açımızın düzeltilmesi de soyut bir teori düzeyinde ele alınamaz. Bu kesin bir ifadeyle, pratiğe ilişkin olmalıdır. Çünkü doğru bakış açısı, pratiğin bakış açısıdır. Bundan dolayı da öz eleştirimiz pratiğe ilişkin olmalıdır. Ne söyledikten ziyade, neyi nereye kadar yaptık veya neden yapamadık işte sorun budur. Öz eleştiri çalışması bu gerçeğin etrafında dönüp durmamalı, tam tersine onu fethetmelidir. Bir dizi teorik sorunu tartışmak yerine, öz eleştiride atılacak ilk adım pratiğimize ilişkin olmalıdır. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, Partimiz bir dizi sorunla karşı karşıyadır. Fakat bütün bu sorunların üstesinden gelebilmesi için koşullar uygun değildir. Bu nedenle öz eleştiri çalışmasını, adım adım ele alıp, sebatkâr bir tarzda sürdürmeliyiz. Soruna "görevi icra" anlayışıyla yanaşmamalıyız.

Öz eleştiri çalışması, örgütlü bir düzeltme kampanyası şeklinde ele alınmalıdır. Çünkü, hiçbir iş, özünde kendiliğinden başarılamaz. Bu nedenle, bütün yoldaşlar, soruna çok ciddi bir iş olduğu temelinde yanaşmalıdırlar. Öz eleştiriyi, Partiyi eğitmenin bir aracı olarak ele almak zorundayız. Soruna ancak böyle yaklaşırsak öz eleştiriyi pratiğe hizmet eder bir hale getirebiliriz. "... Proleter partilerinin öz eleştirisi, kendi yanılgılarından aldıkları derslere dayanarak eğitimi zorunlu idi; çünkü gerçek kadrolar, gerçek parti önderleri bu yoldan yetişebilirler." (Stalin, Leninizm'in İlkeleri) der Stalin yoldaş. Bu, öz eleştirinin itici bir rol, geliştirici bir rol oynamakla mükellef olduğunun en açık ifadesidir. Sadece durumu tespit etmek yetmez, ona saldırmak, bu yolla onu dönüştürmek gereklidir. Bu başarıldığı takdirde ancak, öz eleştiri tarihi misyonunu yerine getirebilir. Bütün bu söylediklerimizden çıkarılması gereken sonuç; öz eleştirinin, aynı zamanda sınıf mücadelesinin siyasal sorunlarını çözmeye yönelik olmasıdır.

(...)

Meseleye böyle baktığımızda, pratikte üzerinde tartışılıp, kafa yorulması gereken noktalar esas olarak, taktik, örgütlenme ve mücadele biçimleri, ittifak ve eylem birlikleri, kitlelere siyasal önderliğin nasıl yapılacağı, parti ve çevre ilişkisi, sonuçta kitle çizgisi konularında odaklaşır. Bu aşamada, yukarıda sıraladığımız sorunların üstesinden gelebilmek, geleceğin yolunu açmak ve diğer sorunların çözülmesini kolaylaştırmak anlamına gelir. Bu görevlere ilişkin olarak SBKP(B) Tarihi, Ne Yapmalı, Sol Komünizm, Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim, Kitle İçinde Parti Çalışması adlı eserlerin incelenmesi özel bir öneme sahiptir.

(...)

ÖZ ELEŞTİRİ ÇALIŞMASINDA TEORİNİN ÖNEMİ:

(...)

Marksizm'i-Leninizm'i veya herhangi bir bilimi kavramanın ön koşulu belirli bir bilgi düzeyine sahip olmaktır. Bu da en genel bir tarzda ifade edilirse, belirli bir kültür düzeyi ile mümkün olur. Bu nedenle tüm yoldaşlar kültürel düzeylerini yükseltmek için önemli çaba sarf etmelidir. Kavrayış düzeyi kültürel düzeyle yakından ilintilidir. Şu da bir gerçektir ki yoldaşlarımızın büyük bir çoğunluğu bu gerçeği ya görmüyor ya da ona gereken önemi vermiyorlar. Biraz ciddi düşünen yoldaşlar, şu çelişkiyle karşı karşıya olduğumuzu rahatlıkla görebilirler: Öz eleştiri faaliyetinden gerekli sonucu alabilmemiz için belirli bir teorik seviye şart. Fakat biz geriyiz, bu geri seviye ile bu faaliyetten gerekli sonuçları nasıl alabiliriz? Bu gerçeği Dimitrov yoldaş şöyle dile getirir. "Öğrenip savaşmalı, savaşıp öğrenmeli."

(...)

ML entelektüel bir bilgi boşluğunu doldurmak için öğrenilmez. Onun incelenip öğrenilmesinin nedeni, dünyayı değiştirmede bir eylem kılavuzu olmasındadır. Öz eleştiri faaliyeti, ileriye dönük bir değişme ve dönüştürme aracı olarak kavranıyorsa, teorik seviyemizi yükseltme, somutta bu amaca hizmet etmeli ve bu pratik faaliyetle iç içe ele alınmalıdır. Bu da teori ile pratiğin birliğinin doğru bir biçimde, pratiğin ihtiyaçlarına göre ele alınması ile olanaklı olur. *"Ayrıca dünyayı bilmenin tek amacı, onu değiştirmektir. Çoğu zaman doğru bir fikre maddeden bilince, sonra tekrar maddeye; yani pratikten bilgiye, sonra tekrar pratiğe gülen sürecin birçok kereler tekrarlanmasıyla ulaşılır. Bu nedenle, yoldaşlarımızın diyalektik materyalist bilgi teorisi ile yetiştirilmesi gerekiyor. Böylece, bunlar, düşüncelerine doğru bir yön verirler. Araştırma, inceleme ve deneyimlerimizi özetlemede ilerlerler, güçlükleri yenerler, daha az hata yaparlar, işlerini daha iyi görürler."* **(Mao Zedung, Teori ve Pratik)**

Devrimci teorinin, değiştirme eylemine bağlı olarak ele alınması genel gerçeği, Partimiz açısından ele alındığında, her somut durumda özgüllükler arz eder. Bu, esasta o somut durumdan öğrenip geçmişimizi incelemek, geçmişimizi incelerken öğrenmek anlamına gelir. Fakat bu öğrenme ve seviyeyi yükseltme faaliyeti, sadece birkaç organın işi değildir. Bu da başarılı olmak için, Partinin yoldaşlara perspektif sunması, belirli bir plan ve program doğrultusunda bütün parti organlarını harekete geçirmesi gereklidir. Bunun aracı da pratiğe ve ihtiyaca hizmet eden çeşitli araştırma ve inceleme kampanyalarıdır.

Burada şunu da vurgulamak gerekiyor. Bazı yoldaşlar her şeyi, organ toplantılarında halletmeyi düşünüyorlar. Bu yanlıştır. Teorik seviyenin yükseltilmesinde, organ toplantılarındaki "okumalarla" gerçekleştirilemez. Toplantılar; bu faaliyete yol gösterildiği, onun sonuçlarının değerlendirildiği yerler olmalıdır. Bundan dolayı, "bireyselliğin" rolü küçümsenmemelidir. Hele belirli bir seviyeden sonra, bireysel okuma ve incelemelerin (kolektif amaca hizmet etmesi kaydıyla) rolü esas hale gelir. Tek tek yoldaşlar, bu nedenle yükümlülüklerinin farkına varmalı ve bu yükümlülüklerini yerine getirmek için gereken çabayı göstermelidirler.

***Bu yazı Hasan Hakkı Erdoğan tarafından 1984'te kaleme alınmıştır. Bu yazıda yer alan bazı alıntı ve yazım hataları yazının anlaşılmasını kolaylaştırmak için düzeltilmiştir.**

BİTTİ

Tarımda Yarı Feodal İlişkilerin T

DEMOKRATİK TARIM PROGRAMI

Kitapta savunulan bir başka görüş de demokratik tarım programıdır. Şöyle deniyor: *"Sömürü odaklı üretim ilişkilerinin çözüm olmayacağı..." "Demokratik her türlü eşitliği (eşitsizliği-bn) ortadan kaldıracak tarım programı ancak bütün köylü ve çiftçilerin katılımıyla oluşturulacaktır. Bu program dışında bir kurtuluş mümkün değildir."* **(Esrin Balcı, Emperyalist Tekellerin Kıskacında Türkiye'de Tarım, s. 159)**

Her türlü eşitsizliği sosyalizm bile kaldıramayacakken (bu ancak komünizmde mümkündür) savunulan demokratik tarım programının bu hikmeti nereden gelmektedir? Üstelik köylü-bütün çiftçilerin katılımının programın demokratik niteliğinin bir ölçütü kabul edilmesi de başka bir sorundur. Bütün köylülerin-çiftçilerin katılımına koşullu bir program sınıf karşıtlığını, çıkarlarını, ezilen-sömürülen köylü sınıflarının büyük toprak sahiplerine karşıtlığını yadsıdığı veya gölgelediği oranda demokratik olmaz ya da böyle bir sınıfsal karşıtlığın bulunmadığı yerde eşitsizliği gidermeye dönük demokratik bir programa ihtiyaç olmaz. Bununla beraber muhtevası demokratik olan bir programın burjuva demokratik bir özellik-içerik taşıması da kaçınılmazdır. Böyle bir programın "her türlü" eşitsizliği ortadan kaldırma hikmetine sahip olmadığı da kendiliğinden anlaşılır. Ayrıca bir programın demokratik vasfı bütün köylülerin, çiftçilerin katılımına bağlı değildir. Bütün bu sınıflar devrimden yana olanlar, olmayanlar şeklinde sınıfsal çıkarlara sahiptirler. Bu ayrım yapıldıktan sonra bile devrimden çıkarı olan bazı sınıfların tarafsız kalarak ya da başından sonuna kadar bu devrimde yer almayarak farklı tutumlar sergileyebileceği deneyimlerden de bilinir. Diğer taraftan bir devrimin öncelikli hedefi devrimin aşamalarına göre farklılaşabileceği gibi sınıflarla kuracağı ittifak ilişkilerinde de buna göre değişmeler mümkündür. Bunlardan hareketle bütün köylülerin-çiftçilerin katılımının sağlanamadığı bir program gene de demokratik muhteva taşıyabilir. Örneğin zengin köylülerin katılmadığı bir program büyük toprak mülkiyetine son vermesi bakımından demokratik bir özelliğe sahiptir. Bir program devrimden çıkarı olan bazı sınıfların katılımı olmadan da onların da çıkarlarını gerçekleştirmeyi kapsayan içeriği nedeniyle demokratik öz taşır. Kaldı ki proletaryanın bu konudaki programı kendi başına diğer sınıflarınkinden çok daha tutarlı demokratik özelliğe sahiptir, bütün programlardan her bakımdan daha ileridir, devrimcidir. Herhangi bir sınıfın katılımının olmaması bunu değiştirmez. Bir programın demokratik özünü sınıfsal ayrımları yadsıyarak, "sınıfların eşitliği" iddiasını içeren burjuva demokratizmine dayanarak açıklama anlayışı burjuvaziye hizmet eder. Demokratik bir programı proletaryanın bakış açısıyla değerlendirmekten sınıf karakteri nedeniyle yoksun olduğu için kendi burjuva demokratik programını tek kurtuluş görüp göstererek proletaryanın önderliğini de yadsır.

Kendi burjuva demokratik programını her türlü eşitsizliğin çaresi olarak sunmakla kalmayıp sermayenin de 80 milyon için üretim yaptığı propaganda ediliyor. Şöyle deniyor: "... özelleştirmelerle kamuya çalışan kurumsal örgütlenmeler tasfiye edilirken, (...) bu alanın emperyalist-kapitalist tarım şirketlerine açılması 80 milyon için olan üretimin ve sonucunda oluşan kârın bir avuç şirkete altın tepside sunulmasıdır. Kamu kurumlarının yani 80 milyon için faaliyet yürüten tarımsal kuruluşların ve işleyiş esaslarının tasfiye edilmesi bu anlama gelmektedir. Burada çok büyük boyutlarda sermaye transferi söz konusudur. Bu sermaye kamu aracılığıyla topluma yayılması gerekirken bir avuç şirketin kasasına akar hale getirilmiştir. Türkiye tarımı ve tohum alanında yaşanan yapısal-sektörel dönüşümlerin özeti burada yatmaktadır." (age, s. 195) Biz de diyoruz ki bu yaklaşım çalışmanın özü, özetidir. Devletin sosyalizme karşı kurduğunu iddia ettiği Kamu İktisadi Teşebbüslerinin (KİT) "80 milyon" için üretim-kâr yaptığını; ama özelleştirmelerle topluma yayılması gereken sermayenin bir avuç şirkete aktığını söylüyor. Yazarın sermaye ile ilgili evlere şenlik bir iyimserlik taşımasına şaşmamak elde değil!

Bir kere tarımsal KİT'lerin üretimi, dolayısıyla kârı da başından beri toplum için, "80 milyon" için olmamıştır. Bu KİT'ler öteden beri küçük üreticiyi sömürmenin araçları olarak kullanılagelmiştir. Sömürünün yoğunluğunda, düzeyinde, biçiminde değişiklikler olmakla beraber devlet tekeli işlevi gören bu kurumlarla devlete egemen bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları büyük kârlar elde etmişlerdir. "80 milyon" gene onların çıkarı için üretmiş, üretenlerin artı değeri gasp edilmiştir. Sermaye bu kurumlar aracılığıyla topluma yayılmamış, toplumsal üretim gene toplum aleyhine bu kurumlar üzerinden belli sınıfların çıkarlarına tabi kılınmıştır. Dolayısıyla yazarın iddia ettiği gibi sermaye-toplum ilişkisinde "demokratik" ilişkinin bozulmasından bahsedilemez. Bu ilişki hiçbir zaman ne demokratik olmuştur ne de toplum yararına. Sermayenin söz konusu olduğu hiçbir durumda toplumla böyle bir ilişki kurulmamıştır. Yazarın KİT'leri devletin niteliğinden ve devletin de bunların niteliğini, ilişki biçimini vs. belirlediğinden bağımsız ele aldığı, KİT'lere dair yanlış bir kavrayışa sahip olduğu anlaşılıyor.

"Sermayenin topluma yayılması" düşüncesi burjuva demokratizminin aslında topluma neden demokratik bir karakter kazandıramayacağının da kanıtıdır. Zira, eğer yazar sermayenin topluma yayılmasından sermayenin herkese eşit dağılımını anlıyorsa bu küçük üretimin ebed-müddet sürmesini savunmaktır ki bu da sermayenin toplumsallaştırılması hedefini anlamsızlaştırır, sosyalizm karşıtı pozisyonda olmaktır. Sermayenin topluma yayılması toplumsal olarak her türlü sermayeye el konulmasını gerektirir. Toplumsal sermayeye el konulan toplumda sermaye toplum aleyhine bir işlev kazanmış demektir, toplumun çıkarı için rol oynamaz. Devlet kapitalizmi, devlet tekelleri, bu anlamda KİT'ler bunu değiştirmek bir yana aksine küçük burjuvayı, toplumu aldatması için de işlevli olan kamusal yarar görüntüsü altında bu rolü biraz yumuşatabilir, gizleyebilir; ama ortadan kaldıramaz. Sermayenin varlığı her şeyden önce tamamen toplum karşıtı bir işleve, özelliğe sahiptir. Onun toplum için üretmesi, ancak toplumun ürettiği değerin gittikçe daha büyük bir bölümünü gasp etmesiyle mümkündür. KİT'ler bunun dışında, buna rağmen bir özelliğe sahip olmamıştır. KİT'lerin küçük üreticinin konjonktüre bağlı olarak görece istikrarlı bir yaşam sürdürmesini sağladığından bahsedilebilir; ama onun koşullarını iyileştiren, ileriye taşıyan bir rol oynadığı söylenemez. KİT'ler bütünüyle küçük üreticinin artı değerine büyük oranda el konulmasının araçları olmuştur. *"... yıllık (2003) 3 milyar dolar cirosu ile her yıl devlete 2 milyar dolar özel tüketim vergisi (ÖTV) kazandıran Tekel'i satmak akıl kârı değil..."* **(age, s. 64)** Görüleceği gibi devlet "80 milyon" için sözde üretim yapan KİT'in cirosunun 2/3'üne vergi olarak el koyuyor. Büyük artı değer gaspı devlet eliyle gerçekleştiriliyor. Herhalde yazar devletin bunun 80 milyonun yararına kullandığını aklından geçirmemiştir? Tekel'in özelleştirilmesiyle devlet, bu özel tüketim vergisi kazancını kaybetmiş değildir, sigara-tütün tüketiminden bu kazancı elde etmeye devam edecektir. Yazarın iddia ettiği gibi KİT'ler ulusal tarım ve sanayiyi geliştirmeye hizmet etmiş olsaydı da sermaye "80 milyon" için, halkın çıkarlarına üretim yapmış olmazdı. Böyle bir gelişimin sömürüyü daha geniş ölçüde sürdürdüğü sermayenin, kapitalizmin tarihinden bellidir. Bizde bunun daha yoğun, vahşi, ilkel bir tarzda gerçekleştiği Soma, Ermenek madenlerinde, İliç altın madeninde ve daha birçok yerdeki işçi katliamlarıyla ortadadır. İliç altın madenindeki katliamla beraber burada nasıl bir sömürünün gerçekleştiği basına yansıdı. Genel durumu anlamak açısından

önemli olduğundan buna değinelim. *"Bir tane yerli ortak buluyorlar. Burada da Kanada firması, Çalık Grubunu yanına almış. Yüzde 20 ortaklıkla almışlar. Bütün işlerini hallediyorlar... Burada zarar gösterip doğru dürüst kurumlar vergisi de ödemiyor. Teşvik alıyorlar. İşçilerin sigorta primlerini bile bir süre devlet ödüyor. Makine teçhizat ithalatı için gümrük muafiyeti var. Şirketlere sınırsız destek veriliyor. Bu 'sömürge madenciliği'dir. Altın üreten yabancı/yerli şirketler ülkemizde devlet hakkı olarak ürettikleri altının yüzde 1'ini bile ödememektedir."* **(Maden Mühendisleri Odası Eski Başkanı Mehmet Torun, Cumhuriyet, 16/12/2024, Mustafa Çakır)** Bırakalım modern yöntemleri en ilkel yöntemlerle yapılan altın madenciliğini bile emperyalist şirketler

emel Dayanağı: Küçük Üretim-V

gerçekleştiriyor. Bu emperyalizmin geri olana nasıl abandığını, gözü dönmüşlüğünü gösterirken ulusal kapitalizmin niteliğine, onun yerine emperyalizme bağlı kapitalizmin geliştirilmesine, ulusal burjuvazinin baskılanmasına da bir örnektir. Emperyalizmle bütün alanlardaki ilişkilerin içeriği bu kapsamdadır. Dolayısıyla sermaye transferi ne KİT'lerin özelleştirilmesi ile sınırlı, onunla başlayan bir durumdur ne de AKP hükümetleri politikalarından ibarettir. TC Osmanlı'da başlayan bu ilişkiyi karmaşıklaşan biçimlerde derinleştirerek sürdürmektedir.

KİT'LER ÜSTÜNE MİTLER!

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası burjuvazinin "sosyal devlet modeli" ile halkların sosyalizme yönelimini engellemeye çalıştığı, bunun için de KİT'lere gereksinim duyulduğu, **(age, s. 103)** 1970'lerde kapitalizmin yapısal

krize sürüklenmesi ile KİT'lerin özelleştirilmesini de içeren yeni bir politika benimsediği, **(age, s. 104)** KİT'lerin özelleştirilmesiyle küçük üreticinin devlet desteklerinden yoksun kalarak yıkıma uğramasının KİT'lerin önemini gösterdiği **(age, s. 158)** belirtilerek "kamuculuk" yaftası altında KİT'ler savunulmaktadır.

Burjuvazinin sosyalizme yönelimi engellemek amacıyla köylülere, diğer halktan sınıflara bir ölçüde haklar tanıması ve toplumsal dayanışmacı politikalar belirleyerek özel kurumlar, araçlar yaratmasının bir döneme özgü olmadığı, hatta sosyalizmin güçlü olduğu dönemlerde bu tür politikaların özel bir önem kazandığı da doğrudur. Nitekim sözü geçen dönemde sosyalizme yönelim burjuvazi için korkutucu düzeydeydi. Hem aşırı üretim krizinin halklardaki yansımaları çok ciddi seviyedeydi hem sosyalist ülkelerde bırakalım krizi üretimin toplum için gerçekleşiyor olmasından ötürü kesintisiz, planlı ve istikrarlı bir ekonomi göz alıcıydı ve hem de emperyalizme karşı meşruluğu tartışılmaz ulusal bağımsızlık mücadeleleri söz konusuydu. KİT'ler de bu dönemde geliştirilmiş bir devlet işletmeciliğiydi ve kriz içindeki sistemde devletin sermaye lehine sorumluluk üstlenmesinin sonucuydu. Sadece halkların sosyalizme yönelimini engelleme kaygısı güden işletmeler değildi bunlar, bundan da önce kapitalizmin aşırı üretimle daralan sermayeye devlet eliyle sağlanan desteği ifade ediyordu. Faşizmin bu tür araçları buna örnek olarak incelenebilir!

Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağında devrimci barutunu tüketen burjuvazinin devrimlere önderlik etme potansiyeli kalmamakla beraber proleter devrime düşmanlık onun varlık gerekçesidir. Ayrıca burjuvazi her bakımdan güçsüz, yetersiz bir duruma geldiğinden, emperyalizm ona bağımsız ekonomik-siyasi bir hayat tanımadığından ve onun sermayesiyle boy ölçüşemeyeceğinden ona tabi olarak feodal sınıflarla ittifak yapıp iktidarı paylaşmak zorundadır. Burjuvazinin yapabileceği bir devrim kalmamıştır, onun amacı yapılacak devrimleri engellemektir artık. Sosyoekonomik yapıyı koruma amacı bununla ilgilidir. Burjuvazi öyle gericileşmiştir ki kendi saflarındaki burjuva kliklerden birinin ilerici eğilimlerine, demokratik istem ve hareketlerine karşı bile büyük bir düşmanlık göstermektedir. Emperyalizmle el ele vererek bu yöndeki istem ve hareketleri bastırmaktan kaçınmamaktadır. Ancak her zaman toplumsal ilişkileri, yaşamı bütünüyle istediği gibi belirleme kudreti olmadığından egemenliğini korumak için belli tavizler vererek toplumsal hareketleri zayıflatma, bastırma amacı güttüğü de bilinmektedir. KİT'lerin bu amaca hizmet edecek şekilde işlevlendirilmesi de bununla ilgilidir. Sorun, bu amaca hizmet ettiği söylendikten sonra KİT'lerin özelleştirilmesine karşı çıkılarak küçük üretimin desteklenmesinde bunların önemli olduğunu savunmaktır. Bir anlamda emperyalizm ile komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sosyalizme karşı kurdukları bu "ittifakı" sürdürmemesi olumsuzlanmaktadır. Bunun "kamuculuk" kılıfında savunulması da bir başka garabettir. Ya sosyalizme eğilimin zayıflatılmasını amaçlayan KİT'lerin aslında tersini yarattığı düşünülüyor ya da kamuculuğun sosyalizme ters yönde de olsa "iyi" ya da "doğru" bir hat olduğuna dair bir inanç var! Eğer sosyalizme karşı bir ittifak politikası ise KİT, özelleştirme ittifakın bozulmasıdır ve bu da devrimin lehinedir. Ama görüyoruz ki küçük üretim ve üreticinin geleceğinden devrimin geleceğinden daha çok kaygı duyanlar onun ne pahasına olursa olsun korunması için olmadık çözümler geliştiriyor. Burjuvazinin devrime karşı uyguladığı politikayı sürdürmemesini, sanki devrimin aleyhineymiş gibi "KİT'ler önemli" diyerek olumsuzluyor, sürmesini istiyor. Oysa KİT'ler devrime karşı ittifakın bir aracı olarak işlevlendirilirken köylülerin, küçük üreticilerin sömürüsünü, sefaletini ortadan kaldırmıyor. Bu sınıfların koşullarını görece iyileştirse de egemen sınıflar gene büyük kârlar getiren ilişkilerini, avantajlarını korumaktadırlar. Bu anlamda KİT'ler küçük üreticinin ağzına bir parmak bal çalma işlevi görürken aslan payı tefeci, tüccar, toprak ağalarına gitmektedir.

Tarım-sanayi üretimi emperyalist tekellerin politikalarına göre belirlenerek milli politika şeklinde sürdürülmekte, tarım ve sanayinin gelişimi sekteye uğratılmakta, kötürümleştirilmektedir. KİT'ler bu ilişkileri sürdürmek amacıyla küçük üreticilere belli destekler vermekte, ürünlerini belli bir kâr elde edecekleri fiyattan alarak garanti sağlamaktaysa da toplamda büyük kârlar korunmaktadır. Haliyle de bu ilişkiler içinde KİT'ler devrime karşı düzeni koruma, üretme amacına hizmet etmekte, küçük üreticinin koşullarını (üretim, üretim araçları, yaşam vs.) geliştirmesine olanak tanımamaktadır. Kaldı ki KİT'lerle üreticilerin nasıl sömürüldüğü, artı değerlerine el konulduğu ya da el konulan ilişkilere mecbur edildiği biliniyor. Bu yeni bir politika da değil, KİT'lerin başından beri, devam eden bir ilişki biçimidir.

KİT'ler tüccar-tefecinin alım yaptığı fiyatın bir miktar üzerinde bir fiyat belirlese de artı değer sömürüsünü ortadan kaldırmayıp tüccar-tefeci sömürüsüne göre biraz sınırlamaktadır. Çoğunlukla küçük üreticilerin tüccar-tefecilerin büyük sömürüsüne maruz kaldığı/bırakıldığı açıktır. KİT'ler aracılığıyla devlet büyük vurgunlar yapmakta, aşırı kârlar elde etmektedir. Bunlar tarımın (ya da sanayinin) geliştirilmesi amacına hizmet etmemiştir. KİT'ler zayıf gerici egemen sınıfların yarı feodal, yarı sömürge yapısının araçlarıdır. Dolayısıyla "kamu eliyle desteklenmeyen tarım gelişmez, değer üretmez." **(age, s. 129)** denirken bu yapı içinde tarımın geliştirilmesi gibi temel bir amaç bulunmadığı unutuluyor, ama biz unutmamalıyız. Öyle olmasaydı 100 yıl gibi bir zamanda tarım yerinde sayıyor olmaz, kapitalist tarımın egemen hale gelmesiyle bu yapı tamamen tasfiye edilirdi. Devletin KİT'ler üzerinden küçük üreticiyi desteklemesi hiçbir zaman tarımı geliştirip kapitalist bir niteliğe kavuşturmak için yapılmamıştır. Geçimlik toprağı olan küçük üreticiyi devlete bağlamak, bağımlı kılmak, küçük mülkiyeti koruyarak devrimci eğilimlerini bastırmak, proletaryanın güçlenmesini engellemek ve tabii bu üretim yapısı üzerinden sömürüyü sürekli kılmak amaçlanmıştır. Kemalist devrimin bir toprak devrimi imkânına karşı geliştiği de düşünülürse *"Kemalist hareket 'özünde köylülere ve işçilere, bir toprak devrimi imkânına karşı' gelişmiştir."* **(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Umut Yayımcılık, s. 138)** Köylülerin bu talebini-amacını ortadan kaldırmayan Kemalistler toprak devrimi arzusunu böylesi politikalarla bastırmaya, yatıştırmaya, yozlaştırmaya yönelmiştir. Köylüler efendilerin kölesi olarak kalsın diye "milletin efendisi" olarak tanımlanıp gururları okşanırken köylülüğün içinde bulunduğu sömürü, sefalet, gerilik toplumsal ilişkilere egemen bir özellik haline getirilmiştir. Toplumun içinde bulunduğu durum köylülerin toplumsal koşullarının bir yansımasıdır da. *"…KİT'lerin kuruluş amacı… zayıf milli burjuvaziyi güçlendirmek (oluşturmak)… devlet olanaklarıyla sanayi burjuvazisini oluşturmak,… kamu kaynaklarıyla ekonominin kapitalist sisteme eklenerek yeni komprador sermaye birikim rejimini inşa etmek,…"* olarak açıklandıktan sonra *"… 'devlet olanaklarıyla sanayi burjuvazisini yaratmak' derken, devletin komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları devlet aygıtını kullanarak emperyalist sermaye ile iş birliği içinde sermaye birikimi sağlamayı amaçlaması söz konusudur…"* **(Esrin Balcı, Emperyalist Tekellerin Kıskacında Türkiye'de Tarım, s. 87)** deniliyor.

devam edecek…

KADIN ÇALIŞMALARINDAKİ YANLIŞ DÜŞÜNCELERLE MÜCADELE EDELİM-III

Sosyoekonomik yapı aynı zamanda kadın hareketlerinin niteliğine, özelliklerine ve biçimlerine yansımakta, harekete yön vermektedir. Kadın kitle eylemlerinin biçiminde ve içeriğinde özellikle kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olamadığı, feodal üretim tarzının tasfiye edilemediği yarı feodal ve emperyalizme göbekten bağlı yarı sömürge yapının özelliklerini görürüz. Devrimci mücadelenin zayıf, reformcu anlayışın etkin olduğu, revizyonizmin dört nala at koşturduğu koşullarda kadın hareketinde burjuva, küçük burjuva karakterin etkin olmaması düşünülemez. Emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kadın eylemlerinin kopyalandığı ülkemizdeki eylemlerde, eyleme katılan kadınların hangi sınıfa ait olduğuna ya da bu hareketlere önderlik edenlerin ne yaptığına baktığımızda bu etki apaçık görülür. Sloganların, renklerin, mottoların, dansların, şiarların "karmaşıklığı", komünist ve devrimci kadın hareketinin güçsüzlüğü kadın hareketine burjuva, küçük burjuva hareketlerin yön vermesinin bir sonucudur. Elbette devrimci ve komünist hareketin sorumluluğunu inkâr etmeden söylüyoruz bunu.

Bir yanda burjuva demokrasisine geçmiş ülkelerin kadınlarının sorunlarının ve taleplerinin küçük burjuva ve feminist hareket aracılığıyla bizim gibi ülkelerde aynen dile getirilmesi diğer taraftan bununla uyumsuz, bunun kapsamadığı ya da bir ölçüde kapsadığı, daha doğru bir ifadeyle burjuva tarzda kapsadığı, evden başını çıkarması dahi yasaklanmış, çalışma hakkı gasp edilmiş, okuma yazması olmayan, tarlada ilkel üretim araçlarıyla yaşamını idame ettiren kadınlar, merdiven altı atölyelerde 14-16 saat çalışıp asgari ücret dahi alamayan, patronun, ustabaşının, erkek işçilerin hem cinsel hem sınıfsal her türlü saldırısına maruz kalan kadınlar; sigortası yapılmayan, hiçbir iş güvencesi olmayan, her an işten çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıya olan, mola kullanmasın diye bez bağlamak zorunda bırakılan kadınlar; tanesi 1 liraya, günde 20 lira kazanabilmek için evinde bütün gece türlü kıyafete boncuk işleyen, 20-30 liraya haftada birkaç apartmanın merdivenini temizleyerek yaşamını sürdürmeye çalışan kadınlar; haftalık 200 lira ya da daha azı bir parayla mutfakta aş kaynatan, ailesinin karnını doyurmaya çalışan kadınlar; dinî baskı altında hocanın, şeyhin emirlerine esir kalmış, bu esareti benimsemiş, buna körü körüne bağlanmış, hâlâ "kumalık" statüsünün, "gelinlik", "kaynanalık" kurumlarının ve kaidelerinin geçerliliğini kabul eden, yasalara ve aslında her şeye rağmen erkek için çok eşliliğe boyun eğen, kadın cinayetlerinin bir toplumsal norm olarak gören kadınlar ve toplumun ağırlıklı çoğunluğunun böyle düşündüğü ve yaşadığı halk gerçekliği… İşte bu "karmaşa" ve çelişkili durum her türlü harekete de yansımaktadır. Bu durum Komünist Kadın Hareketini (KKH) örgütlerken mücadele edeceğimiz kaosa da işaret etmektedir. Bir yanda "orospuysam sana ne" şiarını bayraklaştırabilen bir hareket varken diğer yanda bununla çatışan, bunu sahiplenmeyen; ama cinselliği baskılanmış, tüm cinsiyet hakları elinden alınmış, ikinci sınıf insan olarak görülen, insana özgü hiçbir değere layık görülmeyen, devrimden başka kurtuluş yolu olmayan milyonlarca, on milyonlarca işçi ve köylü kadın kitlesi. Bu çelişkili durum tartışmamız, incelememiz ve kadınların gerçek kurtuluşu mücadelesinin gelişmesini tıkayan yanlış fikirlerle mücadele etmemiz açısından çok önemlidir. Doğru devrimci politika bu çelişkinin sınıfsal özü doğru kavrandığı ölçüde üretilebilir.

KKH'yi yaratmak için işçi-köylü kadınların gerçek sorunlarını özümlemiş, onların çıkarlarını savunan, öfkelerini taşıyan, onların damgasıyla mühürlenmiş ve onların devrimci eyleminin yolunu açan bir perspektife ihtiyaç vardır. Bahsini ettiğimiz çelişkili durum, kitlesel kadın hareketine yön veren bu "hal tarzı" (çözüm yolu) sadece dinamik kadın kitlelerini etkilememektedir ve aynı zamanda bu "hal tarzı" sadece bizde bir rahatsızlık uyandırmamaktadır. Kendi gerçek sorunlarını içermeyen; ama onlar adına onlarınmış gibi sunulan bu "hal tarzı"ndan en çok işçi ve köylü kadınlar rahatsızdır. İşçiler ve köylüler gerçek gündem ve taleplerini içermediği için bu tür hareketlere öfke de duymaktadır.

Etkilenme konusuna şunu da eklemek gerekir: Burjuva, küçük burjuva kadın hareketinden, aynı diğerlerinde olduğu gibi devrimciler, komünistler de etkilenmektedir. Bu çeşitli biçimlerde gerçekleşmektedir. "Erkek egemen", "eril", "cinsiyetçi" yaftası yememek için sınıf vurgusundan vazgeçenler dahi var. Feminist hareketin hükmünü sürdüğü, devrimci hareketin zayıfladığı şu 10 yılı aşkın sürede kendine devrimciyim diyenlerde feminist asimilasyon gerçekleşmiştir. Bu hareketler kadın sorununa karşı duyarsızlık eleştirisinden kurtulalım derken sınıf duyarlılıklarını, reflekslerini, devrimci iddialarını yitirmiş olduklarını ispatlarcasına kimlik siyaseti batağına saplanmış, kendi kendini inkâr noktasına varmışlardır. Artık bu durum bizim için çok açık bir biçimde inisiyatifi ele alma sorunudur. Bugün birçok alanda olduğu gibi kadın sorununda ve genel hareketinde de inisiyatif devrimci-komünistlerde değildir. Bunu değiştirecek bir politik hat yaratmak gerekiyor. Bunu yaparken feminist hareketlerden alkış toplamaya bakan, "kadın bakış açısından bakmak" adına sınıfsal olarak körleşen anlayışlara karşı ideolojik mücadeleye önem verirken işçi ve emekçi kadınlara yönelmeliyiz. Onların yıkıcı ve yaratıcı güçlerini açığa çıkarmalıyız. İşte bunu yapabilmek için hareket içindeki yanlış düşüncelerle mücadele etmeliyiz, yanlış fikirler düzeltildiği ölçüde işçi ve emekçi kadınlar devrime kazanılacak, inisiyatif devrimci-komünistlerin olacaktır.

Sosyoekonomik yapı toplumun kültürünü, yaşam tarzını, inançlarını, cinsiyet ilişkilerini belirler demiştik. Bir yanda yüzyıllar öncesine ait feodalizmin kalıntıları diğer yanda içinde bulunduğumuz Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağının hâkim üretim tarzı olan kapitalizm ve geleceğe hükmedecek olan proletaryanın hüküm süreceği toplumsal düzen ve tüm bu koşullar içerisindeki sınıflar ve kültürleri, kurumları, inanışları vs. Bu üç sınıf ve üretim biçiminin çelişkileri ve savaşımları içinde bulunduğumuz nesnel koşulları oluşturmaktadır. Tarihten tamamen silinme vakti çoktan geçmiş feodalizmin kalıntıları, anbean yaşadığımız çürümüş kapitalizm ve onun bağrında filizlenmiş, onu tarihten silecek mezar kazıcılarının kuracağı toplumsal düzen, işte bu üç gerçek olgu toplumlarda bir düşünce dünyası yaratmıştır. Bu düşünce dünyasını berraklaştırmak şarttır.

Bu "karmaşık" düşünce dünyasını berraklaştıracak olanlar KP ve komünistlerdir. Bir sorunun doğru çözümü, sorunu doğru tespit etmekle başlar. Proleter olmayan fikirlerin sökülüp atılması böyle başarılır.

KADIN SORUNU KADINLARIN SORUNUDUR

Kadın sorununun biçimsel (biyolojik) olarak kadın olanların sorunu olduğu düşüncesi vardır. Bu yanlış bir düşüncedir. Bu düşünce hem tüm toplumsal ilişkilerde hem de cinsiyet ilişkilerinde biyolojik farklılıklardan ileri gelen özelliklerle toplumsal yaşamın ürettiği eşitsizliği bir ve aynı kabul etmekle birlikte bu ilişkinin hem sınıfsal karakterini hem de bu sınıfsal karaktere bağlı olarak oluşmuş olan tüm yönlerini görememektedir. Lenin 1920'de *"Kapitalizm ekonomik ve dolayısıyla toplumsal eşitsizlik ile biçimsel eşitsizliği birleştirir. Bu, kapitalizmin, burjuvazinin yandaşlarınca, liberallerce, yalanlarla gizlenmeye çalışan ve küçük burjuva demokratlarca anlaşılmayan temel özelliklerden biridir. Kapitalizmin bu özelliğinden, başka şeylerin yanı sıra şu sonuç çıkar: Ekonomik eşitlik için kesin savaşımla birlikte kapitalist eşitsizliğin açıkça itiraf edilmesi ve belirli koşullarda bu eşit eşitsizlik itirafının proleter devlet düzeninde bile temel alınması (Sovyet anayasası) zorunluluktur."* **(Kadın Sorunu Üzerine s.61)** demişti.

Bu eşitleme yaklaşımı kapitalist için çok kârlı bir iştir ona çok yönlü kazandırır ve burjuvazi "ekonomik ve dolayısıyla toplumsal eşitsizlik ile biçimsel eşitsizliği birleştirir"ken sınıf tam ortadan kadın ve erkek diye ikiye bölünür. Kadın bu koşullarda yedek iş gücü olarak erkek işçi için en büyük rakip ve tehdit işlevi görürken kadının biçimsel olarak sahip olduğu özellikler onun karşısına eşitsizliğin doğal, zorunlu kaynağı olarak çıkarılır. Üstelik hem kadının hem erkeğin hem bir bütün toplumun bu eşitsizliği doğal karşılaması ve bununla barış içinde yaşaması beklenir. Biyolojik olarak erkek olanı, biyolojik olarak kadın olana karşı esas olarak

ekonomik açıdan eşitsiz kılarken bunun doğal nedenlerden olduğu algısını güçlü biçimde oluşturur. Ekonomik ve biçimsel olgular birleştirilirken eşitsizliğin ezilen tarafında olan kadınların bu sorunu sadece onların sorunudur anlayışına da bir alt zemin oluşmuş olur. Bilindiği gibi eşitlik kavramının kökeni Antik Yunan'a kadar dayanır. Apollonialı Diogenes "Değişmeye bağlı olan nesnelerden her biri bir başkasına eşit olamaz, çünkü eşit olması için onunla aynı şey olması gerekirdi" demiştir. Bir şeyin başka bir şeye eşit olması diye bir şey yoktur. Her şey özü itibarıyla aynı olsa da o aynı zamanda başkadır, her şey birbirinden farklıdır. Bu her şeyin özgün olduğu görüşüdür ve doğrudur. Ancak aynı zamanda özgün olanın içindeki evrensel kavranmadığında biçimsel eşitsizlik içindeki eşitlik de anlaşılmamış olacaktır. Bu şunun gibidir: Bir su şişesi ile başka bir su şişesi farklıdır, bu onun özgünlüğüdür; ama onlar su şişesi olmaları dolayısıyla aynıdırlar. Aynı zamanda her ikisi de madde olmaları dolayısıyla aynı özü taşıyor olmalıdır. İşte kadın sorunun da biçimsel olarak erkek olanla aynı olmama halinin insan olarak aynı haklara sahip olmamasıyla somutlaşan durum kapitalizmin uygar toplumun tüm değerlerinden kendini soyup orman yasalarını hayata geçirmesiyle, bir biçimde uygulamasıyla ilgilidir. O her ne kadar daha geri toplumlara göre kadınlara belli haklar sunsa da özü itibarıyla daha fazla kâr edebilmek için kadın ve erkeğin biçimsel farklılıklarını toplumsal eşitsizlikle birleştirmeye, kadın ve erkeğin zaten eşit olamayacağı fikrine yaslanmaya, "kadın sorunu kadınların sorunudur" düşüncesini geliştirmeye devam eder. Biyolojik olarak kadın olanla, ikinci insan olma, ikinci cins olma, ikinci sınıf olma, daha fazla ve çok yönlü sömürülebilir olma vb. bütünleşmekte, toplumsal eşitsizlik bu haliyle biçimsel eşitsizlik üzerinde temellendirilerek olağanlaştırılmaktadır. Kadın ve erkek olmak gibi olgular ön plana çıkarılırken insan olmak, bir sınıfa, aynı sınıfa ait olmak gibi olgular silikleştirilir ve bu "derin" ayrılıkta kadının kendi sorunuyla baş başa olduğu koşullar oluşturulur ve sınıf karşıtlığı görünmez kılınırken cinsiyet karşıtlığı temel konu olur. "Kadın sorunu kadınların sorunudur" düşüncesi halk arasındaki "Her koyun kendi bacağından asılır" deyiminde anlamını bulan bir anlayışa da tekabül eder.

devam edecek...

POLONEZ DİRENİŞİ: KADINLAR SAFLARI DOLDURUYOR

Polonez işçilerinin direnişi temmuz ayının sonundan beri aynı kararlılıkla devam ediyor. Ücretlerin düşüklüğü, mobbing, hakaret ve tehdit, sosyal hakların yetersizliği, ağır çalışma koşulları, kadınlara yönelik aşağılayıcı tavırlar gibi sebeplerle Tekgıda-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlayan işçiler patron baskısıyla karşılaşmış, 100'den fazla işçi sendikalaşma hakkını kullandığı için işten atılmıştı. İşçilerin direnişi sürerken polis, patron korumacılığına soyunarak işçileri işkence ile gözaltına almıştı. Daha sonra işçiler, direnişi Çatalca Kaymakamlığı önüne taşıyarak nöbete başladı.

Direnişi ziyaret eden biri olarak Polonez direnişinde kadınların rolünden ve yaşadıkları zorluklardan bahsetmek istiyorum. Bilindiği üzere Polonez direnişi denildiğinde akla hemen kadın işçiler geliyor. Basında kadınların toplu şekilde fotoğraflarına rastlıyoruz. Ayrıca örnek verecek olursak gazetemizi inceleyen kadın işçilerin fotoğrafı da hatırlanabilir. Gerek kadın işçi sayısının çokluğu gerek kadınların verdiği emeğin fazlalığı direnişte ön plana çıkmalarına sebep oldu. Elbette sadece kadınların nüfus olarak çokluğu ön planda olmalarının temel nedeni olarak gösterilemez. Kadınların emek sürecine yoğun katılımı, güçlerinin farkına varmaları, örgütlenmeye başlamaları ve direnişe sahip çıkmaları bu sebepler arasındadır. Ayrıca kadın işçilerle edilen sohbetlerde hem erkek egemenliğe hem de patrona karşı gösterdikleri direniş göze çarpıyor.

Yaklaşık 360 kişinin çalıştığı fabrikada 150'den fazla kadın işçi çalışıyor. Hem üretim hem de paketleme alanında çalışan kadın işçiler yoğun emek sömürüsüne maruz kalıyor. Mesai ise hemen hemen her işçinin ortak sorunu. Mesailerin karşılığı bile alınamıyor. Kadın işçiler pazar günü de çalışmaya zorlanıyor. Haftalık iznini kullanmak isteyen işçilere tutanak tutturuluyor, zorla imza attırılıyor. Fazla mesainin karşılığını isteyen işçilere ise "Kapı orada, beğenmeyen gidebilir" yanıtı veriliyor. Burada bir noktaya değinmek gerekiyor: Sohbet ettiğimiz kadın işçiler için fazla mesai diğer işçilerden daha ayrı bir problem yaratıyor. Yukarıda bahsettiğimiz erkek egemenliğe tam da burada rastlıyoruz. Kadın işçiler aynı zamanda "anne", "eş" rolünü yerine getirmek zorunda kaldıkları için işten eve döndüklerinde ayrıca daha fazla iş yükünü omuzluyor. Saatlerce ağır koşullarda çalıştırılan kadın işçiler evlerine döndüklerinde dinlenmek bir yana dursun oturmaya bile vakit bulamıyor. Ev işleri, yemek derken kadınların bütün günü iş ve ev cenderesinde harcanıyor. Greve katılan kadın işçiler bu gibi sebeplerle hem erkek egemenlik hem de patron-devlet saldırısı kıskacına alınmış durumda. Evdeki işlerin "aksaması" sebebiyle kadınların greve katılması istenmiyor. Buna rağmen kadın işçiler kaymakamlık önündeki nöbete gece-gündüz demeden devam etmiş durumda. Kararlılıkları ve omuzlarındaki yük onları öncü haline getiriyor.

Kadınların yaşadığı başka bir zorluk ise işten atılmalarından kaynaklı yaşadıkları ekonomik sıkıntılar. Fabrika önündeki direniş sürerken direniş alanına gitmek isteyen kadın işçiler ulaşımın pahalılığından şikâyetçi. Yoksulluk halkın temel sorunuyken direnişe gidebilmek için de zorlukları aşmak gerekiyor. Sohbet ettiğimiz bir kadın işçi; direniş alanına giderken bindiği minibüste tanık olduğu olayı anlatıyor. Kaymakamlık önüne gitmek isteyen kişilere minibüs şoförünün yanıtı; "eylemciler arabaları taşlıyorlarmış, oraya gidemem" olmuş. Egemen sınıflar ve onların iş birlikçileri aracılığıyla hakları için direnen işçiler hakkında asparagas haberler yayılarak işçilerin toplumsal destekten yoksun kalması amaçlanıyor. Bu sohbete tanık olan kadın işçi ise o an grev alanına gidiyor. Aynı işçi kaymakamlık önünde tuttukları nöbette yaşadıkları zorluklardan bahsediyor. Kadın işçi, senelerce fabrikalarda çalışmanın verdiği yorgunluk, üzerine yüklenen ev işleri ve yaşının getirdiği rahatsızlıklar nedeniyle gece nöbetinde banklarda yatmanın oldukça zor olduğundan bahsediyor. Banklarda işçilerin nöbet tutmasına yol açanın da patron ve devlet olduğunu da unutmamak gerek. Fabrika alanına patronun talebiyle alınmayan işçiler seslerini duyurmak için kaymakamlık önünde direnişe başlamıştı.

Kadın işçilerin çalışma koşullarına değinecek olursak karşımıza iyi bir tablo çıkmıyor. 11 saati bulan çalışma sürelerinin yanında ağır işler de kadınlara yaptırılıyor. Kadınların ağır hortumlarla makinaları yıkadığı anlatılırken makinaların çok ağır ve çok yüksek olduğu, kadın işçilerin de dolayısıyla zorlandığı ifade ediliyor. Ayrıca dolum operatörü olarak çalışan bir kadın işçinin erkek işçilerden daha az ücrete çalıştırıldığı da aktarılanlar arasında. Ağır iş yükü ve düşük ücret: "Eşit işe eşit ücret" talebi halen geçerli!

Özetlemek gerekirse; Polonez fabrikasında her türlü haksızlık, mobbing ve hak gaspı mevcut. Hem erkek hem de kadın işçiler benzer sorunlardan şikâyetçi. Yukarıda bahsettiğimiz üzere kadın işçilere yönelik hak gaspları daha fazla. Kadının ikincil cins konumu üretim alanında kendini bu şekilde gösteriyor.

Şirket iki yılda 450 milyon TL kâr elde ederken işçilere ek mesai ücreti verilmiyor. Gözünü kâr hırsı bürüyen patronlar, işçilerin en meşru ve haklı taleplerini göz ardı ediyor. Arkasına devlet korumasını da alarak işçileri yaka paça gözaltına aldırmaktan çekinmiyor. İşte tüm bu anlatılanlar Türkiye'nin gerçekliğidir. Anlatılan bizim hikâyemizdir.

Bir YDK okuru

EMPERYALİSTLER ARASI MÜCADELE TEDBİRLERLE DEVAM EDİYOR

ABD Merkez Bankası (Fed), 2020 yılından bu yana, ilk kez politika faizini düşürdü. Son 2 yıldır kademeli bir şekilde faiz yükseltme politikası uygulanmaktaydı. 2020 yılında son düşüş görülmüş ve iki yıl politika faizi sabit tutulmuştu. 2022 yılından itibaren, 0-0,25 aralığında sabit seyreden politika faizinde keskin artışlara gidildi. En son faiz kararı ile seviye 5,25-5,50 aralığına çıkarılmıştı. Bu yüksek aralık, 2001 yılından sonra görülen en yüksek oran olurken ABD son 20 yılın en sert parasal daralma politikasını uygulamıştı. Enflasyonla mücadeleyi temel alan bu politikanın enflasyon düştükçe terk edileceği biliniyordu ve piyasa uzun bir süredir yeni sürecin beklentisi içindeydi. İlk etapta 5,25-5,50 seviyesinde sabit tutma ve ardından faizi düşürme beklentisi belirgin bir gecikmeyle de olsa karşılık buldu. Dolayısıyla faiz düşürme kararı beklenmedik olmadığı gibi piyasalar bakımından değerlendirildiğinde gecikmeli gerçekleşti denebilir. Bu da ABD ekonomisinde her şeyin yolunda olmadığını, Merkez Bankası'nın kontrol yeteneğinin sorgulanır durumda olduğunu göstermektedir.

Dünya rezerv para birimi olan doların patronu konumundaki ABD, bu para biriminin gücünü, diğer emperyalistler ile olan çekişmesinde ve yarı sömürgelerinde etkili bir şekilde talan ve yağma aracı olarak kullanmaktadır. Fed tarafından uygulanan politika faizleri de dolar merkezli olarak uluslararası sermayenin söz konusu çekişmede, talan ve yağmada yönünü tayin eder. Bu sebeple Fed politikaları tüm dünyaca takip edilmek zorundadır ve edilir. Bu politikalara dair piyasa beklentileri dahi, ekonomik şekillenişe etki eder.

Her ne kadar ABD para politikasının dünya ekonomisindeki etki gücü belirleyici derecede önemli de olsa bu politikaların her şeye kadir olduğu düşünülemez. Kapitalist ekonominin "anarşik" karakteri, aşırı üretim krizi, tekeller arası rekabetin neden olduğu belirsizlikler ABD için de ittifakları için de ciddi riskler taşır. Bu durum kendi iç çelişkilerinin yoğunluğuna da etki eder. Piyasa çelişkinin yalnızca bir yönüne göre şekil almaz, tüm yönleri gözetir ve bu çelişkide, her ne kadar eşitsiz olsa da tüm yönlerin etkisi vardır. Sonuçta piyasanın kendisi de bir mücadele alanıdır. Bu biçimde anarşiye ve plansızlığa dayanan bir sistemde, tek bir yön ve kutup olması düşünülemez. Bu sebeple de ABD emperyalizmi dahi, bu politikaları belirlerken birçok riskle karşı karşıyadır.

Politika faizi ile Fed borçlandırma faizini belirler. Diğer merkez bankaları da bu faiz oranı üzerinden hem kendi borçlanma stratejilerini belirler hem de kredilendirme politikalarını oluştururlar. Denebilir ki Fed'in para politikası temel alınmadan merkez bankalarının, dolayısıyla bütün bankaların yön belirlemesi olanaksızdır. Politika faizinin düşürülmesi, piyasaya para sürüleceği anlamına gelir. Bankalar ellerindeki tahvil ve değerli kâğıtları kredi olanaklarında yararlanmak uğruna merkez bankasına rehin bırakır, bunun karşılığında ucuz borçlanma olanağı sağlanır. Düşen faizler kredilenmeyi kolaylaştırır, sanayi ve ticari alanlarda bu kredilenme olanağı sayesinde istihdam ve üretimde, dolayısı ile ekonomide büyüme başlar. Bu politikanın esas riski, piyasada bollaşan paranın değerinin de düşmesi ve ekonomi üzerinde enflasyonist baskı oluşturmasıdır. Sonuçta üretimde artış demek aynı derecede ve sürekli artan bir tüketim artışı anlamına gelmez. Ürünlerde "değer artışı" kâr güdüsü ile çalışan sömürü mekanizması için kaçınılmazdır. Son yıllarda enflasyon baskısının kaçınılmaz bir sorun olarak devletlerin, merkez bankalarının başını ağrıttığı biliniyor. Fed'in faizi yükseltme kararlılığı da bu "baş belasını" uzaklaştırma amacı güdüyordu zaten. Faizin düşürüldüğü ülke ABD ve konu edilen para da ABD doları gibi dünya ticaretinin kilit para birimi ise tüm dünyada borçlanma olanağı da artar. Likidite ve fon faaliyetlerinin artması biçimindeki bu para bollaşmasıyla sermaye ihracı dolayısı ile bağımlı ülkelerin ekonomisinde sıcak para akışına ve canlanmaya neden olur. Ancak bu borçlanma olanaklarının artışı, aşırı borçlanmayı ve marjinal harcamalarda artışı beraberinde getirir. Para bolluğu, paranın değersizleşmesine ve "balon sektörlerin" oluşumuna yol açar. Bu durum da nihayetinde finans kökenli krizleri beraberinde getirir. Düşük faizle dağıtılan para toplanamaz ise bu büyük bir krizin fitilini ateşler.

Faizlerin yükselmesi ise parasal daralma politikasının uygulanması anlamına gelir, böyle süreçlerde riskli alanlardan para kaçışı olur, tüketici tasarrufa yönelir ve kredi harcamaları yüksek maliyetler sebebi ile kısılır. Kredilenme olanakları azaldıkça büyük üretim ve ticari faaliyetler de bu durumdan sert bir şekilde etkilenir, yeni üretim alanları oluşturulamaz, var olanların içerisinde kredi bağımlılığı ve borçlanma eğilimi yüksek olanlar borçlu oldukları bankalar tarafından mülksüzleştirilir. Azalan üretim ve ticari faaliyetler istihdamda düşüşe, ekonomide daralmaya ve mudilerin güvenli limanlara kaçmasına yol açar. Yüksek faizli kredilenme para akışının azalmasına, paranın ise değerlenmesine yol açar. Böylece enflasyonist baskı da kırılmaya çalışılır. Parasal daralmanın uygulandığı ekonomi ABD doları ise dolar ile borçlu durumda olan bağımlı ülkelerin borçları katlanır ve azalan

yeni kredilenme olanakları sebebi ile ödenemez duruma gelir. Borç krizleri, reel sektör krizlerinin yanı sıra yine farklı yönden finansal kriz görülme ihtimali ortaya çıkar. Parasal genişleme döneminde riskli alanlarda faaliyet gösteren finans kuruluşları, parasal daralma döneminde kaçan mudiler sebebi ile zor duruma düşer. Tüm bu olgular, ağır resesyon risklerini yani ekonomik durgunluk görüntüsünü içinde taşır.

Yani, ABD emperyalizminin elindeki bu önemli araç, her kullanımda fayda sağlayacak diye bir olgu yoktur. Sonuç itibari ile ABD'nin kendisi tarafından ve kendisine karşı da dolar para birimi ticari olarak kullanılmak durumundadır. Oluşan bu riskler direkt olarak ABD için de mevcuttur. Pandemi dönemi ve sonrasında emperyalist çekişmenin tırmanması ve hali hazırda marjinal tüketimde sınırlamaya gidilmesi ihtiyacı ile parasal daralma politikası izlenmek durumunda kalınmıştı. Uluslararası ticaretteki konumuna rağmen, genişleyen para politikası ile değeri düşen doların değerinin yükseltilmesi bağımlı ülkelerin borçlarının katlanmasını ve bu borçların ödenebilmesi için daha yüksek faizlerin işletilmesini veya daha büyük "politik bedellere" zorlanmalarını, böylece ABD emperyalizminin arkasında daha net biçimde hizalanmalarını sağlamıştı. Ayrıca pandemi ile birlikte tedarik zincirinde, daha sonra krize dönecek aksamaların varlığı, Rus emperyalizminin Ukrayna işgalinin yeni politik ve ekonomik krizleri tetiklemesi, ABD açısından parasal genişleme politikası ile karşılanabilecek bir süreç değildi. Ayrıca bu politika pandeminin son dönemi ile birlikte çalışamaz duruma gelmişti. Zaten amacı riskli alanlar dahil, en geniş alanlarda yatırımların artması ve ekonomik büyümenin sağlanması olan bu politika, diğer emperyalist ülkelerce izlenen politikalar ve gerginlik yüzünden karşılık bulamamaktaydı. Riskli alanlardan kaçış mevcuttu ve tedarik sorunları sebebi ile üretim ve ticarette düşüş görülmekteydi, enflasyon da artmaya başlamıştı. Tüm bu sorunlar Fed'in parasal daralma politikasına demirlemesine sebep olmuştu, gerekçe ise yüksek enflasyonun dizginlenmesiydi.

Ancak enflasyonun tek sebebinin faiz politikası olmaması, Fed'in "şahin politikaları"na rağmen enflasyon "istenen" ölçüde dizginlenemedi. Bununla birlikte, daralan para politikasının ciddi riskleri de baş gösterdi.

Geçtiğimiz yıl, finans alanında teknoloji-kripto para gibi riskli olarak değerlendirilen faaliyet alanlarına yoğunlaşan çeşitli merkezlerden bankalar iflas açıklamıştı. ABD merkezli SVB'nin iflası yine aynı alanda faaliyet gösteren Signature Bank gibi birçok bankayı zora sokmuş yalnızca ABD değil, İngiltere ve İsviçre merkezli Credit Suisse bankası gibi bankalar ile finans faaliyetlerinin önemli merkezlerinde birçok banka tarafından iflas ihtimali ve merkez bankalarından borçlanma açıklamaları yapılmıştı. Her ne kadar teknoloji ve kripto alanlarında faaliyetleri olan büyük bankalar bu durumdan etkileniyor görünse de finans kuruluşlarının birbiri ile olan derin bağları, aynı zamanda piyasada risk beklentilerinin artması domino etkisi ile finans krizlerine kapı aralamaktadır. Ayrıca bu bankaların iflas görünümü İngiltere, İsviçre, Almanya gibi birçok ülkede ağır borsa düşüşlerine sebep olmuştu. İngiltere'de FTSE yüzde 6 düşmüş, Stoxx Europe bankacılık endeksi neredeyse "çakılma" denilebilecek yüzde 7'lik bir düşüş gerçekleştirmişti. Beliren bu uluslararası ölçekli tehlikenin ardından Fed'e yönelik piyasa baskısı oluşmuş ve faiz artırımlarının durdurulması ve kısa vadede düşüşe geçilmesine yönelik tavsiyeler yoğunlaşmıştı. Bunun üzerine Fed, son bir yıldır 2023 Temmuz ayından bu yana faiz artırımı politikasını durdurarak politika faizini 5.25-5.50 seviyesinde sabitlemişti. Böylece bankacılık sektörü kriz riskleri devam etmesine rağmen, daha büyük ölçekli iflas görüntüsünden bir süreliğine kurtulmuştu.

Bu durumun tek riski, geniş çaplı finans krizi değildi. Bir diğer olgu, üretimde düşüş ve istihdamın azalması ile artan işsizlik ekonomik küçülme göstergesiydi. Bu aynı zamanda ekonomik durgunluk tehditlerini besleyen, faiz artırımlarına rağmen ekonomideki zayıflama nedeniyle enflasyonun düşüşünü engelleyen bir olguydu. ABD ekonomisi 2023 yılı dahil olmak üzere 3 yıl üst üste küçülme görüntüsü sergilemişti. Alman ekonomisi 2023 yılında teknik resesyon tehdidi altında küçülme gösterdi. Aynı tehdit bu yıl için İngiliz ekonomisini de tehdit ederken 2024 başında Japon ekonomisi beklentileri boşa çıkararak büyük bir küçülme eğrisini devam ettirdi. Japon ekonomisinin belkemiğini özel tüketim oluşturmaktadır. Özel tüketim hanehalkının "hane" özgülünde yaptığı harcamaların yani yatırım dışı ve üretim dışı harcamaları kapsar. Bunun içerisine konut kira-alım-satım faaliyetleri, gıda, eğlence, giyim, enerji harcamalarının tümü eklenebilir. Özel tüketime en büyük etki ise kredi politikaları üzerinden gerçekleşir. Kredilenme zorlaştıkça tüketim azalır ve tasarruf eğilimi görülür. Japon ekonomisinin, dolar politikalarından direkt ve yoğun biçimde etkilenmesi Fed faiz artırımının küresel etkilerinin ağır biçimde Japonya'da da görülmesine sebep olmaktadır. Japonya'da faiz oranı düşük olsa da Japon ekonomisindeki özel tüketimin payı ve başta dolar olmak üzere dövizden yansıyan ağır ithalat koşulları Japon ekonomisindeki küçülme eğrisinin esaslı sebeplerinden biriydi. Bu olgular, İngiltere ve Almanya ile birlikte Japonya'nın da teknik resesyon tehdidi ile karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Japonya'nın ekonomik göstergeleri bu ülkelere göre daha riskli bir seviyede duruyor. Hanehalkının tasarrufa yönelmesi yani özel tüketimde azalma ile dolayısıyla ekonomik küçülme, Japon piyasalarında da faiz politikasının değiştirilmesi ve daralma para politikasının izlenmesi için Merkez Bankası üzerinde baskı oluşmaktaydı. Bu parasal daralma politikası beklentisinin esas sebebi, Japonya'nın döviz üzerinden mevcut durumda ödeme gerçekleştirme zorunluluğu yani ithalat ve yoğun borç kalemleridir. Ayrıca Japonya, bu politik yönelime girmesinin sebeplerini birkaç başlıkta açıklamaktaydı: ABD merkezli dolar politikasının belirsizlikler oluşturması, faizdeki sert düşüşün borçlanmayı artırma olasılığı, ekonomik büyümenin sağlanabilmesi için istikrarlı ekonomi politikalarına geçiş... Ancak tüm beklentilere rağmen, Japon Merkez Bankası son toplantısında artış yoluna gitmedi. Buna yönelik en büyük endişenin enflasyon ve uluslararası piyasaya yönelik çekinceler olduğu belirtildi. Bu endişeye rağmen Japon ekonomisi için faiz artırımı kaçınılmaz bir hamle olarak beklenmekte. Bu "riskin" ne kadar ertelenebileceği tartışmalı görünse de uzun sürmeyeceğini öngörebiliriz.

Emperyalistler arası çelişkilerdeki gergin seyir sürmektedir. Bunun nedeninin ekonomik kriz şartlarındaki derinleşme olduğunu sürekli vurgulamalıyız. Gerginliğin içerdiği riskler gerçekleşmektedir. İzlenen politikalar aynı zamanda riskleri de biriktirmekte, ekonomi politikalarının da bu biçimde istikrarsız ve temkinli ilerlemesini beraberinde getirmektedir. Bundan dolayı her ne kadar piyasaları rahatlatmak ve resesyonu engellemek adına çeşitli politik adımlar atılsa da mevcut istikrarsızlık ve yoğun gerginlik seyri, uluslararası sermayenin genel olarak güvenli limanlara kaçma eğilimini engelleyememektedir. Bu durum, resesyon olasılığının (belki de gizlenen resesyonun, demek gerekir) ve daha ağır kriz risklerinin, tüm atılan adımlara rağmen devam etmesine sebep olmaktadır. Emperyalistlerce izlenen para politikaları, gerçek ve güvenilir bir rahatlama getirmemektedir. Çatışmaların yoğunlaşması, politik kaosun bölgeselden uluslararası alana doğru genişleme trendine girmesi devam eden "rahatsızlığın" dışavurumudur. Ancak sözünü ettiğimiz ağır riskler, bugün için emperyalistlerin, aralarındaki savaşımı daha yumuşak bir seyre çekmelerini de dayatabilmektedir. Kimin kazanacağının belirsiz olduğu durumda "erteleme", "ara yol bulma", "sorun yaratıp rakibi sorunlara boğma" politikaları revaçta olur. İçinde olduğumuz seyir henüz böyledir. Ekonomik olarak da aynı yaklaşım geçerlidir. Bunun en büyük örneği, Fed tarafından alınan son faiz düşürme kararının beklentilerin oldukça üstünde 50 baz puan olarak açıklanmasıdır. Ancak buna rağmen, risk ve tehditler artarak devam etmektedir.

Sonuç olarak, emperyalistler arası çekişme daha derin sulara doğru ilerledikçe ekonomi politikaları da bu çekişmeye endekslenmekte, daha fazla risk biriktirmekte ve ağır sonuçlar üretebilmektedir. Bu ağır sonuçların bedelini ödemek durumunda bırakılan ise dünya halklarıdır. Parasal daralmayla üretimin azalması ve işsizliğin artması halkı vurmaktadır, parasal genişlemeyle artan enflasyon da halkı vurmaktadır. Bu politikalardan doğan ağır krizlerin faturası halka yüklenmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin her politikası halk için daha fazla sömürü, emperyalistler için ise daha fazla talan ve kâr üretmek adına belirlenir. Bu politikalardan halka fayda sağlayacak hiçbir sonuç beklenemez. Görülmektedir ki, çelişkiler ağırlaşmış ve büyük ölçekli krizler kapının ardında belirmiştir. Halka saldırıların yoğunlaşarak devam edeceği, çatışmaların yayılacağı ve hatta yayıldığı ortadadır. Tüm bu seyre karşı halklar için devrimci mücadelenin yolu çizilidir, bu yol daha önce yürünmüştür, gelecekte gene yürünecektir. Bize düşen sorumluluk yola şimdiden koyulmaktır...

NEW AGE AKIMI, TIP VE PSİKOLOJİ ALANINDA NOSTALJİ -I

1980'lerin "iyimser" atmosferinde sıkça dile getirilen ve neoliberalizmin jeneriği haline gelen "başka alternatif yok" sloganı, bugün hayata geçmiş gözükmektedir. Dünyanın her yerinde, alabildiğine yoğunlaşan işsizlik, yoksulluk, güvencesizlik, esneklik ve kırılganlık oluşturan sistem ve onun ideolojisi yalnızca toplumları bir arada tutan bağları aşındırmakla kalmamakta, insanları kendisini kavrayabilecek ve bir çıkış yolu aramaya imkân verecek araçlardan da yoksun bırakmaktadır. Artık kolektif olarak tabandan inşa edilebilecek politik dönüşüm olanaklarının da nafileliğine ikna edebildiği ölçüde, başka bir alternatif olmadığı kabulünü iyice yerleşik kılmaktadır.

Kapitalist üretim ilişkilerinin yeniden üretimi ve dolayısıyla meşruiyeti için gerekli ideolojik zemin, postmodernizm tarafından, başta toplum ve insan olmak üzere her türlü toplumsal ilişki biçiminin özünün anlaşılırlığı fikrinin gözden düşürülmesi yoluyla yaratılır. Postmodern söylem, bilimsel bilginin üstünlüğünü yadsımakta ve akıl aracılığıyla evrensel ilkelere ulaşılabileceği düşüncesine karşı çıkmaktadır, yerleşik olan ve kabul gören her şeyi -değerler, kurumlar, kurallar vs.- tartışılır duruma sokmaktadır. İlk anda, kuantum fiziğinden türetilen belirsizlik, rastlantısallık toplumsal yaşama aktarılmakta, her türlü ölçütün dışına çıkarılan bir toplumsal dünyada hareket etmek, evrensellikle yani bilimsel olarak haklı hale getirilen her türlü "sınırlamadan" kurtulma özgürleşme olarak sunulmaktadır.

Günümüzde hem kişisel hem de toplumsal düzlemde hâkim olan postmodernizmin paradigmaları "belirsizlik" ve "öngörülemezlikle" başa çıkabilmek için neoliberal değerler ve hedeflerle uyumlu bir kişisel gelişim ideolojisinin nasıl oluştuğuna değineceğiz. Anlam arayışının, kişisel gelişim ideolojisi aracılığıyla nasıl bireysel ve temelde psikolojinin dar bir mecrasına hapsolduğuna, "kendine yatırım yapma" anlayışı ile şekillenen kendilik stratejilerinin, kolektif dayanışma ve eylem biçimleri yaratabilmenin nasıl önüne geçtiğine, söz konusu arayışın nasıl daha fazla kaygı ve depresyon ürettiğine ve çözüm arayışlarının neden bilim ve tıp dışı yöntemlere evrildiğine bakacağız.

Neoliberal rejimin antidepresanı olarak nitelendirilen inanışlar bireyleri, başarı ve performans odaklı girişimci öznelere dönüştürerek sınıfsız öz-sömürüye kapı aralamaktadır. Siyasal bir tavır ve bir "ideoloji" olarak yenilginin ve hayal kırıklığının ürünü olan postmodernizmin zemin hazırladığı bu durum New Age Movement (Yeni Çağ Hareketi) ya da Yeni Çağ İnanışları olarak tanımlanmıştır. New Age söylemi popüler bilim, popüler felsefe ve kişisel gelişim ile ilgili gazete ve dergi makalelerinde, sosyal ağlar üzerinden yapılan paylaşımlarda, çeşitli kitaplarda, son zamanlarda çekilen sinema filmlerinde ve reklamlarda etkili şekilde kullanılmaya başlanmıştır. Bu söylem zamanla günlük düşüncenin ve popüler kültürün yadsınamaz bir gerçeği olarak kabul görmüştür.

Ancak New Age Hareketinin belli bir kurumsal yapısının olmayışı, tutarlı bir düşünce sistemi ve dogmasının bulunmayışı, muğlak yapısı, pek çok alandan alıntılarla desteklenen eklektik ve senkretik (birbirinden ayrı disiplinleri, düşünce akımlarını, öğretileri kaynaştırmaya çalışan felsefe sistemi) bir yapıda oluşu onun tanımlanmasını çokça güçleştirmiştir. New Age Hareketi, spiritüel bilgilerden modern bilimsel yaklaşımlara, eski ve köklü ezoterik felsefelerden modern dönemin psişik yaşam pratiklerine kadar uzanan çok kapsamlı bir bilgi birikiminin sonucunda şekil almış, esnek ve değişimlere açık anonim bir dünya görüşüdür. New Age Hareketi, bir din, dinden ziyade bir fikrî yapı, farklı dinlere ait bilgilere dayalı felsefî düşünce, kendisine mensup olanların bazı zaaflarını kullanarak onlardan çıkar elde eden bir pazar, toplumsal bir hareket, büyük dinlerin dogmalarına karşı duran bir alternatif dünya görüşüdür.

New Age, son derecede gerçeküstü bir yapı olup bilimin, dinin, psişiğin, sağlığın, maddi birikimlerin, tıbbın, tüketimin, dünyaya ait olan her şeyin reddedilişidir. Ayrıca dünyada mutluluk arayışının tek bir hareket içinde, üstelik bu hareketten etkilenen her bir kişide bütünüyle vücut bulacak şekilde gerçekleşebilmesi gerçekten de düşsel, gerçeküstü bir yapıyı akla getiren hem dinsel hem de dindışı farklı kategorileri içine alabilen bir harekettir.

New Age, müşteri merkezli bir yapının belirginleştiği bir hareketliliği öngörmektedir. Bir şeye, bir gruba ya da bir yere ait olma gereksiniminin ve isteğinin azaldığı, tanımlanmış, hiyerarşik örgütlenmelerden ve gruplardan bağımsız bir pratik, bir oluşumdur. Yapılan tartışmalara göre bu spiritüel çevrenin çoğu katılımcısı birden fazla gelenekten, stilden bir kombinasyon oluşturup kişiye özel bir paket hazırlamaktadır. Yani Yeni Çağ birçok kaynaktan, fikirden, deneyim ve pratikten alınarak kolaj yapılan inanma biçimleri ve süreçleridir. Ayrıca bunların derin bir bilimsel bilgiyle de hiçbir ilgisi yoktur.

Burada birey yüceleştirilerek merkezî noktaya oturtulmuştur. Böylece birey, kendi başına kararlar alabilen, gelenekten kopuk, kutsalı dışlayan bir kişilik olarak karşımıza çıkmaktadır. Bireycilik ilkesi zaman zaman her şeyin üstünde tutulmuş ve bu anlayışı eleştiren hemen her ilke inkâr edilerek uygarlık hemen her alanda sadece insanî öğelere indirgenmiştir. Toplum birey için vardır, bireyin menfaati toplum menfaatinin önünde tutulmalıdır. Bu toplumun öznesi, sürekli kendini geliştirme, dönüştürme ve yeniden icat etme çabası halinde olup hafta sonunu workshoplarda, hafta içi mesai saatleri sonrası fitness salonlarında ve boş zamanlarını kişisel gelişim seminerlerinde geçirmektedir. Performansa dayalı sistemde birey makineye yaklaştırılmakta ve kendi kendine yabancılaştırılmaktadır. Çünkü sistem, bireyin hayatta kalabilmesi için ona ve ona öğretildiği ölçüde birey kendine sürekli yükseklere ve ileriye doğru ilerletmesi gerektiği telkininde bulunmaktadır.

Birey olarak insan artık, bütün bir sosyal ilişkilerinden eş seçimine, hangi eğitimi alacağından "sağlıklı yaşam" için uygulayacağı besin diyetlerine kadar yaşamının her alanında kendisine yapacağı doğru yatırımlarla "portföy değerini" artırmalıdır, kendisini bir yatırım sahası olarak yeniden kurabilme kapasitesine

sahip olmalıdır. Yaşamdaki sorunların sosyoekonomik nedenlerini ve çözüm pratiklerini çözümleyip kavramak yerine bu sorunların sorumluluğu bireye yüklenmektedir.

Stresin ve negatif duyguların, bu stresi yaratan somut koşullardan ziyade bunları algılama tarzımızla ilişkili olduğu vurgulanmakta, insanın kendi başarma ve mutlu olma kapasitesine karşı sorumluluğu hatırlatılmakta, temelde "Değiştirebileceğin bir şey yok, keyfini sür!" mottosu dolaşıma sokulmaktadır. Günümüzde insanın akıl ve muhakeme kapasitesinden daha çok duygularına hitap ediliyor olması tesadüf değildir. Sanal medyanın ve internet teknolojilerinin sunduğu olanakların da etkisiyle, sınıfsal ya da sosyoekonomik olarak toplumsal gerçeklikte nerede durduğumuzdan ziyade öznel olarak ne "hissettiğimiz" önem kazanır. Satın aldığımız şeyler ya da genel olarak bütün bir tüketimimizi, maddi ihtiyaçlarımızı ne kadar karşıladığının yanında, bizi ne kadar "iyi ve farklı hissettirdiği" üzerinden de değerlendiririz. Gerçekliğin bu kadar girift olduğu bir atmosferde rasyonel kavrayış kapasitesinden çok bizi yanıltmayacağını düşündüğümüz "hislerimize güvenmeyi" tercih ederiz.

Ekonomik başarısızlık ve yoksullaşma ahlakî zayıflık bağlamında değerlendirilmekte ve mutlak bir "sorumlu kılma" söylemine başvurulup kaybedenlere karşı onları şeytanlaştırma ve onlardan nefret etme duygusu devreye sokulmaktadır. Ödeyemeyecekleri kredileri alarak bütün topluma malî külfet yükleyen yoksullar, sosyal yardımları kötüye kullanan ve üretmedikleri toplumsal zenginliği "sömüren" işsizler, yaşlılar, vb. piyasa düzeninin onlara bahşettiği fırsatları ve özgür iradelerini "istismar etmekle" başlarına gelen sefaleti "hak etmişlerdir." Ortaya çıkan sefaletin suçu piyasa mekanizmalarında değil, özgür iradesi ve tercih hakkını hatalı bir biçimde kullanan başarısız bireylerdedir: Bugün kendi yoksulluğu, tükenmişliği ve kudretsizliğiyle baş başa kalan yalıtık neoliberal öznelerin belirleyici tepkilerinden biri, kendi durumlarının somut nedenlerini sorgulamak ve değiştirmek yerine başkalarını suçlamaktır; başarısızlığının ve yoksulluğunun nedenlerini, yukarıda saydığımız, toplumsal zenginliğin "paraziti" olarak gördüğü kesimlere yükler. Bu anlamda, neoliberalizmle birlikte bütün dünyada muhafazakârlığın ve otoriter sağ popülizmin yükselmesini de eski konumlarını yitiren orta sınıfların öfke ve hıncını, mevcut piyasa rejimi için tehlike yaratmayacak hedeflere kanalize edebilme becerisinde aramak yerinde olur. Göçmenlerden yoksullara, sosyal yardımlara dayanarak "sefih" bir yaşam sürenlerden genel olarak rekabette tutunamayanlara kadar, piyasanın "herkes için" eşit bir şekilde sunduğu özgürlük, zenginlik ve mutluluk fırsatlarını değerlendiremeyenler otoriter popülist siyasal partiler için günah keçileridir.

Paradoksal biçimde neoliberalizm New Age akımı yoluyla bireysel olarak kendini yeni baştan yaratmaya muktedir olduğuna inanan, kolektif ve politik düzlemde ise hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine ve her şeyin kontrolü dışında geliştiğine ikna olmuş, yarılmış özneler üzerinde inşa olur. Mutlu olma ereği eylem kapasitesinden koparılan ve edilgin bir "kendi üzerinde çalışma" alıştırma yapan bir zavallıya dönüştürülen insan, çabasının nafileliğini ve genel olarak dünyanın anlamsızlığını ve değersizliğini bir kriz olarak değil artık "normal bir koşul olarak" sıradanlaştırır ve kanıksar.

Sürekli kendini aşma talebini hiçbir zaman tam olarak karşılayamayan birey, kendi yetersizliği ve kudretsizliğiyle yüzleştiğinde yoğun bir çöküntü, kaygı ve depresyon hali sergiler. Bu durumda da özgürleşmeleri, "özgüven" kazanmaları ve hayatlarını anlamlı-değerli kılmaları için gerekli olan "farkındalık" metalaştırılıp onlara pazarlanabilir. Gerçekten de bugün ana akım psikoloji disiplininin, "neoliberal sistemlerin bir yeniden üretim mecrasına dönüştüğü", psikolojinin nesnel varsayım ve ölçütlerinin de neoliberal hedeflerle uyumlu olarak yeniden düzenlendiği ve dönüştürüldüğü pek çok bilim insanı ve özellikle de psikolog tarafından kanıtlanmaktadır. Çalışmalar ve araştırmalar son yıllarda tamamlayıcı ve alternatif tıp uygulamalarının giderek yaygınlaştığını ve hastaların bu hizmetlere yoğun talep gösterdiğini bulgularla ortaya koymuş durumdadır. Yani modern tıptan ve psikolojiden uzaklaşılmakta, modern tıp öncesi uygulanan geleneksel yöntemlere başvurulmakta, adeta bir nostalji yaşanmaktadır.

Bu uygulamaların ayrıntılı analizlerini, çeşitlerini, New Age akımının bu geriye gidişe nasıl bir zemin hazırladığını sonraki yazımızda inceleyeceğiz.

devam edecek...

Anti Emperyalist Lig'ten Filistin için kampanya çağrısı

Anti Emperyalist Lig (AEL), Aksa Tufanı'nın 1. yılında Filistin ulusal mücadelesini desteklemek için uluslararası kampanya çağrısında bulundu.

"Filistin Bizim Davamızdır! Birlikte Kazanacağız!" şiarıyla başlatılan kampanya 7 Ekim-21 Ekim tarihlerini kapsıyor.

"YENİLMEZLİK BALONU PATLAMIŞTIR"

Filistin Ulusal Kurtuluş Güçlerinin 7 Ekim'de Siyonist İsrail'e karşı başlattığı direniş 1. yılını dolduruyor. 1 yıllık süreçte Siyonist İsrail'in Filistin ve Lübnan halkına dönük imha saldırıları devam ediyor. AEL, 7 Ekim'in önemine vurgu yaparak şunları söyledi: "7 Ekim ve Filistin ulusal kurtuluş güçlerinin Siyonist işgale karşı bir yıldır sürdürdüğü kahramanca mücadele ile sadece İsrail soykırımı değil, emperyalistler de büyük bir prestij kaybına uğramış, 'sarsılmaz güç' efsanesi ağır yara almıştır. Başta ABD olmak üzere uluslararası dev tekellerin ve emperyalistlerin kanatları altında İsrail devletine bir kez daha 'tarihin itici gücünün halk ve sadece halk olduğu' 'acı dersi' verildi. Teknolojik imkânlarla savaşı kazanacaklarını sananlar, tarihin her dönemecinde davaları uğruna ölmekten çekinmeyen örgütlü kitleler karşısında büyük yenilgiler yaşamışlardır. İsrail devleti 7 Ekim'de yaşadığı büyük şokun ardından soykırım dahil her türlü katliam ve suçu işleyerek sonuç almaya çalışsa da hiçbir sonuç elde edememiş, iç dengeleri sarsılmış, ülke içinde büyük bir muhalefet birikmiş, askeri ve teknolojik büyüklük ve yenilmezlik balonu patlamıştır.

"Sömürgeci ve Siyonist İsrail devletinin yenilmezlik imajı, El Aksa Tufanı ve Filistin'in ulusal kurtuluşu için devam eden ve güçlenen silahlı direniş cephesi ile paramparça olmuştur. Oslo Anlaşmalarının dayattığı teslimiyetin ötesinde, Siyonist yayılmacılığın 'normalleştiği' ve Filistin davasının 'bittiğinin' düşünüldüğü bir noktada yeni bir başlangıçtı. El Aksa Tufanı pek çok yerleşik anlayışı yıktı ve Filistin hakkında uzun süredir kanıksanmış olan statükoyu paramparça etti. Filistin'in izolasyonu da dahil olmak üzere 'normalleşme' süreci sona erdi."

"BEDELİ NE OLURSA OLSUN DİRENİŞİN PARÇASI OLALIM"

AEL, Filistin halkıyla dayanışmayı büyütmek için tüm ülkelerde ulusal direnişle tam bir direniş içerisinde olunması çağrısında bulundu: "Emperyalizme karşı kazanmaya mahkûm olduğumuz yeni bir sürecin içindeyiz. Emperyalizm tarihin çöplüğüne atılmayı bekleyen iflas etmiş bir ekonomik ve siyasi sistemdir. Halklar bu devasa çöp yığınını kaldıracak güçlü kollara sahiptir. Örgütlenmek, silahlanmak ve iktidar mücadelelerine tereddütsüz katılmak temel görevimizdir. Filistin Ulusal Direnişiyle tam bir dayanışma içinde olmalı, onda somutlaşan her devrimci özelliği tereddütsüz vurgulamalı, benimsemeli ve savunmalıyız. Bu sadece dayanışma olmayacaktır. Aynı zamanda İsrail Siyonizmi'nin bölgesel ve uluslararası tüm uzantılarına ve iş birlikçilerine karşı ülkelerimizde aktif, açık bir mücadele yürütmeliyiz. İsrail birçok devlet ve birçok uluslararası tekel tarafından farklı şekillerde desteklenmekte ya da beslenmektedir. Anti emperyalistler olarak yaşadığımız ülkelerde bu işgal ve katliamı destekleyen ve besleyen kaynakları hedef almak için çalışmalıyız. Bunu ancak halkların sonunda kazanacak gücüne inanarak ve onun rehberliğinde yapabiliriz.

"Anti Emperyalist Lig Koordinasyon Komitesi olarak tüm devrimci, anti emperyalist, işgal karşıtı güçleri Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesini desteklemeye ve bedeli ne olursa olsun direnişin bir parçası olmaya çağırıyoruz. Emperyalist sistemin koçbaşlarından biri olan İsrail Siyonizmine karşı ezilen Filistin halkının mücadelesini sahiplenmeli, direnişi güçlendirmeli ve dayanışmamızı somut eylemlerle göstermeliyiz. Bu nedenle 7 Ekim'den 21 Ekim'e kadar, 12 ve 13 Ekim'de iki uluslararası eylem günü de dahil olmak üzere Filistin'e destek için uluslararası bir kampanya çağrısında bulunuyoruz."

ABD BAŞKANLIK SEÇİMLERİ, ETKİLERİ VE YARATACAĞI OLASILIKLAR!

5 Kasım 2024'de ABD'de gerçekleşecek başkanlık seçimleri sözde demokrasi adı altında yoğun bir sürece girmiş bulunmakta. Seçimlerde Donald Trump, Joe Biden'ın seçimden çekilmesinin ardından Kamala Harris'le yarışıyor.

Seçimler emperyalist sistemin başat gücü olan bir ülkede gerçekleştiği için gerek emperyalist devletleri ve gerekse yarı sömürge devletleri doğal olarak ilgilendirmektedir. Elbette yapılacak başkanlık seçimi ne ABD işçi ve emekçiler için bir fark yaratacaktır ne de ABD'nin emperyalist emellerinde ve yaklaşımında bir değişiklik getirecektir. Seçimlerin sermaye ve egemen sınıfların çıkarları uyarınca gerçekleştiği, onlara hizmet edeceği, yapılan açıklamalarda görülmektedir. Yeni dönemde de ABD'nin savaşı kışkırtan ve saldırganlıkları teşvik eden politikalarının devam edeceği, ezilen halklara zulmü örgütleyen bir sürecin yaşanacağı bir gerçektir. Elbette bu ABD politikalarında hiçbir farklılık olmayacağı anlamına gelmez.

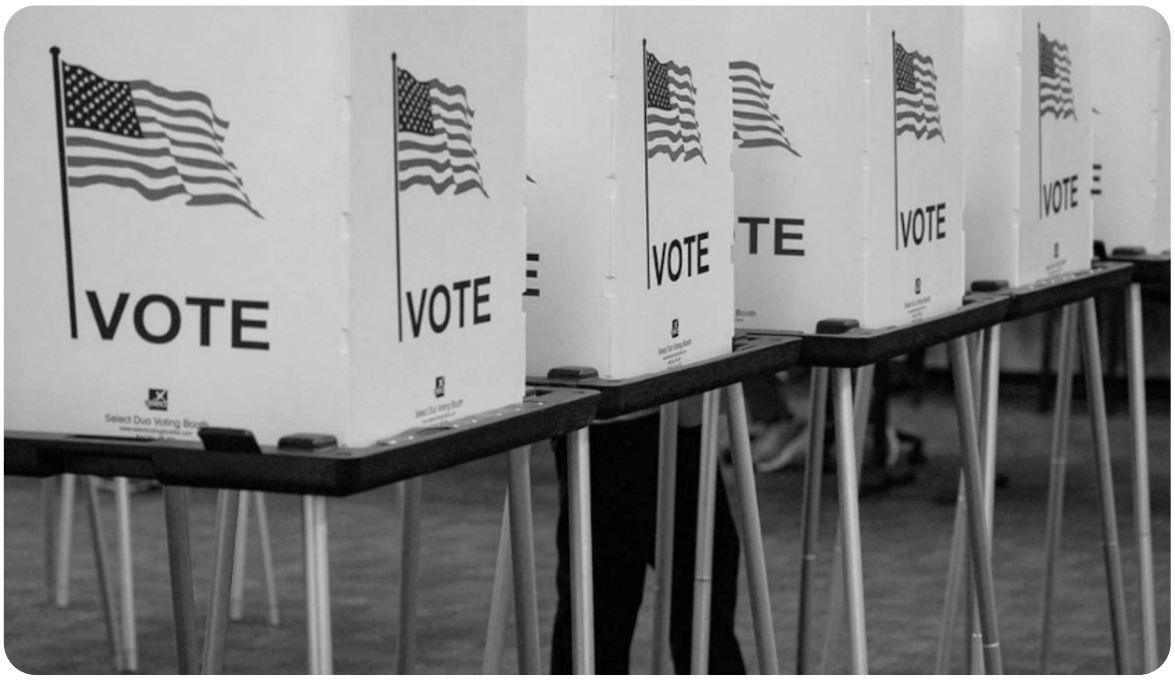

Bu durumu her iki başkan adayının yaptıkları açıklamalarda görmek mümkün. ABD'nin uluslararası çıkarları konusunda taviz verilmeyeceğinin ifade edildiği açıklamalarda Demokrat Parti adayı Harris, kendisiyle yapılan bir röportajda İsrail'e silah desteğinin durdurulması taleplerini reddederek "güçlü bir İsrail'den yana olduğunu" ancak savaşın sona ermesini istediklerini söyledi. Siyasi çizgisindeki değişimlerle ilgili eleştirilere yanıt veren Harris, "Politik perspektifimin en önemli kısmı, değerlerimin değişmemesi" diyor. Kamala Harris savcılık döneminde özellikle siyahlara ve göçmenlere karşı gerçekleştirilen ırkçı politikaların aktif bir destekçisi olarak tanınıyor. Seçim sürecinde özellikle siyah ve kadın hakları konusunda yaptığı açıklamalar bu kesimlerin desteğini sağlama amacından başka bir şeyi ifade etmiyor. Kürtaj hakkını geri getirme vaadi de tamamen böyledir. Senatoda çoğunluğu elinde bulundurmalarına rağmen demokratlar bu düzenlemeyi gerçekleştirmediler. Kamala Harris de tüm gelirde adalet, fırsat eşitliği, orta sınıf ve emekçilerin refahını yükseltme açıklamaları ve söylemlerine rağmen işçi ve emekçi kitlelerin düşmanı bir sermaye temsilcisidir. Savcılık döneminde lakabı ''POLİS'' olan Harris'in pratikleri devlet başkan yardımcılığı yaptığı süreçte de artarak devam etmiştir.

ABD'nin tüm işgal savaşlarının, yaşanan kriz ve yoksulluğun, göçmen ve mülteci karşıtlığının baş aktörlerinden biridir o. ABD Başkanı olması durumunda gerek savaş ve saldırganlık politikalarında gerekse işçi, emekçi ve göçmenlere yönelik politikalarda sermayeden yana tutumunu açık bir şekilde beyan etmektedir.

Harris esas olarak Biden'ın yürürlükte olan siyasetinin devam etmesini temsil etmektedir. Bu çizgi NATO'nun daha fazla güçlendirilmesi, Rusya'nın kuşatılması, Ukrayna'da aktif savaş kışkırtıcılığında ısrar, Ortadoğu-Akdeniz ve Afrika eksenli yoğunlaşmanın devam etmesi anlamına gelmektedir. Bu durum özellikle politik ve askeri yoğunlaşmayı güçlendiren bir toplama işaret etmektedir.

Bir diğer aday Donald Trump işçi ve emekçilere ve ezilen halklara düşmanlığı kadar kadın, LGBTİ+ ve çevre düşmanlığını öne çıkaran biridir. Bu seçimlerde de göçmen, kadın ve LGBTİ+ düşmanı söylemler üzerinden seçim propagandasını yürütmekte, ırkçı ve ayrımcı politikalarla toplumu bölme ve kutuplaştırma siyaseti izlemektedir.

Bunlara ek olarak seçim çalışmalarında dikkat çekici şekilde anti-komünist söylemlerin eklenmesini de ele almak gerekir. Harris'in "gelirde adalet", "sosyal haklar", "yoksulluk" söylemleri üzerinden onu "Komünist" ve "Marksist" olarak yaftalayacak düzeyde bir anti komünist kampanya yürütmektedir. Trump'ın Cumhuriyetçi blokun itibarını "azaltmak" için rakibini yeterince kapitalist olmamakla suçlayarak ABD'de Soğuk Savaş döneminin meşhur "kızıl korkusunu" canlandırmak üzere bir taktik sürdürdüğünü söyleyebiliriz.

Bu taktiğin ABD'de uzun bir tarihi ve hatta üzerine araştırmalar yapılmış bir kavramı var: Red-Baiting (Kızıl Yemleme). ABD tarihinde bu taktiğin en ateşli savunucusu eski ABD senatörü Joseph McCarthy ve Trump'ın danışmanı aynı isim: Roy Cohn. ABD tarihinde sıklıkla başvurulan bu yöntemi kullanarak belirli bir seçmen kitlesini özellikle Latin kökenli ve yaşlı Amerikalı seçmenleri kendi yanına çekmeye çalıştığını söyleyebiliriz. Marjların dar olduğu ve anket sonuçlarının büyük bir oy farkına işaret etmediği, yoksulluğa ve sosyal haklara dair herhangi bir vaadin sonucu pek de etkilemeyeceği bu seçimlerde "yeterince kapitalist olmamak" oy oranlarında bir değişim yaratabilir.

Trump, özellikle göçmen karşıtı söylemleri ve göçmenleri yaşanan ekonomik sorunların kaynağı olarak gösterme politikasını artırarak sürdürmektedir. Bu öyle bir noktaya ulaşmıştır ki Kamala Harris ile gerçekleştirdikleri son münazarada, göçmenleri şehirde yaşayanların evcil hayvanlarını yemekle suçlayacak kadar saçmalamıştır. Seçilmesi durumunda Ukrayna savaşını derhal bitireceği açıklamaları yapan Trump konu Filistin ve Orta Doğu olduğunda savaşı tırmandırmaktan kaçınmayacağını ve İsrail Siyonizmi'ne tam destek vereceğini söylemekten geri durmazken rakibini defalarca "İsrail'den nefret etmekle" suçlamıştır. ABD ve batılı emperyalistlerin desteği ve silah yardımlarıyla sürdürülen Ukrayna savaşının ABD ekonomisine önemli bir yük getirdiğini ileri sürerek bu savaş aleyhine propaganda yapan Trump, bu savaş için yapılan harcamaların gereksiz olduğunu söylese de bunun bir demagojiden ibaret olduğunu belirtmek gerekiyor. Burada bilhassa Trump, Rusya değil Çin tehlikesini önceleyen ve ekonomik savaşıma daha fazla odaklanan bir çizgiyi savunmaktadır. Bu çizgi Avrupalı müttefiklerini de ekonomik olarak zayıflatmaya odaklanmaktadır. Bu durum, Trump'ın ilk başkanlık döneminde ciddi bir gerginlik üretmiştir. Bu dönemde ABD kendi müttefikleriyle öncelikli hedef ve pazarlardaki payın dağılımında ciddi ayrışmalar yaşamıştır. Trump bu anlamda Çin'i daha fazla kuşatan, Rusya'yı frenleyen ve buna uygun olarak politik askeri konumlanmayı savunan bir taktiğin savunucusudur.

Donald Trump ve Kamala Harris ABD tekelci burjuvazisinin sermaye sınıfının ve küresel şirketlerin kimi zaman aynı

ama bir dereceye kadar da farklı kliklerinin, gruplarının has temsilcileridir. Seçim kampanyası için "bağışçılar" adı verilen sermaye gruplarının desteği bu durumu çok belirgin bir şekilde göstermektedir. Egemen sınıfların ve şirketlerin yaptığı milyonlarca dolarlık destek demokrasi havariliği için yapılmamaktadır. Seçilecek aday tekellerin ihtiyacı olan politikaları uygulamakla yükümlü olmaktadır. Aynı zamanda bu seçimler tekeller arasında mücadele ve gerginliğin de olabildiğince keskin olduğuna işaret etmektedir. Suikast girişimleri, demokratların son dakikada aday değişimi, dış politikada izlenecek rota noktasında farklılıklar, kampanya söylemlerinin sertliği, büyük tekellerin politik konumlanışta aldığı açık tutumlar ABD emperyalist tekellerinin iç mücadelesinin büyüklüğüne işaret etmektedir. ABD içindeki bu keskin ayrışım ve mücadele, bahsedilen ekonomik ve siyasi krizin dünyayı çepeçevre sarmasının bir sonucudur.

SEÇİMİN ULUSLARARASI YANKISINDA ENDİŞE VAR

ABD seçimleri uluslararası gündemde önemli bir yer tutmaktadır. Avrupa, Orta Doğu, Kuzey Afrika ve Dünya'nın birçok bölgesi ABD seçimlerini takip etmektedir. Biden'ın geri çekilmesinin ardından seçimlere ilişkin hesap ve olasılıklar değişti. Hakkında "olmadık" birçok spekülasyon yapılan "ihtiyarlamış" Biden'a karşı rahat bir seçim kazanacağı tahmin edilen Trump'ın başkanlığına hazırlanan batılı emperyalist güçler Kamala'nın adaylığıyla birlikte mevcut çizginin devamı üzerinden hesaplar yapmaya başladılar. Bu, Trump'ın başkanlığının olanaksız olduğunu düşündürtmemelidir, söz konusu güçler bu olasılığı da gözetmektedirler.

Son süreçte yayılan bölgesel çatışmaların bir dünya savaşı riskini büyüttüğü, ekonomik krizin kaçınılmaz bir sonucu olarak beklenen emperyalistler arası savaşın eli kulağında olduğu sıklıkla dile gelmekte ve tartışılmaktadır. ABD başkanlık seçiminde adaylar bu olasılığa karşı hiçbir açıklamada bulunmadılar. İki adayın da temsil ettikleri güçler böyle bir olasılığı her şeye rağmen göze alacak türdendir. Özellikle Trump'ta temsil bulan söylem bu konuda fütursuz olmayı içeriyor. Çin'e yönelik açık ve keskin tutum "endişe" verici kabul ediliyor. Ekonomide düzelme emarelerinin zayıf olması, aksine aslında hiçbir şeyin yolunda gitmediğinin hissedilmesi iki adayın da "refah" ve "barış" sunmaktan uzak olduklarını gösteriyor. Faizlerin düşüyor olması da patlak verecek yeni çöküşlerin habercisi gibi. Tarih büyük çöküşlerin bu dönemlerde gerçekleştiğini haber vermektedir. Önümüzdeki geleceği yöneteceklerden bu iki ABD başkanı adayı cehennemin kapısındaki melekler gibi "vaat" bildiriyor, oysa cehennemde ateş daha bir canlı ve daha bir ürkütücü!

Seçimler TC'yi de yakından ilgilendiriyor. TC genel kriz koşullarında ve savaş ikliminde emperyalist güçler arasındaki çatlaklardan kendisi için olanaklar yaratmaya çalışmaktadır. ABD'ye çok derin bağlarla bağlı olan TC, ABD'nin özellikle Ortadoğu politikalarının uygulamasında daha fazla rol almaya çalışmaktadır. ABD seçimleri sonrasında, gelişmelere paralel olarak Suriye Kürdistanı'ndaki Kürt iradesinin, özellikle de PKK'nin tasfiyesi planlarını hızla uygulamak istemektedir. TC'nin beklentilerinin gerçekleşmesinde Trump'ın sunduğu çizgi daha elverişlidir. Bu ona hem zaman kazandırmakta hem de yeni olanaklar sunmaktadır. Bu bağlamda Harris'in seçilmesi durumunda Türk egemenleri arasında çelişkilerin daha da keskinleşeceği açıktır. Bu durum güç dengelerinin de değişme eğilimini besleyecektir.

Yine İsrail, Gazze'de gerçekleştirdiği katliamlar ve bu katliamlara karşı oluşan iç ve dış baskılarla iyice sıkışan Netanyahu'nun da gözü Amerikan seçimlerinde. Trump ile kişisel ilişkiler de geliştirmiş olan Netanyahu Trump'ın seçilmesi halinde Gazze savaşı nedeniyle artan dış baskıların hafiflemesini umuyor. Genel anlamda Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da süren krizler göz önüne alındığında Amerika'daki başkanlık seçimi ABD'den çok Orta Doğu başta olmak üzere dünyanın geri kalanını ilgilendiriyor gibi görünüyor.

Sonuç olarak Birleşik Devletler, ekonomik krizin her geçen gün derinleştiği, yoksulluğun arttığı, kadınlara yönelik baskı, siyahlara dönük şiddet ve ayrımcılık politikalarının yeni boyutlarla sürdüğü bir ülkedir. Dolayısıyla emekçilerin, ezilenlerin ve kadınların kurtuluşu, sermaye sınıfına ve onların temsilcilerine karşı devrimci bir mücadeleden geçtiği bilincinin ortaya çıkarılarak sermaye ve onun temsilcilerine karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

FHKC, Siyonist İsrail saldırılarına dair açıklama yayımladı

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), Siyonist İsrail'in Beyrut güneyine yaptığı saldırılarda yaşamını yitiren Hizbullah Genel Sekreteri Nasrallah ve yine farklı bölgelere yaptığı saldırılarda ölümsüzleşen FHKC liderleri için bir dizi açıklama yayımladı.

"DİRENİŞ BAYRAĞI KIRILMAYACAK"

FHKC yaptığı açıklamada Nasrallah'ın kaybının büyük olduğunu ancak bunun, Filistin halkının mücadelesini geriletmeyeceğini vurguladı: "Lübnan halkı ve Direniş Ekseni'ndeki kardeşlerimizin yarası yaramız, liderlerinin kanı kanımızdır. Direniş bayrağı kırılmayacak ve Direnişin Ustası'nın şehadeti, aynı yolda devam etmek için daha güçlü ve daha kararlı olan yeni bir aşamanın başlangıcına işaret ediyor. Halk Cephesi, Hizbullah Genel Sekreteri ve partinin bazı liderlerinin Kudüs yolunda şehit edilmesinin yasını tutuyor.

"Cephe, bu büyük acıda Hizbullah liderliği, kadroları ve savaşçıları, Lübnan halkı ve Direniş Ekseni'ndeki kardeşleriyle derin dayanışmasını ifade ediyor ve onlara açık bir mesajla sesleniyoruz: Sizin yaranız bizim yaramızdır, liderlerinizin kanı bizim kanımızdır ve direniş ustası Hasan Nasrallah'ın şehadeti, direnişin daha güçlü ve aynı yolda devam etmeye kararlı yeni bir aşamasının başlangıcını işaret etmektedir.

"Direnişin Ustası'nın şehadeti büyük bir kayıptır ancak direnişi zayıflatmayacak ve azmini kırmayacaktır; aksine Lübnan'da ve her yerde direniş safları, sadece güç dilinden anlayan bu acımasız düşmanla çatışmaya devam etme kararlılığını artıracaktır. Bu şehitlerin kanı, Filistin ve işgal altındaki tüm Arap topraklarının kurtuluşuna kadar sönmeyecek olan direniş ateşi için yeni bir yakıt oluşturacaktır."

"ZAFER KANLA SULANDIĞI YERDE BÜYÜR"

FHKC'nin askeri kanadı Ebu Ali Mustafa Tugayları, Siyonist İsrail'in suikast saldırısında ölümsüzleşen FHKC Askeri Güvenlik Departmanı Sorumlusu Muhammed Abdel Aal (Ebu Gazi), FHKC'nin Lübnan'daki askeri lideri Emad Odeh (Ebu Ziyad) ve FHKC savaşçısı Abdul Rahman Abdul Aal için açıklama yayımladı: "Kaç gün geçerse geçsin, yenilmeyeceğine söz… Zafer, kanla sulandığı yerde büyür. FHKC'nin askeri kanadı Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları olarak büyük bir onur ve gururla, FHKC Politik Büro üyesi ve Askeri Güvenlik Departmanı başkanı lider yoldaş Muhammed Abdel Aal (Ebu Gazi), FHKC Genel Merkez Komitesi ve Askeri Güvenlik Departmanı üyesi ve Lübnan'daki askeri komutanı lider yoldaş Emad Odeh (Ebu Ziyad) ve yoldaş savaşçı Abdul Rahman Abdul Aal'ı yüceltiyoruz.

"Ulusumuza dönük süren Siyonist saldırganlığa karşı Lübnan ve Filistin'i savunarak ve tüm ezilenlerin yanında durarak, Lübnan, Filistin ve tüm Arap halklarına karşı sorumluluğunu ve fedakârlığını yerine getiren onlar, Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta hain Siyonist füzelerin hedefi oldular."

"İŞGAL DEFEDİLENE DEK DİRENİŞE DEVAM EDECEĞİZ"

"Terörizmin başı ABD tarafından yönetilen küresel emperyalizmin güçlerine karşı, özgürlük, kurtuluş ve ezilenlerle dayanışma uğruna dökülen kan, şüphesiz ki eninde sonunda şanlı bir zafere dönüşecektir. Dökülen kanı onurlandırmak için sözümüz, bu işgal devleti işgal edilen tüm topraklarımızdan defedilene dek direnişe ve kavgaya devam etmektir.

"Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları olarak şehitlerimize ve halklarımıza, şehitlerin yolundan devam etme ve bu vahşi düşmanı topraklarımızdan sökülüp atılarak özgürlüğe, bağımsızlığa ve tam bir kurtuluşa varana dek mücadeleyi sürdürme sözü veriyoruz."

SUZAN'IN KALEMİ HÂLÂ ELİMİZDE

Suzan Zengin yoldaş, devrimci-sosyalist basın kimliği ile işçi ve emekçilerin direniş ve eylemlerinin yanı başında onlarla omuz omuzaydı. Fotoğraf makinesi ve kalemi ile emekçi semtlerin her daim ayrılmaz bir parçası oldu. Emekçi mahallelerin yoksul kondularının kapılarını bıkmadan çalıyordu. "Gerçekler devrimcidir" şiarını yaptığı tüm haberlerde hayata geçirdi. Gerçekleri devrimci tarza yorumlamanın ve kitlelere olabildiğince anlaşılır şekilde aktarmanın yollarını aramaktan hiç vazgeçmedi. Haberini yaptığı eylemlerin aynı zamanda eylemcisiydi. Savunduğu dünya görüşünü hiç saklamadı, bu yüzden yaşamı boyunca tutarlıydı. İşçi sınıfı ve emekçilerin sesi olmakla sınırlamadan mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmeyi bildi Suzan yoldaş. Suzan yoldaş, tutsak kaldığı dönemde de sürekli okuma ve üretmeye gayret etti, tutsaklığına neden olan devrimci gazetecilik faaliyetlerini hapishane koşullarında da devam ettirdi.

28 Ağustos 2009 sabahı Suzan Zengin'in evi polis tarafından basılmış ve bir komplo sonucu tutuklanmıştı. Bir buçuk yıl boyunca tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesinde tutuklu kalan Suzan'ın birçok kronik rahatsızlığı bulunuyordu. Tedavi olabilmesi için gösterilen tüm çabalar devrimci-yurtsever tutsakları ölüme terk eden zihniyetin kalın duvarları ile karşı karşıya kaldı. Yine tutsaklık döneminde yaşadığı kronikleşen sağlık sorunlarına rağmen uluslararası proletaryanın mücadele deneyimlerinin çevirisini yaparak yoğun bir emek ve özveriyle üretmeye, mücadeleye katkı sunmaya gayret etti.

12 Ekim 2011 tarihinde ölümsüzleşen Suzan yoldaş binlerce kişinin katıldığı görkemli bir törenle defnedildi. Cenazesinde ağlayan, ağıt yakan analar, yoldaşları devrim mücadelesinde kimi kaybettiğimizi çok iyi biliyorlardı. Suzan yoldaş 52 yıllık yaşamı boyunca inandığı değerler ve idealler nasıl bir yaşamı emrediyorsa öyle yaşadı ve öyle de ölümsüzleşti.

Nerede olursa olsun onun için boşa geçirilecek bir zaman yoktu. Yürünüp yetişilmesi gereken bir hedef vardı ve o hedefe yürümeliydi. Devrim mücadelesinin yorulmaz bir emektarıydı. Sadece üretmekle kendini sınırlamıyordu. Gazeteyi aktif bir araç olarak kullanmayı da ihmal etmiyordu. Faşizmin yayın faaliyetimize yönelik her türlü saldırısına göğüs germeyi, okurlarımızı yayınlarımıza sahip çıkmaları konusunda seferber etmeyi bildi. Hem yoldaşlık ilişkileri hem de kitlelerle kurduğu ilişkiyle hem bir devrimci hem de bir gazetecinin nasıl bir ahenkle bir arada, bir vücutta yaşam bulabileceğini öğretiyordu. Öyle ki ölümsüzlüğünün üzerinden 13 yıl geçmiş olmasına rağmen onun kapısını çalmış olduğu herkes hâlâ onu sevgi ve özlemle anmaktadır. Bize bıraktığı mirası büyütmenin onun bu özelliklerinden öğrenmekle mümkün olacağını biliyoruz. Devletin saldırılarının odağında olan devrimci-yurtsever basının ölümsüzleşen emektarları bu saldırılara karşı elimizde taşıdığımız bir bayraktır. Onların devrettiği bayraktaki inanç ve irade bugün saldırılar karşısında teslim olmamayı, yılmamayı bize öğretmektedir. Devrimci gazetecilik faaliyetlerimizi gür sesle haykırmaya devam edeceğiz. Suzan yoldaş, emekçiliği, mücadeledeki ısrarı ile daima bizimle birlikte olacak, yaşayacak!

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Behzat Firik (Parti Militanı): 10 Ekim 1981'de Dersim'in Ovacık ilçesinin Hülükuşağı köyündeki evinden abisiyle birlikte askerler tarafından sorgulanmak üzere alındı. Halk Ordusu gerillaları hakkında bilgi vermesi için en ağır işkencelerden geçirildi ama o "ser verip sır vermeme" geleneğinin takipçisi olmayı seçti. Çaresiz kalan düşman, onu kurşuna dizerek katletti.

Özcan Doyuranlar (Parti Militanı): Osman Özcan Doyuranlar Haziran 1982'de gözaltına alındı, Ekim 1982'de Lüleburgaz'da işkencede katledildi.

Mustafa Tekin (Parti Üyesi): Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde doğan Mustafa Tekin, 6 Ekim 1987 tarihinde Edirne'de Meriç Nehri'ni geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

TUZLA KATLİAMI

Gebze'den İstanbul'a giden Parti Aday Üyesi **İsmail Hakkı Adalı** ile Parti ileri militanları **Kemal Soğukpınar**, **Reha Şen** ve **Fevzi Yalçın** Proletarya Partisinin sempatizan çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla Köprüsü'nde pusuya düşürülerek katledildiler. Önce arabayı durduran polis daha sonra inen Partizanları kurşun yağmuruna tuttu. Herhangi bir çatışma yaşanmamasına rağmen polis arabaya silah koyarak katliamı meşrulaştırmaya çalıştı. Aileler tarafından AİHM'e taşınan dava sonrası TC devleti suçlu bulundu ve şehit ailelerine tazminat ödemek zorunda kaldı. Bu katliam 12 Eylül'ün karanlık günlerinden sonra gerçekleştirilen ilk sokak infazı olma özelliği taşıyor. '88 sonrası gelişecek yargısız infazların da habercisi oluyordu.

PÜLÜMÜR ŞEHİTLERİ

3 Ekim 1990'da diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür kırsalına gelen Halk Ordusuna bağlı gerillalar bir hain tarafından ihbar edildiler. Yeterli silah olmaması nedeniyle çatışmaya giremeyen Komsomol üyeleri **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas** ve **Ayhan Altunbaş** katledildiler. Daha sonra ihbarcı hain, Halk Ordusu gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldı.

★

Kemal Yıldırım (Parti Onur Üyesi): 10 Nisan 1931 yılında Erzincan'ın Tercan ilçesinde doğan Kemal Yıldırım, çevresinde "Osman Dayı" olarak bilinirdi. Yıldırım kendini kısa süre içinde işçi sınıfının içinde buldu. İşçiliğe Zonguldak madenlerinde başladı. Birçok iş alanında çalıştıktan sonra 1967 yılında Almanya'ya gitti. Herkesin zengin olma hayalleriyle gittiği Almanya'da o, devrimci saflarda aktif mücadele içerisine girdi. 1976 yılında ATİF kurucuları arasında yer aldı. ATİF'in dışında diğer federasyonların oluşumunda da rol oynadı. 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdiğinde Parti Aday Üyesiydi. Kemal Yıldırım, ölümsüzleştikten sonra onur üyeliğiyle taçlandırıldı.

KAHRAMAN AİLESİ

Dersim'in Çemişgezek ilçesi Doğan köyünde oturan Parti taraftarları **Veli Kahraman** ile kızları **Meral** ve **Zeynep Kahraman** 9 Ekim 1993'te PKK'nin o dönem girdiği yönelimin sonucu olarak PKK tarafından katledildiler.

★

Aslan Yıldız (Parti Militanı): Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Karaoğlan köyü doğumludur. 1994'te Ekim ayında kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

İsmet Akdemir (Parti Militanı): 1966 yılı Erzincan doğumlu olan Akdemir, arkadaşları ile gittiği Trabzon'un Zigana Dağı'nın Zigana Tüneli'nde daha önceden hazırlanan bir pusuda ölümsüzleşti.

ÇOCUKLAR İNSANDIR – IV

MÜCADELEMİZDE ÇOCUKLARIN YERİ

Bir süredir çocuklar üzerine çeşitli biçimlerde tartışmalar sürüyor. Herkes onlar için en iyisini istediği iddiasıyla çeşitli pratikler ortaya koyuyor. Biz bu yazı dizisine başladığımız günlerde, TC devleti faşist pratiklerinden birine daha çocukları bahane ederek bir zemin inşa ediyordu. Çocukların korunmasını bahane ederek hayvanların katledilmesi için bir yasa teklifi hazırlıyordu. Ardından devletin çocukları korumaya yönelik sözlerinin ikiyüzlülüğünü onlarca kez teşhir eden olaylar yaşandı. Biliyoruz ki bu olaylar, TC devletinin onlarca yıllık pratiklerinin sonuçlarından yalnızca bir kesitti. MESEM'de katledilen çocuklar, cinsel saldırı sonucu hayatını kaybeden çocuklar, kaybedilen çocuklar onlarca yıllık benzer pratiklerin sonuçlarından birkaç örnekti.

Bunun karşısında sorduğumuz çocuk kimdir ve bizim için ne anlam ifade etmektedir sorusunu tekrar etmek, çocuklarla ve çocuklara karşı görevlerimizi belirlememiz için önemli. Çocuk, daha önce de vurguladığımız gibi tarih boyunca farklı toplumlarda ve farklı tarihsel süreçlerde çeşitli biçimlerde inşa edilmiş bir kavram olarak karşımıza çıkıyor. Tarih öncesi toplumlar ve ilk medeniyetlerde var olmayan, toplumsal yaşamın bir yetişkin kadar parçası olan "çocuk" kapitalizm sonrası pasif, korunması gereken, saf ve temiz bir dönem olarak inşa ediliyor. Bu inşanın yani çocukluğun yalnızca biyolojik bir evre değil, ideolojik bir yapı olduğunun bilinci ile davranmamız ise önem taşıyor.

Kapitalist topluma entegre olan, özel mülkiyetin bir parçası ve devletin en küçük birimi olan aile, kapitalist sistemin sürdürülebilmesi için hayati önem taşıyor. Ailenin inşası için gerekli olan bakım verme ilişkisini temellerinden biri olarak ortaya koyan "çocuk" ise elbette pasif, saf ve muhtaç olmalıdır çünkü kapitalist toplumun inşa ettiği aile, çocuklara yalnızca biyolojik bir varlık olarak bakmaz; aynı zamanda onları mevcut üretim ilişkilerine uygun şekilde biçimlendirme görevini üstlenir. Ailenin temel görevi, kapitalist düzenin devamını sağlayacak bireyleri eğitmek ve bu bireyleri sisteme entegre etmektir. Çocuğun ilk toplumsal deneyimlerini kazandığı yer olan aile, bu süreçte özel mülkiyetin korunmasına ve sınıf ayrımının yeniden üretilmesine hizmet eder. Ancak, aile bu işlevini yerine getirirken aynı zamanda, çocuğun toplumsal ilişkilerle kurduğu bağı belirler ve bu bağı kapitalist çıkarlar doğrultusunda şekillendirir. Çocuk, ailedeki bu eğitim süreci ile kendi sınıfsal konumuna yerleştirilir; böylece aile, çocukluğun inşasında var olmanın bir ön koşulu olarak kapitalist sistemin dayanak noktalarından biri haline gelir.

Peki, statükoyu sürdüren mekanizmaların en küçük biriminin en önemli parçalarından biri olan çocuklar için bu durum ne anlama geliyor? Çocuklar, üzerinde hiçbir söz haklarının bulunmadığı bir sistem içerisinde yaşamaya ve uyum sağlamaya mecbur ediliyor. Onlar adına kararı alan devlet ya da feodal yapılar altında ezilen çocuklar, çalışmaya mecbur ediliyor, saldırıya uğruyor, kaybediliyor, katlediliyor. Marks'ın bahsettiği gibi, çocuklar birer metaya dönüştürülüyor.

Bu metalaştırılmanın ağır sonuçlarına göğüs geren çocuklar, TC devletinde nasıl bir hayat sürüyor?

Eğitim, staj, çıraklık adı altında çalışmak zorunda bırakıldıkları, en temel ihtiyaçlarını karşılayamadıkları için okula devam edemedikleri, anadilde eğitim alamadıkları için aşağılandıkları ve eğitimden koparıldıkları, operasyonlarda, ateş açmalarda, faili meçhul cinayetlerde katledildikleri bir hayat sürüyor. Ne okul ne yurt ne ev ne de sokak onlar için güvenli ve bunu dile getirebilecekleri hiçbir alan yok. TC devleti ise onları sadece ucuz iş gücüne ihtiyacı olduğunda, sermayenin imdadına yetişmesi gerektiğinde, yeni bir katliama meşru bir zemin inşa etmesi gerektiğinde hatırlıyor. En basitinden geçtiğimiz günlerde yayımlanan Orta Vadeli Program'ın (OVP) içeriğine bir göz atalım. Çocuk kelimesini arattığımızda karşımıza hiçbir şey çıkmıyor. TC devletinin önümüzdeki iki yıllık program ve hedefleri arasında çocuklara yönelik hiçbir çalışma yok. Genç kelimesini arattığımızda ise karşımıza çıkan 15 sonucun büyük oranda ortaokul ve lise seviyesinde öğrencileri kapsadığını görüyoruz. Peki program önüne hedef olarak neyi alıyor? İş gücüne daha yoğun katılımdan, istihdamı artırmaya yönelik programlarından bahsediyor. Ortaöğretim öğrencilerine yönelik mesleki eğitim ve staj çalışmalarından bahsediyor. Çocukları sömürü düzeninin bir parçası haline getiren, onları yoksulluk ve umutsuzluğa mahkûm eden TC devleti karşısında üzerimize düşen görevleri hatırlamamız, tüm yapılarını ve ikiyüzlü pratiklerini teşhir etmemiz önemli. Bununla birlikte, bu düzenin dayattığı güvencesizlik karşısında kendimizi evimize kapatarak çocuklarımızı koruduğumuz yanılgısına kapılmamız mümkün. Peki, bu çürümüş ve yozlaşmış sistem içerisinde çocuğumuzu koruyamamız mümkün mü? Evde koruduğumuzu sandığımız çocuğumuz okula gittiğinde ya da ekmek almak için bakkala gittiğinde onu nasıl koruyacağız? Bunun iki yolu olduğundan bahsedebiliriz.

Birincisi, kapitalizmin birer metaya dönüştürdüğü çocukları, birer özneye dönüştürmemiz ve bu bilinç ile adım atmamız gerekiyor. Çocukların pasif, anlamayan varlıklar olduğu düşüncesi ile değil birer insan olduğu bilinci ile sözlerine kulak vermeli, kamusal alan ve topluluklarda taleplerini ciddiye almalı, geçiştirmemeli, yalan söylediklerini varsaymadan, alay etmeden dinlemeliyiz. Çocukla kuracağımız eşit ilişki, onu korumanın ön koşuludur. İkincisi ise kurtuluşun yalnızca "bizim" için mümkün olmadığı bilinci ile hareket etmekten geçiyor. Bu durum karşısında umutsuzluğa, yılgınlığa kapılarak izleyici olmayı kabul etmemekten geçiyor. Çocukların insanlık onuruna layık bir yaşam sürmesi için mücadele etmekten geçiyor. Bu mücadeleyi evlerimizden çıkararak sokaklara taşımalı, hesap sorma bilinci ile çocukların yalnızca kanını, etini değil aklını, zihnini de yağmalayan bu sistemi kuşatmalıyız. Emperyalist-kapitalist sistem içinde sömürüye en açık ve en savunmasız toplam olan çocuklar için mücadelemizi örgütlemeli ve büyütmeliyiz. İçinde yaşadığımız bu emperyalist-kapitalist düzen yıkılmadan, hiçbir çocuk güvende değil. Bu düzeni yıkacak, zulme karşı kazanacağız. Yolumuz mücadelede ısrardan geçiyor!

BİTTİ

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!
yenidemokrasi1
ydemokrasi11
yenidemokrasigazetesi@gmail.com
yenidemokrasi
yenidemokrasi34.net
Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli
Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com
Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

Direnişin Işığı

Halkların Çığlığıdır

SİYONİZM YENİLECEK

Yeni Demokrasi
gazetesi